Serge Brussolo
Destroy
Procedure d'evacuation immediate des musees fantomes

PARTEA ÎNTÂI

1

Georges observă propria imagine oglindită în sticla prăfuită a ferestrei. Transparentă şi lipsită de densitate, are ceva fantomatic. Faţa zbârcită, învăluită de păr alb, pare mumificată în adâncul unei coame de leu albinos. Georges Sarella îşi trece mâna înmănuşată peste obraji. Firele argintii ale bărbii de trei zile scot un sunet ciudat sub bumbacul imaculat. Dedesubt e gâtul, brăzdat de tendoane, ca un acordeon din piele fleşcăită.

„Moşneag”, murmură domol Georges, retrăgându-se în penumbra apartamentului părăsit.

Pe strada aleargă oameni înfuriaţi. Din când în când, aruncă în faţadele clădirilor unelte grele – chei franceze, ciocane, cleşti – care ricoşează pe beton sau sparg ultimele geamuri încă întregi.

La capătul aleei, preoţi răspopiţi înalţă un rug pe care îngrămădesc frigidere, televizoare, până şi prăjitoare de pâine.

— Moarte mediumilor! urlă oamenii înfuriaţi. Jos cu vrăjitoria! Vrem slujbe pentru adevăraţii profesionişti!

Un grup purtând banderole înaintează ceremonios pe urmele aruncătorilor de ciocane.

„Mun-ci-tori ca-li-ficaţi!” scandează manifestanţii. „Mun-ci-tori cu a-tes-tat!”

Preoţii răspopiţi aprind mănunchiurile de vreascuri puse sub televizoare. Rămurelele trosnesc răspândind un fum negru, care rămâne la nivelul pământului.

— Fiilor! Fiilor! strigă un preot, ridicându-şi braţele. Voi, care

mai trăiţi în aceste clădiri, vă conjur, apelaţi la serviciile de depanare recunoscute de Biserică! Asiguraţi-vă că lucrătorii care vă intră în casă au prinsă la vedere pe salopetă medalia binecuvântată a arhiepiscopiei! Doar această precauţie vă va feri de păcatul de a recurge la un complice al diavolului. Cereţi ca fiecare ladă cu unelte să poarte pecetea Bisericii! Nu vă compromiteri mântuirea utilizând serviciile de întreţinere ale diavolului!

Georges strânge din dinţi. Vandalii îi provoacă frică. Se teme de fanatismul lor şi de ataşamentul naiv pe care îl manifestă faţă de tehnicile vechi.

— O pană care nu poate fi remediată de o cheie franceză este lucrarea lui Satan! continuă să vocifereze omuleţul în sutană înverzită. Ardeţi obiectele pe care nu le-a putut repara şurubelniţa sau ciocanul, fiindcă sunt posedate! Adevăr zic vouă: temeţi-vă de pene, fiindcă ele sunt adesea semnul unei infestări diabolice!

Flăcările rugului modest fac să sfârâie carcasele plastifiate ale ecranelor video. Un miros de plastic ars se înalţă de-a lungul faţadelor.

Depanatorii şomeri mai aruncă alte unelte la întâmplare pentru a-şi manifesta nemulţumirea şi, în sfârşit, preoţii dau semnalul de plecare, iar coloana se îndepărtează, lăsând în urma ei rugul care deja începe să se stingă.

Georges răsuflă uşurat. Preţ de o clipă, se temuse ca fanaticii să nu atace locuinţele pentru a-i evangheliza pe ultimii locatari rămaşi.

Pe măsură ce îi creşte notorietatea, se teme din ce în ce mai mult ca într-o bună zi să nu fie linşat de vreuna din cetele acestea descreierate care rătăcesc pe străzi de la sfârşitul războiului încoace, anatemizând în stânga şi-n dreapta.

Fu străbătut de un fior şi se înfăşoară într-o pătură. În ciuda vârstei înaintate, are un trup energic. Mănuşile de bumbac alb

care-i protejează mâinile contrastează ciudat cu salopeta peticită, înţolit astfel, seamănă cu un instalator deghizat în majordom... Sau invers. De fiecare dată când se vede într-o oglindă, se gândeşte imediat la animalele acelea din desenele animate de odinioară – şoareci sau răţoi antropomorfi – care purtau întotdeauna, pe mâinile cu patru degete, mănuşi albe. Dar nu este de fapt şi el un individ hibrid? Un soi de eroare inexplicabilă? În acvariu, ţestoasele-talisman se agită cu disperare. Georges se încruntă, alarmat şi se apropie prudent de bocalul din care se înalţă o miasmă de mlaştină. Animalele se mişcă zgâriind sticla. Carapacele lor sunt tari şi negre, cadrilate ca nişte grenade. Par prea grele, prea groase pentru lighioanele mărunte pe care le conţin.

Georges trage sertarul micului gheridon[1] pe care se află acvariul. După cum se aştepta, înăuntru găseşte un manual de creştere a ţestoaselor, o cutie cu hrană uscată şi... un stetoscop.

În fiecare apartament în care s-a adăpostit în cursul ultimelor luni, s-a întâmplat la fel: în sertar se aflau hrana, manualul şi stetoscopul! Fără îndoială însă că acestea făceau parte din panoplia completă a fericitului proprietar de ţestoase-talisman.

Apucă instrumentul, îşi vâră biluţele nichelate în urechi şi prinde între degetul mare şi arătător discul rece al amplificatorului. Extrem de încet, lipeşte microfonul de spinarea celei mai mari dintre cele trei ţestoase. Un zgomot înăbuşit se propagă de-a lungul tubului de cauciuc roşu. O pulsaţie... sau mai curând şuieratul unei marmite sub presiune. Ca un clocot interior încercând să găsească ieşirea printr-o supapă.

Georges se descotoroseşte de stetoscop şi se retrage în grabă spre baie. Cunoaşte fenomenul şi preferă să fie prudent, chiar dacă trebuie să aştepte o oră aşezat pe

[1] Măsuță rotundă cu unul sau trei picioare.

capacul W.C.-ului.

Străbate apartamentul răvăşit, unde uşile larg deschise ale dulapurilor dezvăluie rafuri pline de veşminte prăfuite. Şifonierele gem de mantouri zdrenţuite şi de rochii mirosind de umezeală. Exodul, golind cartierul, multiplicase la nesfârşit decorul acesta de abandon precipitat. Marele val de plecări declanşate de propaganda serviciilor de IN-migrare a făcut restul.

Georges intră în baie şi se sprijină de perete. Ţestoasele se agită înnebunite în bocal, strivind cu ghearele nisipul umed şi râcâind sticla.

Şi deodată, explodează...

Toate trei în acelaşi timp, proiectând bucăţi de carapace prin cameră.

Georges aude şuierând fragmentele solzoase care se împrăştie ca nişte schije de grenadă şi fac praf bibelourile. Acvariul s-a spart, aruncându-şi cioburile printre bucăţile de carapace dislocate. Canapeaua sfâşiată lasă să-i scape umplutura, iar mocheta a căpătat aspectul unei cârpe rupte de ghearele unei pisici. Peste tot, fragmentele de carapace au smuls din mobilă aşchii lungi de lemn. Odaia a fost năpădită de un miros pestilenţial. Georges iese prudent din ascunzătoarea lui şi se asigură dintr-o privire că nici o broască nu a supravieţuit. Tavanul e împroşcat de pete sângerii şi organele încă identificabile s-au împrăştiat peste tot. Câteva resturi de carapace îi scârţâie sub tălpi. E a treia oară când scapă cu viaţă după ce ţestoasele-talisman au explodat. Nu ştie ce anume provoacă moartea spectaculoasă a animalelor ăstora; poate o fermentaţie anormală a gazelor interne? Oricum, asemenea deflagraţii organice sunt ucigătoare şi în mai multe rânduri au fost găsiţi femei şi copii sfârtecaţi zăcând lângă un acvariu făcut cioburi.

Fenomenul ia o coloratură cumplit de ironică dacă te

gândeşti că ţestoasele de apartament joacă rolul animalelor-fetiş, al amuletelor vii despre care se consideră că alungă nenorocirile.

Georges oftează, camera de zi devastată dezgustându-l. Dacă nu ar fi atât de obosit, ar pleca din acest apartament şi s-ar apuca să-şi caute altul. Sunt destule în blocul-turn, din care abia dacă mai sunt ocupate trei etaje.

Traversează camera, iese pe palier şi se sprijină de balustrada scării. Cu urechile ciulite, pândeşte tăcerea, sperând în zadar să surprindă ecoul vreunei dispute sau urletele vreunei combine muzicale. Nu aude însă decât vântul care pătrunde prin ferestrele sparte.

Peste tot e la fel. De la încheierea ostilităţilor, cu zece ani în urmă, oraşele au acest aspect fantomatic. Populaţia, redusă cu trei sferturi, nu mai e în stare să umple giganticele structuri urbane de odinioară.

În mod ciudat, supravieţuitorii, în loc să se adune laolaltă în mici comunităţi, au preferat să se împrăştie prin tot oraşul mort, ca şi cum orice vecinătate imediată ar purta în ea un germene de agresiune.

Georges strănută. Fumul ce se înalţă din rug năpădeşte încetul cu încetul casa scărilor, umplând etajele, după altul, cu o pâclă duhnind a plastic topit.

Georges ezită. Ar pleca în căutarea unui alt apartament gol, dar îi e frică să nu dea din nou peste un bocal cu ţestoase bolnave, cărora va trebui să le supravegheze fermentaţia. Şi apoi, toate apartamentele seamănă între ele. La început, se distra scotocind prin sertare, mototolind pe obraz chiloţi de damă sau ciorapi de nailon negru, dar astăzi aceste ritualuri cam puerile nu mai trezesc în el nici o excitaţie.

Casa scărilor amplifică vociferările preotului răspopit postat la intersecţie.

— Adevăr zic vouă, vă sfătuiesc: nu deschideţi niciodată uşa unui depanator a cărui salopetă nu are pe ea pecetea arhiepiscopiei... Depanatorii eretici vor face din voi complicii demonului! Mai bine să trăiţi fără curent electric decât în păcat!

Litania se revarsă, se înflăcărează. Vandalii nu stârnesc deloc aprecierea. În general, sunt consideraţi nişte obscurantişti retrograzi, predicând întoarcerea la caverne şi renunţarea la energiile noi. Or, nimeni nu e dispus să renunţe la puţinele resturi de confort care au supravieţuit conflictului. Nimeni!

Vandalii predică în pustiu şi conştiinţa neputinţei îi împinge uneori să comită acţiuni violente care fac numeroase victime. Oficial, pe capetele lor s-au pus recompense, dar serviciile guvernamentale nu depun nici un efort pentru a-i împiedica să facă rău.

Marea campanie de IN-migrare ocupă toate minţile şi activitatea oraşului este aproape exclusiv centrată pe acest proiect de exod subteran care, lună de lună, capătă o amploare tot mai mare.

Automat, Georges coboară câteva trepte. La fiecare etaj, uşile apartamentelor stau larg deschise. Locuinţele sunt goale, iar în frigiderele închise zac provizii care putrezesc. Când au plecat, locatarii au lăsat totul pe loc; uneori chiar au pus simbolic cheile pe preşul de la intrare, cât se poate de la vedere. Unii, neputând lua nimic cu ei, s-au străduit să distrugă totul. Alţii au preferat să mâzgălească mesaje ironice pe oglinzi:

Atenţie, robinetul de la chiuvetă nu se închide bine. Aveţi grijă, oameni buni! Closetul e plin de gândaci...

Frazele acestea lapidare sunt ca o invitaţie de a ocupa locul gol. Un mod de utilizare pentru eventualii succesori. În majoritatea timpului însă, locuinţele au rămas neocupate,

pradă prafului şi mucegaiului.

Georges ezită. Când mai prinde ceva curaj, merge să se bărbierească în al treilea apartament pe stânga, în baia familiei Courgeot, splendid dotată. Prânzul îl ia în primul pe dreapta, la familia Berthier, datorită mesei drăguţe de bistrou care tronează într-un colţ al bucătăriei. Noaptea doarme la...

Toate astea sunt stupide. Agitaţia aceasta artificială nu va izbuti vreodată să umple goliciunea imobilului. Liniştea va fi întotdeauna prea apăsătoare, ecourile prea sonore.

Uneori, se întâlneşte cu alţi locatari ilegali, aflaţi în perpetuă mişcare, ca şi cum ar fi crucial să te mişti întruna ca să derutezi un eventual duşman.

Mai există totuşi o populaţie sedentarizată, alcătuită în cea mai mare parte din familii sau din persoane vârstnice. Dintre aceşti „înrădăcinaţi” îşi recrutează Georges clienţii.

Se opreşte pe palierul etajului doi şi-şi scoate capul pe fereastra spartă. Manifestanţii au dispărut. Domul bisericii Grand-Pilier conturează o umbră cocoşată deasupra acoperişurilor. Georges se gândeşte că poate ar trebui să se ducă la lucru. Sunt trei zile de când nu a mai ieşit din clădire şi probabil că serviciul telefonic al Agenţiei de Depanare la care e colaborator e plin de apeluri.

„Georges Sarella, spun mesajele, îl vrem pe Sarella şi pe nimeni altul!”

Sarella, depanatorul divin, omul cu mâini vrăjite.

Georges coboară încet treptele. Şoldul său artritic îi interzice drumurile lungi prin oraş, şi apoi îi e teamă de vandali. Nu vrea să sfârşească prăjit pe un rug între trei televizoare sau înecat în Sena cu un frigider legat de glezne!

Astăzi însă nu mai are nici un ban, nici cât să-şi cumpere de la drogherie o casetă energetică dintre cele mai mici. Stă în întuneric de îndată ce apune soarele, mănâncă hrană rece

deoarece – în lipsa unui reşou electric – nu îndrăzneşte să-şi semnaleze prezenţa printr-un foc de tabără improvizat care, pe deasupra, ar putea aprinde linoleumul de pe podelele apartamentelor.

Împinge uşa de la intrarea în bloc şi rămâne nemişcat pe trotuar, cu ochii ţintă la biserica al cărei dom este punctul terminus.

La fel ca de fiecare dată când parcurge acest traseu, stomacul îi este strâns de o gheară şi pulsul i se accelerează. Să meargă mai departe înseamnă să înfrunte riscul de a nu mai vedea în seara aceasta soarele apunând. Înseamnă să înfrunte riscul unei morţi violente şi iraţionale, fiindcă între biserică şi stradă se întinde strada împuşcaţilor…

2

Înainte de biserică e strada împuşcaţilor. O sută de metri de străduţă urâtă de piatră cenuşie. Un culoar cu caldarâm desfundat, cu pietre dislocate. Cărămizile zidurilor nu respectă nici o aliniere, pe alocuri se năruie sau se bombează ca o burtă atârnândă. Unduirile acestea încremenite conferă pereţilor un aspect curios de decrepitudine, ca prevestirea unei avalanşe iminente. Zidurile care străjuiesc stradela par victimele unei interminabile scolioze care le minează perfid verticalitatea. Lui Georges nu prea îi place să se aventureze pe aici.

Zidul din stânga e plin de pete roşiatice, de mici cratere strânse în jurul unui sâmbure de rugină. Urme ale gloanţelor. Mii de urme, şi tot atâtea gloanţe înfipte în pietre.

Aici erau împuşcaţi prizonierii în urmă cu zece ani, cu piepturile la gura ţevii, fiindcă îngustimea pasajului nu permitea alcătuirea unui pluton regulamentar...

Victime şi călăi se îngrămădeau în stradelă, cot la cot, abia despărţiţi de lungimea unei puşti, într-o promiscuitate totală.

Soldaţii urau corvoada aceasta. Nu din cauză că stăteau prea aproape de ţintele lor, ci fiindcă salvele slobozite de la o distanţă atât de scurtă îi stropeau negreşit pe condamnaţi şi se pierdeau în ricoşeuri periculoase. Nu era rar, de altfel, ca mai multe gloanţe să se întoarcă şuierând spre cei ce le expediaseră, secerând doi sau trei soldaţi ale căror cadavre, prăbuşindu-se, le acopereau pe ale condamnaţilor legaţi la ochi.

Georges se teme de acest culoar al morţii. Micile, viespi de fier continuă să stea pitite în scobiturile zidurilor. Turtite, deformate de impact, ele s-au preschimbat încetul cu încetul în sâmburi de rugină... Dar memoria le-a rămas intactă.

Memoria primei şi ultimei lor călătorii. Câţiva metri de traiectorie mortală şi rectilinie, abia amortizată de străbaterea unui trup umplut cu organe înmuiate de frică. Viscerele au plesnit, oasele s-au preschimbat în aşchii, fără a abate de la linia dreaptă viespile încăpăţânate cu nas de plumb.

Georges înaintează. O sută de metri, o sută de metri de mers prin faţa peretelui ciuruit de cratere ruginite. Impacturile sunt alveolele unui stup. Zidul este mâncat, ros, îngreunat de toată salva de gloanţe înfiptă în pietrele sale. Poate că de asta are acest aspect părăginit, această dislocare a tuturor unghiurilor sale.

Georges face câţiva paşi. I se pare că aude proiectilele zumzăind în găurile lor.

Prezenţa unei fiinţe omeneşti, a unei ţinte, le va aminti oare de scurta clipă de glorie care le-a justificat existenţa în urmă cu atâta amar de vreme?

... Să meargă încet. Să evite vibraţiile care fac să tremure pavajul şi se transmit zidurilor...

Georges se gândeşte la gloanţe. Le vede ca pe nişte măsline mari şi înnegrite, deformate. Năclăite de sânge şi de ţesuturi musculare. S-au implântat în cărămidă ca să se cufunde într-un somn îndelungat de rugină. Uneori însă se trezesc... Îşi amintesc!

O sclipire de luciditate aprinde în ele un spasm reflex, şi atunci ţâşnesc din gaura lor, într-un nor de praf de cărămidă, străbat strada şi se înfig în zidul din faţă.

Memoria celor mai stupide obiecte este deseori încăpăţânată.

Nimeni nu mai foloseşte strada împuşcaţilor, cu excepţia lui Georges, care vede în acest exerciţiu un excelent mijloc de a-şi testa instinctele de supravieţuire. De fiecare dată când

intră pe stradelă, se teme că nu o să-i mai fie teamă. Că a ajuns fără să ştie ceea ce este deja: un moşneag. Un adevărat moşneag.

Păşeşte cu stomacul crispat. În mai multe rânduri, a găsit pe pavaj animale moarte. Pisici, câini cu capul zdrobit.

Biserica pare minusculă la capătul opus al stradelei.

Zuiii...

Ceva a şuierat în spatele lui, sfârşindu-se printr-un impact sec. Georges înaintează fără să se uite în urmă.

Zuiii...

Simte pe obraz adierea îngheţată a unui curent rapid de aer, care l-a pălmuit ca un jet de aer ventilat. Viespile ies din stup. Viespi de plumb cu profil turtit.

„Nu-i decât un spasm reflex. O reactualizare accidentală şi care poate că nu se va mai repeta câteva luni de-acum înainte.”

Georges o ia la fugă. În spate, pe stradelă, aude mieunăturile gloanţelor, dar nu se întoarce. Din trei salturi a ieşit din pasaj.

Oftează ca să-şi uşureze presiunea din piept. Preţ de trei minute a uitat până şi de cea mai dureroasă dintre durerile sale reumatismale.

Veşmintele umezite i se lipesc de corpul costeliv. Intră în biserică.

Nemişcat, pe jumătate întors spre piaţa din faţa bisericii, încearcă să prindă ecourile neclare ce răzbat din strada împuşcaţilor. În ciuda distanţei, percepe ricoşeurile ambuscadei. Cele două ziduri de cărămidă se mitraliază reciproc, aidoma unor nave de război ce se bombardează lipite una de cealaltă, cu toate sabordurile deschise, aşteptând să se scufunde în acelaşi tumult de ricoşeuri.

Georges îşi scoate şapca de piele şi se şterge pe frunte.

Biserica, austeră, lipsită de vitralii, se rezumă la o boltă enormă de formă semicirculară. E un dom de piatră susţinut în centru de o singură coloană. S-a făcut aproape întuneric şi altarul e pierdut în fundul acestei caverne, înecat în adâncul beznei mucegăite. E ca şi cum fumul tuturor lumânărilor arse între aceste ziduri de generaţii întregi ar fi rămas captiv, contopindu-se încetul cu încetul într-o pâclă ca de cărbune, prin care nu poţi trece fără să ieşi înnegrit din cap până-n picioare.

Lui Georges îi place să şi-l închipuie pe preot oficiind, înfofolit în veşmintele sacerdotale înnegrite de cărbune, cu ochelari de mecanic de locomotivă la ochi, împărţind ostiile mânjite de funingine, asemănătoare cu nişte sfărâmături de antracit.

Altarul însuşi, străjuit de candele cu flăcărui tremurătoare, trimite cu gândul la o pistă de aterizare balizată în pripă şi pierdută la ani-lumină depărtare.

Georges îngenunchează pe unul dintre scăunelele de rugăciune şubrezite. De unde stă, nu desluşeşte decât pilonul central care sprijină bolta, coloana aceea enormă brăzdată de crăpături, care evocă trunchiul unui copac pietrificat. Umiditatea se prelinge pe pereţi, iar picăturile cad pe lespezi cu un zgomot ca de perle sparte.

În înaltul domului au apărut formaţiuni calcaroase. Nişte stalactite minuscule, nu mai lungi decât un ac, dar care se desprind uneori din boltă şi străpung mâinile sau umerii credincioşilor care se roagă!

Ei nu se plâng niciodată şi primesc aceste flagelări ca pe o penitenţă meritată. Totuşi, cei mai puţin curajoşi (sau cei mai puţin credincioşi?) nu se aventurează sub dom decât cu capul acoperit de o pălărie căptuşită cu cârpe, astfel încât nici un ac de calcar să nu li se înfigă în creier, trăsnindu-i în mijlocul

unui psalm. Georges, în ceea ce-l priveşte, rămâne întotdeauna prudent lângă ieşire, acolo unde stalactitele nu-l pot atinge.

Singura dată când a trebuit să traverseze biserica pentru a merge la altar, a folosit o umbrelă de piele, spre marea dezamăgire a credincioşilor adunaţi acolo... Dar dezaprobarea lor îi este indiferentă. Dacă vor să sângereze, treaba lor! În ceea ce-l priveşte, nu are nici un chef să iasă din biserică având mâinile găurite de alicele calcaroase ce se desprind din înaltul bolţii.

Singurul lucru care îl fascinează aici e stâlpul. Tubul acela scobit pe dinăuntru, de vreo treizeci de metri, care susţine domul fisurat. Dacă ar mai exista ghiduri turistice, stâlpul ar merita să figureze în paginile lor la rubrica „Curiozităţi locale”, fiindcă Georges nu a mai auzit niciodată de o altă construcţie de acest fel. Într-adevăr, coloana goală în interior ce se înalţă până la boltă este un trunchi gigantic. Nu un trunchi de copac, aşa cum ai fi ispitit să crezi în primul moment, ci un trunchi hărăzit pomenilor. O pasarelă ce şerpuieşte de jur-împrejurul cupolei, urcând treptat aidoma acelor scări elicoidale din observatoare, îţi permite să ajungi în înaltul bolţii, acolo unde creştetul capului atinge vârful zgrunţuros al domului înţesat de stalactite. Ajuns la această înălţime, descoperi o placă de fier înşurubată pe latura coloanei. O placă de fier străpunsă de o fantă şi pe care poţi citi:

Pentru odihna sufletelor din Purgatoriu.

Dacă strecori o monedă în deschizătura făcută în acest scop, ea cade vreo douăzeci de metri înainte de-a se opri pe grămada metalică a ofrandelor precedente din interiorul trunchiului.

Stâlpul este un siloz umplut cu aur. De zeci de ani, credincioşii urcă mereu pe pasarela care duce sub boltă! O fac în genunchi, cu mâinile împreunate, ţinând o monedă în

dinţi. Micile trepte ruginite le julesc pielea, dar ei merg mai departe, cu fălcile încleştate pe moneda de aur pe care o vor arunca în trunchi, pândind cu aviditate ecoul căderii, ricoşeurile ei pe partea dinăuntru a pereţilor.

Georges a asistat de mai multe ori la ceremonie şi mai are în urechi zgomotul ricoşeurilor dinăuntrul coloanei. O ploaie de fier, biciuitoare, care se încheie cu impactul surd al monedei adâncindu-se în masa comorii.

Nu exista nici o posibilitate de a recupera averea fabuloasă strânsă de pe urma ofrandelor, deoarece stâlpul nu are nici o trapă de acces. E o puşculiţă perfectă, un straniu avatar al porcuşorului de porţelan de odinioară, pe care trebuia să-l spargi când se umplea. Aici, totuşi, nu poţi sparge coloana fără a provoca imediat prăbuşirea domului. Hoţii sau tâlharii care ar încerca o asemenea lovitură ar fi îngropaţi pe dată sub dărâmăturile bisericii năruite. Comoara din stâlp e sfântă.

O donaţie de care nimeni nu se va bucura vreodată. Comoara din stâlp este o aţâţare pentru spirit, o exacerbare terifiantă.

Georges se mişcă pe scăunelul de rugăciune care scârţâie. Căptuşeala de paie îi intră în genunchi, făcându-l să se strâmbe. De unde stă, desluşeşte perfect crăpăturile care şerpuiesc pe pereţii coloanei. În urmă cu câţiva ani, nu erau atât de multe, dar volumul şi greutatea comorii strânse cu atâta răbdare încep să devină uriaşe şi exercită asupra pereţilor stâlpului o presiune constantă care fisurează zidăria ruinată de umezeală şi infiltraţii. Grămada de bani e de-acum prea grea pentru punga care are pretenţia de a o ţine, şi fiecare nou obol sporeşte cu câteva grame presiunea masei metalice.

Avea să vină o zi când coloana, mult şubrezită, va plesni, vărsând în naosul bisericii un puhoi de monede de aur. Comoara strânsă din pomeni se va rostogoli pe lespezi,

lăţindu-se într-o baltă tare şi zornăitoare. Dar uluirea va fi de scurtă durată, deoarece în clipa următoare domul de piatră se va despica, zdrobindu-i pe credincioşi sub blocurile sale enorme.

Se va întâmpla curând. La o dată pe care nimeni nu o poate stabili, dar care se apropie pe zi ce trece, şi care poate este chiar periculos de apropiată...

Totuşi, această eventualitate nu temperează cu nimic înflăcărarea credincioşilor, care se roagă, urcă scara în genunchi şi-şi strecoară obolul în fanta scobită în vârful coloanei. E ca şi cum ar cotiza, finanţând propria moarte.

Fiecare monedă e o picătură în plus în pahar. Fiecare monedă sporeşte reţeaua de crăpături cu câteva zecimi de milimetru. Ei însă continuă să dăruiască, ascultând vrăjiţi clinchetul monedelor rostogolindu-se în puţul coloanei goale pe dinăuntru. S-ar spune că faptul de a trăi în vecinătatea apocalipsei îi îmbată de o plăcere morbidă. Poate că văd în tortura aceasta o expiaţie delicioasă, o plăcere amânată la nesfârşit?

Georges dă din umeri. O aşchie de calcar îi atinge în treacăt obrazul şi se înfige în braţele scăunelului de rugăciune; parcă ar fi un dinte căzut din cer. Un colţ lung şi subţire înfipt ca o ţeapă în catifeaua jupuită.

O sonerie slabă şi ascuţită răzbate din confesional. Georges se ridică, se îndreaptă spre compartimentul de lemn întunecat şi dă la o parte draperia. Telefonul de campanie e acolo, în locul preotului, o cutie mare de metal kaki din care iese într-o parte o manivelă. Litere şi cifre scrise cu şablonul îi trădează proveniența militară.

Soneria se aude din nou, stridentă, nefirească. Georges ridică receptorul. Confesionalul pute de fum şi praf.

— Domnul Sarella? fonfăie o voce feminină. Îmi pare bine că vă aud, am încercat să vă găsesc şi ieri. Am vreo douăzeci de

cereri de depanare. Oamenii vă cer pe dumneavoastră, pe nimeni altcineva. A început să se ştie că sunteţi cel mai bun!

Georges se strâmbă. Notorietatea aceasta îl plictiseşte şi îl îngrijorează deopotrivă. Nu ţine ca vânătorii de capete de la DESTROY să-l ia în colimator. Scoate un carnet îngălbenit din buzunarul din faţă al salopetei şi înmoaie vârful creionului în gură.

— Daţi-i drumul, mormăie el, sunt gata să notez adresele.

După cinci minute, pune receptorul la loc, închide capacul cutiei telefonului şi părăseşte confesionalul.

Mulţi oameni sună de aici sau pun să fie sunaţi aici deoarece e singurul post telefonic care mai funcţionează pe o rază de trei kilometri. Preotul închide ochii. Instalaţia datează din ultimele luni ale războiului şi nimeni nu ştie cât va mai supravieţui voracităţii şobolanilor care bântuie prin subsol.

Georges coboară treptele de la intrare, lăsându-şi toată greutatea pe piciorul stâng, pentru a-şi menaja şoldul artritic.

Prima adresă îl duce în piaţă, lângă una din acele clădiri-adăpost vechi, concepute să reziste suflului bombelor, şi ale cărei ferestre nu sunt decât nişte ambrazuri.

Deschide uşa ascensorului, scoate din buzunar caseta energetică şi o strecoară în fanta lectorului. Un bec roşu se aprinde imediat, în timp ce pe ecranul minuscul începe să se înşire o frază:

Înregistrarea dumneavoastră nu autorizează decât transportul unei mase de treizeci de kilograme pe o distanţă de două etaje sau a şaizeci de kilograme pe un singur etaj. Greutatea dumneavoastră excedentară nu permite nici una dintre aceste combinaţii. Vă rog să părăsiţi cabina şi să folosiţi scările.

Georges trage o înjurătură şi scoate caseta de plastic albastru. Ştie că banda de energie este aproape epuizată,

abia dacă a mai rămas probabil suficient ca să fierbi un litru de apă; dar nu are încă destui bani să-şi cumpere una nouă. Aşa că purcede să urce scara nesigură ce se încolăceşte în jurul cuştii liftului.

La etajul patru, sună la un apartament.

— Sunt depanatorul, strigă el prin grosimea uşii, am venit pentru televizor.

Uşa e crăpată de o femeie încărunţită, înfăşurată într-un şorţ de cauciuc.

— O, face ea uşurată, sunteţi domnul Sarella! Mi-era teamă să nu-mi trimită pe altcineva. Veniţi, pe-aici.

Georges mormăie o formulă vagă de politeţe şi intră fără să dea nici o importanţă înfăţişării apartamentului. De altfel, toate vizuinile-adăposturi sunt la fel. În fundul unei odăi mici vede televizorul pe al cărui ecran se întretaie dungi nesfârşite.

— S-a stricat ieri-seară, murmură femeia pe tonul folosit la căpătâiul unui bolnav. În timpul emisiunii lui Quick' Fornic, care e preferata soţului meu.

Georges îşi scoate încet mănuşile de bumbac alb şi-şi freacă palmele uscate. Dintr-o privire, localizează lectorul masiv de casete energetice din colţul camerei. E un Forman-Stanc destul de nou, din tablă cenuşie, care zumzăie emiţând un miros vag de ozon. Din pupitrul de comandă ies fire care alimentează frigiderul, maşina de gătit, cuptorul cu microunde, becurile electrice şi bineînţeles televizorul.

Casetele energetice sunt aliniate cuminţi pe o etajeră. Trei albastre, patru galbene. Două roşii. O avere frumuşică.

— E grav? întreabă gospodina îngrijorată.

— În zilele noastre nu mai există pene, doamnă, răspunde Georges, ci doar vibraţii negative.

Îşi pune mâinile pe ecran, cu degetele desfăcute, şi închide ochii. Imediat simte un ghem de ostilitate şi de dezgust, aşa cum se întâmplă frecvent la televizoare.

„Refuză să mai răspundă, îşi zice el, poate că s-au săturat să fie nişte sugative care se impregnează de priviri halucinate. S-or fi săturat să fie punctul focal al unei haite de voyeuri?”

Nu are rost să încerci să înţelegi, ci doar să te străduieşti să desfaci ghemul. Georges se concentrează, şi palmele care i s-au umezit s-au lipit de ecran. Şi deodată dungile dispar, iar imaginea reapare în cadru.

— Vai! se extaziază femeia. Sunteţi grozav! Aveţi un secret!

Georges se dă înapoi şi-şi pune mănuşile.

— Nu, oftează el, nu e nici un secret. Trebuie să iubeşti obiectele, asta-i tot.

— Totuşi, ca să vindeci un televizor doar punând mâinile pe el, trebuie să ai un har!

E surescitată şi s-a înroşit la faţă.

— Cât vă datorez? întreabă ea în sfârşit.

Georges e ispitit să ceară o casetă albastră ca platã, dar trocul de felul acesta e interzis. Spune o sumă prea puţin exagerată. Gospodina clipeşte, dar nu îndrăzneşte să protesteze. Georges bagă banii în buzunar şi pleacă.

Are o zi lungă in faţă.

Femeia îl priveşte coborând pe scară, cu o scânteie de admiraţie în priviri. În seara aceea îi va povesti tot soţului ei: „Am avut noroc, ştii? A venit Sarella, mediumul depanator, care vindecă obiectele prin puterea mâinilor! Depanatorul-magnetizator! Să-l fi văzut! Din două pase a şi reparat televizorul. I-am dat un bacşiş bun.”

Georges iese din clădire. A doua adresă îl va aduce la

căpătâiul unei râşniţe de cafea, a treia îl va face să se aplece peste patul de suferinţă al unei maşini de spălat, a patra...

Nu e nici un secret, trebuie să iubeşti obiectele. Asta-i tot...

E adevărat, dar el nu a avut dintotdeauna HARUL, l-a căpătat la sfârşitul războiului, şi nu a început să-l exploateze pentru a-şi câştiga existenţa decât în perioada în care au apărut casetele energetice, când DESTROYERII au generalizat utilizarea energiei-fantomă. Acela a fost momentul când practica zilnică a făcut să crească în el strania putere care-i îngăduie în prezent să desfacă ghemurile de ostilitate ce împiedică funcţionarea diverselor aparate.

Astăzi, când nu mai există electricitate, nici cărbune şi nici benzină, şi când energia solară a fost uitată cu desăvârşire, Georges a dobândit un statut important. El, Georges Sarella, e în stare să repare orice maşină mecanică, electrică sau electronică fără să aibă nici cea mai mică idee despre aceste multiple discipline! E suficient să întindă mâinile, să atingă obiectele bolnave, aşa cum atingi un gheridon în timpul unei şedinţe de spiritism, ca să rezolve criza.

E cel mai bun, cel mai receptiv, cel mai eficace. Acesta este motivul pentru care trebuie să se ferească de recrutatorii lui DESTROY. Nu vrea să devină un medium de stat, cel puţin deocamdată.

Vandalii s-au strâns la intersecţia din piaţa Saint-Allegement. Preotul în sutană găurită care-i conduce le-a făcut semn să pătrundă într-una din rarele clădiri încă locuite ce se înalţă în jurul fostului scuar.

Acum, oamenii înaintează încet în casa scărilor. Gurile le sunt strâmbate de un zâmbet rău. Din buzunarele salopetelor au scos chei franceze grele cu care bat în trepte pe măsură ce urcă de la un etaj la altul, ceea ce produce un vacarm mai degrabă macabru ce aminteşte de răpăitul tobelor înaintea unei execuţii.

Urcă fără să se grăbească. Încovoiaţi, cocoşaţi, cu mâinile atingând podeaua, într-o postură de maimuţă. Se simte că le place să se înjosească, să se animalizeze.

Văzându-i aşa, în puţul întunecat ai casei scărilor, te gândeşti pe dată la o hoardă de oameni ai cavernelor plecaţi după pradă. Uneltele de fier din mâinile lor seamănă cu nişte oase mari ascuţite pentru vânătoare, cu nişte toporişti rudimentare improvizate din omoplaţi sau mandibule...

Preotul îi mână la luptă, cu mătăniile răsfirate. În mâna dreaptă, ţine un crucifix de asalt, din al cărui braţ vertical a ţâşnit o lamă de pumnal. A fost de ajuns o simplă apăsare cu degetul mare pe capul metalic al crucificatului, ale cărui braţe întinse în lături formează acum garda armei. Douăzeci de centimetri de oţel tăios au ţâşnit din crucea scobită, preschimbând obiectul de cult într-o armă albă ucigătoare.

Vandalii urcă în tăcere spre singurul apartament locuit din clădire. Se simte că sunt lacomi de piraterie, că visează abordaje şi distrugere. Un miros de sudoare pluteşte în jurul lor. Transpiră, rânjindu-şi dinţii. Preotul răspopit se opreşte pe palier şi face un gest. Uşa nu e blindată, ci doar întărită cu ajutorul unor cuie şi corniere ruginite. Face un semn...

Un om se apropie, cu mâinile încleştate pe mânerul unei toporişti de incendiu, şi ridică braţele...

Fierul coboară brusc, spărgând uşa. Ţipete ascuţite izbucnesc din interiorul apartamentului.

Oamenii scandează, lovind cu cheile franceze în treptele scării.

Uşa locuinţei cedează. Urletele unor femei umplu casa scărilor. Preotul se năpusteşte înăuntru fără să se sinchisească de aşchiile care-i sfâşie sutana şi îi intră în piele. Un câine încearcă să-l oprească... Preotul îi taie gâtul dintr-o lovitură de crucifix. Nici măcar nu-şi mai dă seama ce face. Nu se uită decât la lectorul masiv de casete, ca un păianjen

de metal pitit în centrul unei pânze de fire electrice. Toate aparatele care umplu apartamentul sunt conectate la cutia asta blestemată prin cordonul ombilical al prelungitoarelor multicolore.

Preotul înţepeneşte, de parcă l-ar fi văzut pe diavol în persoană stând pe tron.

În spatele său, vandalii s-au năpustit în odăi şi-au pus mâna pe femei. Sunt două: mama şi fiica, probabil. Amândouă se zbat în strânsoarea brutelor ale căror mâini au şi început să umble, ridicând fustele şi smulgând nasturii bluzelor.

Fostul om al Bisericii îşi vine în fire şi-şi înalţă arma, cu un gest categoric:

— Fără acte carnale! urlă el. Nu uitaţi că sunteţi soldaţii credinţei, nu nişte tâlhari!

Vandalii mormăie şi-şi retrag mâinile cu părere de rău.

— Să le pedepsim acolo unde au păcătuit! porunceşte preotul. Legaţi-le spate în spate!

Pe loc, oamenii adună cabluri şi taie prelungitoarele. Nu trebuie decât să se aplece pentru a le culege. Firele electrice acoperă mocheta ca nişte şerpi, răsucindu-se printre picioarele mobilelor. Cele două femei sunt îmbrâncite una cu spatele la cealaltă, apoi legate fără milă. Cablurile pătrund adânc în carne, săpând brazde vinete în pielea albă a braţelor dezgolite. Femeile nu mai ţipă, dar din gâtlej le iese un scheunat şi pe obraji li se preling lacrimi.

Preotul dă o raită prin apartament şi ocheşte fierul de călcat de pe o masă, lângă un morman de rufe, cuptorul cu microunde deschis, în aşteptarea pulpei de viţel uitate pe masă lângă chiuvetă.

Din baie răzbate zumzetul maşinii de spălat... Peste tot miroase a păcat. Diavolul goneşte de-a lungul firelor care fac legătura dintre fiecare aparat şi lectorul energetic de tablă

cenuşie.

Energia blestemată e acolo, ieşind din caseta vârâtă în fanta aparatului.

Femeile îşi rotesc ochii îngroziţi. Preotul le observă. Îşi dau oare seama că au făcut rău?

Se apropie de ele, aproape cât să le atingă, vrând să le simtă mirosul răsuflării când le va vorbi.

— O să vă pedepsim, şopteşte el. Să ştiţi că e spre binele vostru, iar mâna mea nu e mânată de nici un pic de mânie. Rătăcirea voastră mă copleşeşte şi mă umple de deznădejde... De ce vă încăpăţânaţi să folosiţi energia asta malefică, în vreme ce v-ar fi aşa de uşor să mâncaţi carnea crudă şi să purtaţi haine şifonate? De ce să fierbi, să calci, să aprinzi becuri? Credeţi că toate jucăriile astea chiar sunt indispensabile? Dacă războiul ne-a lipsit de energie, e fiindcă Dumnezeu a vrut să ne pedepsească pentru că am abuzat de resursele pământeşti. Trebuie să ne mântuim prin mizerie. Dacă vreţi să faceţi focul, ardeţi scânduri, frecaţi silexul, dar nu răsuciţi niciodată vreun comutator. Energia conţinută în casetele astea vă va damna la fel de sigur ca şi cel mai groaznic păcat!

Femeile dârdâie de groază, cu gura deschisă şi cu buzele prinse de un fir de salivă. Nu au ascultat nici un cuvânt. Răspopitul înalţă din umeri, agasat. Cu un gest, le porunceşte oamenilor săi să continue ceremonia de purificare.

Vandalii nu se lasă rugaţi. Cu un rânjet larg, unul din ei vâră mormanul de rufe în cuptorul cu microunde. Altul apucă fierul de călcat şi îl plimbă peste pulpa de viţel... Carnea sfârâie şi fumegă, în cuptor, hainele încep să se înnegrească. Lenjeria sintetică se zbârceşte şi se topeşte. În apartament se împrăştie un miros de ars.

Doi rebeli, care au mutat conţinutul frigiderului în maşina de spălat, observă prin hubloul acesteia rezultatul. Tamburul se

roteşte cu toată viteza, spărgând farfuriile, zdrobind ambalajele, amestecând sub forma unei paste dezgustătoare lactatele, legumele şi peştele pregătit în ajun.

— Pune şi nişte detergent! graseiază unul din băieţi. Cred că o să mai fie nevoie de nişte sare! Nu-i aşa, mămico? adaugă el, ciupind-o de sân pe cea mai vârstnică dintre femei.

Restul trupei a invadat apartamentul, sfărâmând mobila şi bibelourile cu cheile franceze. Sunt aţâţaţi, înnebuniţi să distrugă. La începutul după-amiezii, închiseseră un bărbat în frigider şi-l aruncaseră în casa scărilor. În ajun, răspopitul a avut ideea de a lega de gâtul unei păcătoase firul de alimentare al unui televizor pe care apoi îl aruncase pe fereastră! Strângându-se, laţul o decapitase literalmente pe fată! Cât despre televizor, acesta se sfărâmase după o cădere de cinci etaje, trăgând după el capul retezat. Răspopitul are uneori nişte idei ciudate... E drept însă că se pricepe să insufle teroarea în sufletul păcătoşilor.

Cu ajutorul pumnalului, preotul taie firele electrice ale diferitelor aparate din locuinţă.

— Ce nevoie aveţi de radio sau de pick-up, urlă el, când v-ar fi de ajuns să cântaţi imnuri ca să vă umpleţi inimile de bucurie? Ce nevoie aveţi de televizor, când nu trebuie decât să deschideţi geamul ca să contemplaţi minunăţiile create de Dumnezeu?

Dă din mâini şi taie întruna...

Femeile au încetat să plângă, mărginindu-se să se smiorcăie, tresărind nervoase.

Răspopitul se opreşte, abia trăgându-şi răsuflarea, şi-şi îndreaptă lama pumnalului spre păcătoase.

— Purificaţi-le! le porunceşte el oamenilor săi. Faceţi-le o baie de mântuire.

Scoţând strigăte puternice, vandalii le duc pe cele două

femei legate în baie şi le aruncă în cadă. Unul din ei dă drumul la apă, un al doilea dezgoleşte capetele câtorva fire electrice pe care le cufundă în apă după ce le-a răsucit în prealabil în jurul unui săpun.

— Din moment ce vă place atât de mult curentul electric, o să vă împărtăşiţi din el! strigă preotul. O să-l simţiţi trecându-vă prin trup...

La un semn din cap, un tânăr dă fuga să branşeze cablul la una din prizele lectorului de energie. Pe dată, curentul se scurge de-a lungul firelor de cupru şi se răspândeşte în masa lichidă din cadă. Prizonierele înţepenesc din cauza scurtcircuitului. Dinţii le clănţăne, în timp ce trupurile li se arcuiesc. Răspopitul spune câteva cuvinte de binecuvântare.

— Meditaţi în durere, fiicele mele, murmură el. Sunt sigur că regretaţi de pe acum că aţi cumpărat cândva casetele astea energetice, nu-i aşa?

Dar femeile nu-l mai aud; şi-au pierdut cunoştinţa şi plutesc pe o parte, cu feţele întoarse spre fundul căzii. S-ar crede că nu mai respiră. O siguranţă de pe disjunctorul lectorului de casete sare. Toate luminile din apartament se sting. Maşina de spălat se opreşte. Doar hainele care ard în cuptorul cu microunde continuă să scoată vălătuci de fum.

Răspopitul tuşeşte, înăbuşit de mirosul înţepător. Dezamăgiţi, vandalii se împleticesc printre cioburile de sticlă. Pedeapsa a fost prea scurtă şi toţi continuă să clocotească de energie înfrânată.

Preotul ghiceşte enervarea oamenilor săi şi îşi înalţă braţele.

— Haideţi, fiii mei! exclamă el. Nu mai avem ce face aici, păcătoasele au plătit, aşa că haideţi să ducem prin alte părţi pedeapsa Domnului!

Trupa se retrage în dezordine, lovind pereţii şi balustrada scării cu cheile franceze. Fumul incendiului care se înteţeşte

umple treptat clădirea.

Hoarda ţâşneşte pe trotuar şi începe să alerge de-a lungul bulevardului.

Uneltele de oţel ridicate deasupra capetelor scânteiază în lumină.

3

Georges şchiopătează. Şoldul îl doare. E la a opta depanare. Cu numai câteva minute în urmă, o maşină de spălat a prins din nou viaţă sub mâinile sale. O dată în plus, a desfăcut ghemul de ostilitate care bloca circuitele aparatului. S-a străduit să transmită un flux liniştitor, un fel de îndemn la răbdare... Şi miracolul s-a produs. Un miracol pe care nimeni nu-l poate explica. Pe care nimeni nu ÎNDRĂZNEŞTE să-l explice...

El, care nu ştie nici măcar cum funcţionează un întrerupător, reuşeşte, acolo unde electricienii, electroniştii, instalatorii eşuează cu regularitate. El, care nu ştie nici măcar să schimbe o garnitură de robinet, repară astăzi televizoare, combine HI-FI, frigidere, aspiratoare...

Nu trebuie decât să întindă mâinile şi să atingă uşor suprafaţa metalică a obiectului bolnav. NICIODATĂ nu-l deschide, nu-l demontează, nu-i scoate componentele. Nu are nici o cutie cu scule zumzăitoare, nu foloseşte niciodată şurubelniţe sau cleşti, NU. Îşi pune mâinile cu palmele în jos pe una din laturile aparatului... şi aşteaptă. Restul vine de la sine.

Circuitele electrice, angrenajele maşinii sunt rareori cauza. Pana nu provine niciodată de la o defecţiune mecanică, nu, e... altceva.

Ceva ce ţine de tipul de energie utilizat. DESTROYERII au spus şi au repetat că acele casete puteau înlocui avantajos electricitatea, benzina, gazul, pe scurt tot ceea ce face o maşină să funcţioneze, dar nici o clipă nu s-au gândit că provenienţa însăşi a acestei energii, originea ei foarte... specială ar da naştere la pene inexplicabile.

La început, s-a recurs la depanatorii obişnuiţi. Televizoarele

au fost desfăcute, maşinile de spălat autopsiate şi li s-au schimbat, una câte una, toate piesele. Zadarnic. Aparatele refăcute refuzau în continuare să funcţioneze. Angajaţii de la întreţinere au început să-şi smulgă părul din cap şi să vorbească de „fenomene inexplicabile”.

Abia după multă vreme mediile ştiinţifice au propus ipoteza pudică a unei „tulburări energetice legate de specificul surselor de alimentare”!

Nu televizorul dumneavoastră e defect, proclamau ziarele, *ci curentul care îl alimentează!*

Şi nu greşeau. Fluxul energetic dispensat de casete părea supus unor stranii variaţii ciclotimice[2], capabile să blocheze complet funcţionarea unui aparat.

„Înţelegeţi, le explica deseori Georges clienţilor săi, e ca şi cum electricitatea s-ar supăra ca un arici speriat sau ca o ţestoasă care se retrage sub carapace. Fluxul se opreşte undeva pe parcursul circuitelor, îngheţând ca un pârâu în toiul iernii. Închipuiţi-vă că benzina s-ar cristaliza într-un carburator, s-ar solidifica şi nu ar mai curge prin ţevi! Aici e la fel. Ceea ce iese din caseta dumneavoastră de alimentare înţepeneşte brusc de-a lungul firelor şi nu mai are loc nici un transport de electroni. Electricitatea nu mai «curge». Hibernează, se imobilizează... Încă o dată, vă repet, e ca apa dintr-o canalizare care s-ar transforma în gheaţă.”

Toate aceste exemple sunt aproximative, Georges o ştie bine, dar fenomenul e greu de explicat...

Dacă nu s-ar teme că şi-ar speria clienţii, le-ar vorbi de acea teroare iraţională pe care o captează de îndată ce atinge un aparat în pană. De fiecare dată, simte o zgâlţâitură în vârful degetelor.

[2] Boală psihică care se manifestă prin trecerea bruscă și inexplicabilă de la veselie la depresiune.

E ca şi cum în adâncul maşinii s-ar afla un animal îngrozit, o conştiinţă tulbure care suferă, se retractează şi urlă tăcută, întemniţată într-un labirint de circuite imprimate, de fire şi derivaţii.

O energie speriată ce se blochează, se ghemuieşte în poziţie de fetus şi face să capoteze tot procesul mecanic al aparatului.

De câte ori nu a perceput Georges groaza aceasta înăbuşită care-i electriza pielea! E ca şi cum capul animalului invizibil pitit în adâncul râşniţei de cafea sau al aparatului de ras electric şi-ar fi exprimat, ţipând, teroarea de a se trezi într-un corp care nu e al său...

Despre toate acestea nu vorbeşte niciodată. Etica mediumilor-depanatori i-o interzice. Şi apoi, *Departamentul de Studii Strategice de Teurgie*[3] *Recuperatorie a Undelor Y* (D.E.S.T.R.O.Y.) nu prea ar aprecia acest gen de publicitate. Noul proces energetic trebuie banalizat, acesta este credo-ul conducătorilor. Aşa că nici vorbă nu poate fi să se lase pradă unor stări sufleteşti deplasate sau să pronunţe cuvântul...

(Haide! Zi-l!)

Cuvântul: *Fantomă.*

Georges îşi muşcă limba până îi dă sângele. Originea noilor fluxuri energetice nu trebuie pomenită în nici un caz. Publicul este încă prea sensibil... sau prea superstiţios. E mai bine să te pierzi în generalităţi. Să vorbeşti de „carburator îngheţat”, de „benzină solidificată” şi de alte absurdităţi care nu corespund în nici un fel cu realitatea fenomenului.

„Energie-fantomă”, aşa au numit-o ziariştii de îndată ce proiectul a fost dat publicităţii. Imediat, cenzura a intrat în acţiune, scoţând din vocabular denumirile acestea negative.

[3] Operație magică, proprie ermetismului elenistic, în care se presupunea a stabili un contact cu divinitatea sau cu forțele demonice printr-o evocare, efectuând astfel miracole; magie albă.

Şi totuşi...

După război a trebuit să se recunoască faptul că rezervele de cărbune erau epuizate şi zăcămintele de petrol, vitrificate de suflul termonuclear al exploziilor subterane. Energia atomică fusese decretată definitiv exclusă de către directoratul de supravieţuire mondială. Ce mai rămânea atunci? Nimic. Rarele structuri tehnologice scăpate de cataclism făceau imposibil proiectul de generalizare a metodelor bazate pe energia solară. Oricum, norul de praf ionizant şi de cenuşă masca mult prea mult razele soarelui pentru a se putea imagina fie şi numai o clipă rentabilizarea acestei lumini anemiate ce răzbătea când şi când printr-o spărtură din plafonul cenuşiu ce acoperea cerul. Trebuia ceva sigur, natural şi... inofensiv.

Ceva eficace, care s-ar putea extrage fără greutate şi stoca fără pericol.

Lunile s-au scurs, apoi anii, în timp ce spectrul revenirii la un nou Ev Mediu devenea tot mai ameninţător. Oamenii priveau becurile ce clipeau gândindu-se că în curând le vor înlocui cu lumânări şi pipăiau caloriferele electrice zicându-şi că în scurt timp vor trebui să spargă lemne pentru a se încălzi...

Atunci, directoratul de supravieţuire a hotărât să redeschidă dosarul foarte vechi al unui proiect de mult uitat. Acest dosar avea un singur cuvânt pe coperta lui neagră, iar acest cuvânt era:

D.E.S.T.R.O.Y.

Georges se opreşte şi se reazemă de un lampadar să-şi odihnească piciorul bolnav. Transpiră, şi picăturile de sudoare alunecă printre firele albe şi aspre ce-i acoperă obrajii. Strada e pustie. Lumina fulgurantă a exploziilor de odinioară a decolorat bitumul şi a albit cărămizile clădirilor. S-ar crede că o revărsare monstruoasă de apă a ros culorile din jur. În unele locuri, albeaţa aceasta se fărâmiţează ca un praf de azbest.

Georges se uită nervos peste umăr. Mediumii au mulţi duşmani: toţi depanatorii de odinioară, pe care i-au adus în şomaj în numai câteva luni, şi, de asemenea, destui preoţi, care condamnă însuşi principiul operaţiunii DESTROY. Aceşti nemulţumiţi au alcătuit încetul cu încetul cohorta „vandalilor”, care are o filosofie neclară, dar care practică atacuri revanşarde. Georges se teme de ei. Notorietatea sa crescândă face din el o ţintă firească. Cel mai mult se teme de un apel prefăcut, de pană falsă care-l va duce într-un apartament închiriat sub un nume de împrumut şi unde îl vor aştepta patru-cinci dintre aceşti vandali cu cagule pe cap şi cu măciuci şi cozi de târnăcop în mână.

Cu toate acestea, le înţelege mânia. Cum ar putea ei, nişte tehnicieni calificaţi, să accepte fără să crâcnească să fie înlocuiţi de nişte profesionişti ai spiritismului, de nişte şarlatani ai meselor rotitoare? Cum ar putea admite că nişte oameni lipsiţi de cele mai mici cunoştinţe tehnice reuşesc fără efort acolo unde ei eşuează constant? Lucrurile au evoluat prea repede pentru ei. Astăzi nu mai sunt reparate maşinile... *Ci însăşi energia acestor maşini!*

Intervenţia se situează la nivelul impalpabilului, al invizibilului. Nu se mai repară, ci se calmează boala unui flux energetic mai crispat decât plexul unui tip foarte emotiv!

Se linişteşte o electricitate pradă stresului!

Georges îşi şterge faţa şi porneşte mai departe. La umbra unui building ale cărui structuri metalice s-au topit şi au curs, formând bălţi cromate, se întinde pe câteva sute de metri un teren viran, presărat cu carcase de maşini carbonizate. Zac acolo vreo douăzeci de maşini fără roţi şi parbrize, schelete de tablă ce ruginesc în aer liber de vreo zece sau cincisprezece ani. Georges le observă pe furiş. I se pare că portierele se deschid, că ştergătoarele se mişcă în gol şi că volanele se rotesc frenetic.

„Dinamism de obişnuinţă...” Cuvintele îi vin în chip cât se poate de firesc pe buze.

În faţa lui, carcasa unei Studebaker îşi deschide simultan fiecare portieră, pune în mişcare ştergătoarele şi volanul, în timp ce ciotul schimbătorului de viteze se agită jalnic la nivelul planşeului. Şi totuşi, epava aceasta nu mai are nici baterie, nici motor, e un schelet de metal ce se fărâmiţează şi în curând se va preface în pulbere. Dar memoria gesturilor de mii de ori repetate subzistă în moleculele maşinii ca un refren ale cărui frânturi refuză să piară şi continuă să-ţi bântuie mintea. Maşinile îşi amintesc. Animale bătrâne, de trei ori moarte, ele repetă şi reproduc mişcările pe care au fost învăţate să le facă odinioară, într-o altă viaţă, ca nişte câini bolnavi sau orbi care cerşesc atenţie din partea stăpânului, ridicându-se pe labele din spate, încercând să mai obţină pentru ultima dată bunăvoinţa celui care le conducea pe vremea când arborau motoare puternice şi caroserii sclipitoare.

Georges încearcă să înghită nodul care i s-a pus în gât. Ştie că maşinile au ghicit apropierea unei fiinţe omeneşti şi că încearcă să o seducă, să-i strige: „Priveşte, stăpâne! Vezi bine că mai funcţionăm! Nu ne lăsa în ploaie şi tăcere, vino şi aşează-te pe banchetele noastre şi învaţă-ne şi alte şmecherii! Nu suntem prea bătrâne, nu, nu... AŞTEAPTĂ, nu pleca!”

Georges strânge din dinţi. E ca şi cum nişte infirmi împleticindu-se în cârjele lor l-ar striga, spunându-i: „Hei! Vezi bine că mai suntem în stare să dansăm!”

Grăbeşte pasul. Cimitirul de maşini îşi urlă disperarea într-un concert de scârţâituri ruginite. Capotele se ridică şi se trântesc la loc pocnind. Epavele fac aşa pentru că au simţit harul lui Georges. Memoria, disperarea care dorm în ele au ghicit că de data aceasta dispuneau de un interlocutor capabil să le audă. Georges ar vrea să fugă, dar nu reuşeşte.

Are senzaţia că fuge de pe un câmp de luptă plin de răniţi şi de muribunzi care-l strigă pe nume.

... Memoria obiectelor.

E termenul pe care l-a ales el, dar alţii, mai direcţi, spun *mana* sau chiar sufletul obiectelor.

Sufletul! E de înţeles furia preoţilor. Cum ar putea accepta ei ca o cafetieră să aibă suflet, când refuzaseră dintotdeauna acest privilegiu animalelor, deşi erau făcute din carne şi sânge?

Sufletul unei maşini. Sufletul unei maşini de spălat.

Georges şchiopătează. Epavele şi-au încetat demonstraţiile. Scânteia de dinamism de obişnuinţă a consumat ultimele lor pâlpâiri energetice. Carcasele au redevenit nişte biete mormane de tablă înnegrită. Până data viitoare. Georges rumegă idei haotice.

Mana, ăsta poate că este cuvântul cel mai potrivit, din moment ce desemnează în limba indienilor spiritele care sălăşluiesc în lucrurile însufleţite sau neînsufleţite, în păsări, animale, dar şi în copaci, pietre, pământ şi apă, din moment ce reprezintă sufletul a ceea ce, în Occident, se consideră categoric că e lipsit de aşa ceva!

Georges şontâcăie prin oraşul pustiu. Transpiraţia îi alunecă de-a lungul omoplaţilor, adunându-se în cusăturile salopetei. Îşi aminteşte de marele dezgust faţă de tehnologie, care se generalizase la sfârşitul războiului, şi mai ales de groaza populaţiei faţă de tot ceea ce era legat mai mult sau mai puţin de domeniul nuclear. Sectele retrograde înfloreau pe toate teritoriile cruţate de bombardamente şi mesajul lor era pretutindeni acelaşi: „Mai bine Evul Mediu sau întoarcerea în caverne decât o nouă iradiere!”

Şi atunci proiectul DESTROY a ieşit din temniţele uitării. Un proiect întru totul smintit, conceput în anii '90 de

Departamentul de Parapsihologie al Universităţii din Santa Catala, sub conducerea profesorului Mathias Gregori Mikovski.

Timp de o lună întreagă, circuitul televiziunii de stat a difuzat de trei ori pe zi un interviu de popularizare în cursul căruia savantul (un bărbat gras şi chel, cu o mustaţă enormă) se străduia să expună cât se poate de limpede toate elementele acestui proiect. Georges, la fel ca un milion de alte persoane, s-a uitat la fiecare dintre aceste emisiuni, până a ajuns să ştie pe de rost tot textul. La fel ca un milion de alţi oameni, l-a visat noaptea şi s-a trezit scăldat în sudoare, bălmăjind cu glas tare discursul profesorului.

Chiar şi astăzi e de ajuns să închidă ochii ca să vadă din nou perindându-se imaginile acestor secvenţe reluate de mii de ori, şi asta îl face să aibă o senzaţie de dezgust. Pe când era tânăr, i se întâmplase, ani în şir, să fie urmărit în vise de o lecţie de geografie înscrisă în programul de bacalaureat, iar coşmarul îi lăsa de fiecare dată acelaşi gust de fier pe limbă, ca un simptom prevestitor al unei crize de ficat.

4

Pe ecranul albăstrui, capul chel al bărbatului gras lucea ciudat, ca o proteză de cauciuc dintr-un film cu buget redus. Mustăţile hipertrofiate ascundeau aproape complet gura. Bluza albă, prea apretată, îl făcea să pară deghizat. Pe un ecuson prins cu acul la piept scria cu litere negre: *Profesor M. G. Mikovski.*

Împopoţonat astfel, cercetătorul avea înfăţişarea unui comediant de mâna a doua deghizat în savant nebun, dar poate că pur şi simplu nu se simţea în largul său sau era dezavantajat de o iluminare proastă. Vocea însă era sonoră, exersată în nenumărate conferinţe.

„Nu suntem nişte visători, zicea el, toţi cercetătorii vă vor spune că un obiect se compune dintr-o anumită cantitate de atomi, aceşti atomi formează molecule care, aglutinându-se, sfârşesc prin a construi structuri, forme... Şi în cele din urmă obiecte.

În ceea ce ne priveşte, susţinem că există ceva impalpabil care sălăşluieşte în spaţiul intraatomic al corpurilor astfel constituite. Acest lucru este într-un anumit fel viu şi capabil să înregistreze o masă colosală de informaţii.

Primitivii o numesc mana[4] *şi văd în ea un fel de spirit sau de divinitate rudimentară care sălăşluieşte în uneltele uzuale, dar şi în produsele naturale: copaci, stânci, ape curgătoare... Ei vorbesc în mod firesc de «spiritul muntelui» sau de «demonii lacului».*

Ocultiştii, la rândul lor, cred că o parte din sufletul decedaţilor se ataşează de obiectele pe care le-au iubit şi că

[4] La melanezieni și polinezieni, forță supranaturală impersonală, care ar sălășlui în lucruri, în plante, în animale și în oameni, exercitând o acțiune cauzală.

în acest fel poate fi chemată fantoma unui defunct, concentrându-te pe tabachera lui sau pe ceasul de buzunar. Aceste două concepţii, deşi cuprind frânturi de realitate, nu sunt decât nişte aproximări fanteziste. Un lucru e sigur: obiectele închid în ele o masă de energie ce stochează memoria manipulărilor zilnice: frigul, căldura, loviturile. Pe scurt, notaţii... animale, lipsite de cea mai mică afectivitate.

Această «aură», acest halou invizibil noi l-am numit unda Y. Vă întrebaţi probabil la ce o să ne servească asta. Ce treabă avem noi cu harababura asta teoretică? Şi în ce măsură faptul că o cafetieră ţine minte arsura flăcărilor pe fundul ei ne va ajuta să înfruntăm criza de energie? Ei, bine, aici vă înşelaţi, fiindcă această «memorie de obişnuinţă», această mana, acest suflet al obiectelor, eu pot să vă afirm astăzi că suntem în stare să o convertim în energie utilizabilă!

Într-un soi de carburant domestic!

O, bineînţeles, nu se pune problema să vă branşaţi veioza la roaba de grădinărit ca să obţineţi lumină, nu e chiar aşa de uşor, din păcate... Unda Y pe care unii o numesc deja «energia-fantomă», nu poate fi captată decât în cazul distrugerii accidentale a obiectului în chestiune.

Acesta este un punct capital pe care nu suntem în măsură să-l explicăm în mod ştiinţific. Dar putem înregistra, putem stoca mana unei maşini care se loveşte în plină viteză de un stâlp, ca şi pe cea a unei stive de farfurii pe care o trânteşti pe podea când te certi cu nevasta.

Toate experienţele pe care le-am făcut arată că asasinatul voluntar al unui obiect sau distrugerea lui din imprudenţă lasă intactă masa de unde Y care supravieţuieşte întrucâtva morţii ustensilei.

Aici, ocultiştii ar vorbi iarăşi de fantome, spunând că morţile violente lasă întotdeauna în urma lor spectre nesatisfăcute.

S-ar putea să aibă dreptate, nu e treaba mea să decid, dar

oricum pot afirma că memoria obiectelor, atunci când este eliberată brutal printr-un accident definitiv, reprezintă astăzi o masă energetică pe care ştim să o domesticim şi să o transformăm în flux electric!

Vreau să spun prin asta că putem transforma negativul în pozitiv, printre altele captând energia eliberată prin accidentele rutiere sau prin catastrofele aeriene. Nu peste mult timp, o deraiere feroviară va putea alimenta un oraş cu electricitate timp de o lună! Incendiul unui imobil va furniza destulă energie ca să asigure funcţionarea unei uzine timp de un an!

Ştiu că asta poate să pară iconoclast într-o lume lovită de penurie, dar trebuie să ne încredem în hazard şi să ne bucurăm de accidentele din fericire extrem de numeroase care au loc zi de zi!”

În acest punct al discursului, profesorul tuşea, apoi scotea dintr-un buzunar al bluzei o casetă de plastic identică întru totul cu casetele video de odinioară.

„Iată suportul pe care l-am ales pentru a stoca energia-fantomă, rostea el cu un zâmbet de vânzător de maşini. O bandă magnetică se va descărca pe măsură ce se va derula. În curând, pe piaţă vor fi puse casete de culori diferite, fiecare reprezentând un potenţial energetic diferit. Dar vom avea ocazia să mai vorbim despre asta. O eră nouă se deschide în faţa noastră, prieteni! Era energiei supranaturale. Parodiindu-i pe înaintaşii noştri, nu m-aş teme să vă spun:

CU UNDA Y, BĂGAŢI O FANTOMĂ
ÎN MOTORUL DUMNEAVOASTRĂ!”

5

Georges înalţă capul cu o mişcare sacadată, care-i dă alura unui automat. Vertebrele cervicale îl dor. Se uită la cutiile ovoidale ale înregistratorilor de energie fixaţi în vârful lampadarelor. La puţin timp după punerea în aplicare a planului DESTROY, înregistratorii au invadat peisajul. Arată ca nişte ouă metalice mari, verde-oliv, perforate, şi au fost agăţate cam peste tot, pe clădirile publice, în interiorul imobilelor, pe acoperişul vechilor cabine telefonice... Chiar peste tot. Nu mai poţi face un pas fără să dai peste o minge din acestea de fier al cărei aspect aminteşte de coifurile cavalerilor. E ca şi cum o gigantică bătălie cerească, în care s-ar fi înfruntat cavaleri în armuri, ar fi făcut să cadă peste oraş o ploaie de coifuri medievale.

„... Coifurile unor cavaleri decapitaţi, se gândeşte uneori Georges, ale unor paladini ale căror capete putrezesc înăuntrul cutiilor de fier fără a înceta totuşi să ne spioneze...”

Şi îşi ridică nasul încercând să prindă vreun miros revelator, un iz de putrefacţie. Alteori, i se pare că înregistratorii sunt nişte mari microfoane hipersensibile capabile să perceapă şi cel mai mic zgomot... De la o şoaptă imperceptibilă până la foşnetul părului pubian din slipul de nailon al unei fete. Îi vine să arunce în ele cu pietre, să le dezintegreze cu lovituri de ciocan. Dar sunt solide, extraordinar de rezistente şi, când sunt găsite în ruinele vreunui imobil sinistrat, sunt întotdeauna intacte.

Armata de coifuri umple oraşul, împânzeşte străzile, gata să înregistreze cea mai mică emanaţie energetică eliberată de un accident: coliziunea a două vehicule, prăbuşirea vreunei schele, incendiul unui apartament sau al unui supermarket.

Capcane pentru *mana*, capcane de fantome, iată ce sunt

căştile de fier agăţate de lampadare ca nişte cranii trase în ţeapă în propriile lănci. Dispozitivele absorb aura, spiritul obiectului zdrobit în momentul în care se desparte de suportul său făcut bucăţi. În momentul în care îşi părăseşte... corpul.

Lui Georges nu-i prea place să se gândească la acest aspect al lucrurilor. O ipoteză cumplită îl hăituieşte încă de la începutul operaţiunii DESTROY, o ipoteză pe care o refulează în ungherul cel mai întunecat al minţii sale. Şi dacă...

Şi dacă, la producerea unui accident de maşină, captatorii nu s-ar mărgini să înregistreze doar *mana* automobilului făcut zob? Dacă îşi însuşesc cu acelaşi prilej sufletul şoferului mort la volan, cu pieptul zdrobit de bara de direcţie? Dacă întemniţează în circuitele lor, şi fără ca nimeni să ştie, două fantome strâns întrepătrunse: cea a maşinii şi cea a proprietarului ei, amândoi distruşi în aceeaşi catastrofă? Amândouă amestecate într-un flux energetic indisociabil?

Dacă într-un fel captatorii nu fac nici o deosebire şi amestecă spiritul morţilor cu al obiectelor distruse? Ar fi ca şi cum ai propulsa o locomotivă aruncând în cuptorul ei cărbuni şi bucăţi de cadavre. Ca şi cum ai face să fiarbă o marmită pe un foc de vreascuri şi de oseminte omeneşti.

Georges se gândeşte deseori la acest aspect al lucrurilor şi se întreabă dacă profesorul Mikovski se gândeşte şi el... sau dacă puţin îi pasă. Şi, în definitiv, ce furnizează mai multă energie: *mana* unui automobil zdrobit sau fantoma unui om spintecat de bara de direcţie?

6

Pe când se mijea de ziuă, Sarah a trecut prin faţa Turnului Eiffel, care era în flăcări. Vandali în zdrenţe îndesau golurile din structura monumentului cu vreascuri şi cârpe îmbibate de grăsime, transformând fiecare dintre enormele picioare într-o cuşcă umplută cu gunoaie. Bande de puşti făceau naveta împingând căruţe în care aduceau, din fundul pivniţelor sparte ale mesageriilor pariziene, ziare străvechi legate în pachete scârţâitoare, pe care probabil că le smulseseră şobolanilor. Cotidianele, cu nume odinioară celebre, nu mai erau acum decât nişte baloturi umflate de hârţoage cu marginile zdrenţuite şi roase. Rozătorii, lacomi de tuş gras, devoraseră titlurile stridente şi fotografiile „exclusive”. O iconografie plină de găuri se întindea acum pe pagina întâi a unuia dintre aceste baloturi de hârtie îngălbenită. Şi tânăra femeie se gândise că numeroase zvonuri, ameninţări, declaraţii violente îşi terminaseră astfel cariera în burţile şobolanilor, otrăvindu-i lent cu plumbul cernelii lor. Îşi imaginase cu o oarecare plăcere agonia rozătorilor intoxicaţi de presă. I se părea că-i vede, zvârcolindu-se între două canalizări, vomând o pastă de hârtie din care se mai vedeau câteva cuvinte ce scăpaseră eroziunii sucurilor gastrice:

„AMENINŢAREA RĂZBOIULUI ESTE ASTĂZI MAI REALĂ CA ORICÂND, a declarat...”

Proză veninoasă, articol putrezit, pe care nici măcar animalele dăunătoare nu reuşesc încă să o digere, chiar şi după atâta vreme...

Sarah opreşte motocicleta la intrarea pe pod. Merge pe motocicletă având coapsele goale, cu rochia suflecată pe pântece, cu partea de sus a corpului înfofolită într-o canadiană voluminoasă de aviator. Părul lung şi negru îi alunecă pe omoplaţi precum cerneala, pătând pielea

bluzonului cu mici rigole întunecate. Lectorul de casete energetice sudat pe rezervorul masiv şi gol indică, clipind din toate LED-urile sale, că banda magnetică îşi consumă ultimii centimetri de forţă motrice. În câteva minute, motorul bătrânei Harley-Davidson va tuşi, scuturând solzii de rugină care-i acoperă aripile.

Sarah îşi vâră mâna în sacoşa legată de cilindrul rezervorului. Nu mai are decât o casetă şi ar vrea să o păstreze pentru drumul de întoarcere. În spatele ei, vandalii au dat foc în cele din urmă ziarelor vechi cu care umpleau scheletele metalice ale picioarelor Turnului Eiffel. Flăcările galbene urcă în interiorul construcţiei fără a-i provoca nici cea mai mică stricăciune. Deşi a fost incendiat de mii de ori, turnul e tot în picioare... Negru, acoperit de gudron, dar continuând să existe. Protestele vandalilor nu mai impresionează pe nimeni. Cine îi mai ia în serios pe depanatorii ăştia şomeri, pe preoţii retrograzi care se dau de ceasul morţii combătând operaţiunea DESTROY şi o iau razna, făcând demonstraţii lipsite de noimă pentru a încerca să atragă atenţia publicului?

Sarah se îndreaptă spre Luvru. Eiffel-ul seamănă cu un turn de foraj monstruos, din vârful căruia s-ar înălţa un panaş lung de fum cu unduiri şerpeşti.

Arcadele muzeului se profilează în lungul bulevardului. Ca pretutindeni de altfel, faţadele albite de fulguraţiile termice se fărâmiţează precum creta udă. Feţele statuilor se spulberă în răbufnirile de vânt, ca un praf alb, condamnându-i pe zei şi pe oamenii celebri la anonimat. Frescele şi detaliile arhitecturale se estompează. Sticla ferestrelor, topindu-se, s-a preschimbat în stalactite vitroase. Ici şi colo, marmura neagră, lichefiată, a transformat treptele unei scări într-o scurgere moale de culoarea ciocolatei. Rafalele care plesnesc clădirile le jupoaie ca pe nişte castele de nisip prea uscat uitate pe plajă. Cupolele se tocesc, se deformează, coloanele se subţiază ca

nişte batoane de zahăr candel îndelung supte.

Sarah ştie că în aripa de sud pereţii au ajuns atât de subţiri încât e suficientă o lovitură de picior pentru a-i găuri.

În zilele cu vânt puternic, i se întâmplă să se aşeze în grădinile muzeului şi să contemple lenta dizolvare a statuilor pe care vijelia le linge cu limba ei invizibilă, subţiindu-le rotunjimile de la un minut la altul. E tulburător să vezi bronzurile acestea albite spulberându-se precum scrumul unei ţigări. Uneori, piedestalul se destramă şi el în urma operei expuse, încât nu mai rămâne nimic altceva decât o baltă de pulbere ce se împrăştie printre pietre.

Tânăra femeie pătrunde pe sub arcade şi opreşte vehiculul la intrarea în sălile mesopotamiene. Atingerea rezervorului i-a lăsat câte o pată rece pe faţa internă a fiecărei coapse, ca şi cum ar fi călărit cadavrul unui animal surprins de moarte.

Vântul care suflă prin galeria descoperită a ros sânii cariatidelor[5] care străjuiesc uşa. Pulberea sculpturilor fărâmiţate se învârtejeşte prin curtea interioară, ca un maelstrom al operelor de artă întoarse la stadiul amorf.

Sarah îşi propteşte vehiculul, urcă treptele ce se fărâmiţează şi pătrunde în sala cea mare.

Tot ce se afla în interiorul criptelor a fost cruţat de calcinare şi comorile mai multor milenii sunt îngrămădite la nimereală de-a lungul coridoarelor. E întuneric. David Gordief stă pe un sarcofag de bazalt. Pe cap are o bonetă de un roşu aprins de marinar şi poartă ochelari rotunzi care-l fac să pară un student întârziat. Ca şi Sarah, e înfofolit într-un bluzon de aviator, a cărui piele se scorojeşte. Pe capacul sarcofagului a pus un reşou mic care e legat printr-un fir de un lector de casete energetice. Banda magnetică se desfăşoară lent, eliberând puţin câte puţin din fluxul pe care-l ţinea captiv. Pe

[5] Statuie reprezentând o femeie care susține, ca o coloană, cornișa unui acoperiș, o intrare etc.

reşou abureşte o cafetieră. O cafetieră care e încălzită de magia energiei-fantomă...

— Salut, murmură David, care nu suporta ca vorbele să-i fie amplificate de ecoul bolţilor. Nu te-a văzut nimeni intrând aici?

Sarah dă din cap că nu. Părul lung şi umed i-a rămas lipit de obraji.

— Cum stai? întreabă ea.

— Încerc să fac un inventar, o evaluare a potenţialului energetic reprezentat de muzeu. Dar nu sunt decât un medium modest înzestrat. În unele zile nu am nici un fluid, nu percep nimic, pierd timpul.

— Dar ţi-ai făcut totuşi o idee generală, nu?

— Bineînţeles, aşa cum am sugerat în raportul preliminar, unele opere de artă sunt puternic „încărcate”. Dorinţa artistului care le-a creat, aspiraţia lui de a da o anumită idee despre infinit le-a electrizat *mana* într-un mod extraordinar. La asta se adaugă admiraţia pe care au simţit-o amatorii faţă de ele de-a lungul secolelor. Toate acestea s-au însumat, încărcându-le spaţiul intra-atomic cu o forţă realmente explozivă.

— Ce vrei să spui mai exact? Că tablourile şi statuile acestea sunt nişte rezervoare de energie pură?

— EXACT. *Gioconda* a cristalizat într-o asemenea măsură dorinţa esteţilor încât conţine acum tot atâţia megawaţi ca o centrală atomică!

— Nu mai rosti niciodată cuvântul ăsta!

— Scuză-mă, dar aşa e. *Mana Victoriei de la Samotrace* sau a lui *Venus din Milo* e considerabilă. Obiectele astea sunt încărcate în sensul în care se spune despre un tun că e încărcat! E dinamită în toată regula, Sarah! Ţi-am spus, nu

sunt decât un medium modest, un receptor nu prea sensibil, dar, când am pus mâna pe *Gioconda*, am crezut că o să cad pe spate, electrocutat! M-am temut că o să rămân carbonizat, cu unghiile înfipte în lemnul ramei.

Sarah opreşte caseta. Reşoul se stinge. Cafeaua clocoteşte, trezind un ecou disproporţionat sub boltă.

— Trebuie să mă susţii în faţa Biroului, şopteşte David, am ridicat o problemă de o importanţă capitală. În criptele muzeului ăstuia e destulă energie cât să facă să funcţioneze zece uzine vreme de un secol. Un medium foarte înzestrat şi-ar fi lăsat oasele aici, sunt sigur de asta! Dacă ar fi atins *Gioconda*, pentru el ar fi fost ca şi cum ar fi apucat în dinţi un fir de înaltă tensiune!

— Nu mai există linii de înaltă tensiune.

— Era o comparaţie. Putem recupera toată energia de aici, Sarah. Tablourile astea sunt nişte sugative, nişte bureţi pe care e de ajuns să-i storci ca să scoţi din ei şi ultima picătură de „carburant” cu care sunt îmbibaţi! Am făcut o listă cu o evaluare aproximativă. Franţa îşi poate asigura un buget energetic confortabil; ar fi suficient să...

— Să...?

— La naiba! Ai înţeles foarte bine! E suficient să rupi *Gioconda* în faţa unei baterii de captatori ca să prinzi toată energia pe care pânza o va elibera în momentul distrugerii ei. E simplu. Sfâşii tabloul, îl arunci într-un tocător şi prinzi pe dată *mana*, sufletul care se afla în el. Nu e cazul să avem scrupule, fiindcă opera asta este ea însăşi o capcană de dorinţe, un acumulator de senzaţii, o baterie care se îndoapă cu admiraţie umană de secole încoace. Nimic nu se pierde, Sarah! Furia, ura, frica, toate aceste unde se fixează pe obiecte, aşa cum sunetele se fixează pe o bandă magnetică! Dumnezeule, n-o să-ţi ţin un curs! Obiectele sunt nişte magnetofoane permanente, nişte microfoane-spion. Ele

înregistrează toate undele emise de creierul nostru. Sunt capabile să stocheze miliarde de impulsuri. Până în zilele noastre, nimeni nu a înţeles asta cu adevărat. Aceste tablouri, aceste statui sunt nişte bombe latente. E rândul nostru să le facem să restituie ceea ce ne-au furat. Sunt nişte vampiri, Sarah! Nişte suporturi căscate ca nişte capcane, nişte paratrăsnete care captează fulgerele care ies din minţile noastre!

Crispată, tânăra femeie toarnă cafeaua proastă într-un pahar de metal. David umbla nervos prin galerie.

— Trebuie ca Biroul să priceapă care-i este interesul, Sarah, repetă el. În clipa de faţă, râcâiţi, cerşiţi... Mai devreme sau mai târziu, un medium mai sensibil decât ceilalţi va descoperi secretul şi atunci va izbucni scandalul, panica. Veţi fi spulberaţi.

— Şi ce propui?

— Eu unul afirm că astăzi muzeele sunt minele noastre de cărbuni cele mai bogate şi că nu trebuie să ezităm să distrugem *Gioconda* dacă energia recuperată în felul ăsta permite iluminarea Parisului vreme de zece ani!

Sarah dă din cap.

— O să le transmit, spune ea în cele din urmă, dar or să vrea să verifice, îi ştii doar. Şi apoi, sunt prea ocupaţi cu... operaţiunea în curs.

— Greşesc, e o nebunie. Oamenii n-or să se lase păcăliţi la nesfârşit. Veţi fi demascaţi şi linşaţi. Preoţii care militează în rândurile vandalilor vor avea de ce să vă acuze de practici blasfematorii. Sunteţi aidoma celor care provocau naufragii... Nu, mai curând ca nişte piraţi ai căilor ferate, care schimbă macazurile ca să...

— Taci! Nu e bine să pomeneşti de asta. Ştii ce înseamnă o soluţie de aşteptare. Nu ne puteam descurca doar cu

accidentele de circulaţie. Trebuia să...

— Tocmai! Eu vă propun ceva curat. Un vandalism utilitar de care va profita toată lumea.

Sarah dă din umeri cu lehamite şi, apropiindu-se de David, îi pune mâna pe gură ca să-l facă să tacă.

Muzeul îi înconjoară cu harababura lui milenară. Statuile pitite lângă ferestre nu au rezistat fulguraţiilor termice de odinioară. Pietrele negre, bazaltice s-au făcut albe şi curenţii de aer fărâmiţează nasul faraonilor de la cotiturile coridoarelor. Imense porticuri egiptene se subţiază astfel de-a lungul zilelor şi pulberea lor se aşterne pe parchetul sălilor aidoma unei făini impalpabile.

Mâinile lui David se strecoară sub canadiana lui Sarah, căutând pielea femeii.

— Iar ai bandaje pe umeri, constată el cu o oarecare iritare. Ai fost din nou la biserică, aşa-i?

— Da. Stalactitele. Se desprind de boltă şi cad peste tine ca nişte săgeţi. După aceea trebuie să le scoţi cu o pensetă. Mi-au găurit două cămăşi.

— Eşti ţicnită. De ce nu porţi un bluzon de piele?

— Nu vreau să trişez. La biserica Grand-Pilier adevăraţii credincioşi se expun fără protecţie. Bărbaţii se roagă în maieu, iar femeile în sutien. Trebuie să ai curajul să suporţi penitenţele.

— Şi de ce vrei să fii pedepsită? Din cauza lui DESTROY? Te simţi vinovată, nu-i aşa?

— Nu vreau să vorbim despre asta.

David mormăie o înjurătură.

— Şi după aceea, când umerii îţi simt transformaţi într-o pernă de ace, presupun că te caţeri în genunchi până în vârful

stâlpului, ca să-ţi arunci obolul în trunchi? Într-o bună zi, coloana va plesni şi toată biserica vă va cădea în cap... Asta vrei?

— De fiecare dată când arunc moneda în trunchi, aştept cataclismul, îmi spun că stâlpul va exploda ca o rachetă stricată. Dacă nu se întâmplă nimic, mă simt... iertată şi am curajul să-mi reiau rolul.

Sarah îşi piaptănă nervoasă părul cu degetele răsfirate. Mâinile lui David sunt îngheţate pe şoldurile ei; femeia se trage îndărăt şi se întoarce spre una din ferestrele topite.

— Sunt tot mai multe clădiri goale, spune ea în şoaptă. Procentul IN-migrării a crescut iarăşi.

— De ce? Nu mai sunt radiaţii periculoase de zece ani, suntem pe un teritoriu curăţat, aşa că nu au nici un motiv să se bage ca nişte cârtiţe în fundul adăposturilor ălora vechi!

— Ştiu, dar de vină e traumatismul. Listele de aşteptare se lungesc puţin câte puţin pe zi ce trece. Toţi vor să coboare în adânc. Şi apoi, se tem de vandali, sunt convinşi că preoţii or să organizeze nu peste mult timp o noapte a Sfântului Bartolomeu ca să-i masacreze pe cei care folosesc energia-fantomă!

— Un motiv în plus să puneţi ideea mea în aplicare. Ardeţi *Gioconda*, lapidaţi-o pe *Venus din Milo*. Nu va exista nici un singur protest. Astăzi, nimeni nu se mai sinchiseşte de vechiturile astea! Îţi repet, Sarah: muzeul ăsta înseamnă mai multă energie decât un câmp petrolifer sau o mină de cărbuni.

Tânăra femeie îşi încheie vesta de piele îmblănită.

— O să vorbesc la Birou, spune ea obosită. La viitoarea întrunire secretă. Până atunci, încearcă să nu atragi atenţia.

— N-ai de ce să te temi. Oamenii nu s-ar apropia pentru nimic în lume de clădiri, fiindcă se tem că totul e radioactiv.

Nu vrei să mai rămâi? Sacul meu de dormit e destul de mare ca să încăpem amândoi.

— Nu, trebuie să cobor la lac să-mi împrospătez provizia de ţestoase. Trebuie ca prăvălia să meargă, fiindcă e în continuare acoperirea mea cea mai bună.

— OK, OK. Dar nu zăbovi prea mult în biserica aia a ta afurisită. Să aştepţi Judecata de Apoi după ce ni s-a întâmplat ţine de viciu.

Sarah schiţează un gest, îşi ridică gulerul şi iese din sala mesopotamiană. Înainte de a urca pe motocicletă, introduce o nouă casetă energetică în lectorul sudat pe rezervor.

7

Roata din faţă a motocicletei patinează pe suprafaţa ca de sticlă scoţând un scârţâit pătrunzător. Cauciucurile tocite nu mai reuşesc să adere la pământul neted, lipsit de cea mai mică asperitate, care împrejmuieşte lacul. Aici, bombele au vitrificat solul pe o grosime de mai mulţi centimetri, transformând bulevardele într-o gigantică banchiză. Până şi ruinele imobilelor par făcute din fibre de sticlă. În lumina asfinţitului, peisajul de dărâmături e de o frumuseţe extraordinară. Vechile bucăţi de zid rămase în picioare şi mănunchiurile de grinzi au căpătat toate transparenţa cristalului. Catastrofa a purificat betonul şi cărămida, luându-le orice urmă de opacitate. Bitumul a devenit patinoar, iar mormanele de moloz, nişte ciucuri de cristal căzuţi dintr-o lustră spartă.

Sarah derapează peste cioburi. Prăbuşindu-se, clădirile au presărat solul cu nenumărate rămăşiţe multicolore amintind de cioburile albastre sau roşii ale vitraliilor de catedrală. Motocicleta înalţă un nor de praf de sticlă care se depune pe piele şi pe haine într-un strat iritant, pe care trebuie să te fereşti să-l ştergi brutal dacă nu vrei să te pomeneşti plin de julituri.

Tânăra femeie transpiră. Pentru a circula pe „banchiza” ce înconjoară lacul de la Buttes-Chaumont, şi-a pus pe cap o cască cu viziera acoperită de plasă. Ştie că o mişcare greşită de ghidon o poate arunca peste fragmentele tăioase adunate de o parte şi de alta a drumului. Ici şi colo, ciorchini de bule împietrite, asemănătoare cu nişte grămezi de globuri de Crăciun, trădează fostul amplasament al unei statui. Vitrificându-se, bronzurile s-au înspumat şi dizolvarea lor a dat naştere acestor tufişuri de negi vitroşi care ar putea fi lesne transformate în ventuze medicale... sau în becuri

electrice.

În apropierea lacului, banchiza devine mult mai netedă, aproape complet plană, şi e cu neputinţă să mai înaintezi prea mult pe acest patinoar fără să rişti să-ţi pierzi echilibrul. Sarah opreşte motorul şi culcă încet motocicleta pe o parte. În faţa ei se întinde o vastă oglindă orizontală în care se reflectă cerul şi norii grei. Sarah se gândeşte la ghivecele acelea de plante uleioase deasupra cărora se arcuiau pagode stacojii, denumite în copilăria ei „grădini japoneze”... Lacurile, mlaştinile şi râurile erau întotdeauna reprezentate de cioburi de sticlă înfipte în pământul negru. În ele se oglindeau personaje minuscule în chimonou, făcute din ghips şi fixate în pământ cu ajutorul unui ac lung.

Un scârţâit strident o smulge din amintiri. Doi patinatori vin spre ea, gonind cu toată viteza pe lamele lor periculos de ascuţite. Virând brusc, se opresc în faţa ei într-un nor de praf de sticlă. Patinele lor au tăiat brazde adânci în oglinda ce acoperă solul. Deşi vine aici o dată la trei zile, Sarah nu-i poate identifica, deoarece poartă cagule de lână care-i fac să semene cu nişte gangsteri specializaţi în *hold-up*-uri[6] pe patine de gheaţă.

— Am venit pentru ţestoase, spune ea cu un zâmbet uşor tremurat. Puteţi să mă duceţi la lac?

Cel mai scund dintre patinatori întinde mâna dreaptă, cu palma desfăcută în sus. Poartă mănuşi cu un singur deget. Sarah îi plăteşte preţul de trecere, şi-şi ia trusa de pescuit. Cel mai înalt se apleacă pentru ca ea să i se poată urca în spinare. Sarah se caţără, suflecându-şi fusta. Abia ce s-a instalat pe umerii patinatorului, că grupul porneşte în viteză, brăzdând întinderea de sticlă cu un scrâşnet aidoma celui scos de diamantul unui geamgiu.

Sarah se simte oarecum ridicolă, dar e singura posibilitate

[6] Jaf armat.

de a ajunge la lac. Se prinde mai tare de grumazul bărbatului, al cărui pulover irlandez gros răspândeşte un miros de seu.

În stânga, în centrul „banchizei”, nişte patinatori efectuează figuri complexe care uneori îi fac să-şi piardă echilibrul şi să cadă pe burtă în praful de sticlă. Tânăra femeie se forţează să nu se uite la ei, fiindcă ştie că e vorba de o ceremonie religioasă. Patinatorii pe sticlă nu au, într-adevăr, alt ţel decât de a reuşi să treacă de „cealaltă parte a oglinzii” făcând o gaură în mijlocul a ceea ce ei numesc „Fereastra cea Mare”.

Sunt nişte fanatici pe care e mai bine să nu-i superi, deoarece pot, dintr-o singură lovitură dată cu patinele teribil de ascuţite, să-ţi deschidă pântecele sau să-ţi taie capul. În fiecare zi, îşi fixează pe talpa ghetelor lame de ras sau de sabie. Rezultatul e acelaşi. Într-o seară, Sarah i-a văzut secţionând dintr-o rotire a piciorului mâna cuiva care se încăpăţâna să se tocmească pentru preţul de trecere. În restul timpului, se rotesc la nesfârşit în centrul banchizei, fiecare lunecând pe urmele celui din faţă pentru a încerca să spintece suprafaţa sticlei ce acoperă solul. Aidoma unor spărgători care se înverşunează asupra unui geam blindat, se învârt, iar şi iar, până la pierderea noţiunii de echilibru. Şi lamele patinelor sapă brazde pe banchiză, desenând un cerc de efracţie care nu cedează niciodată pentru a deschide intrarea în vreo altă lume. Trecerea prin oglindă se dovedeşte destul de dificilă, şi Fereastra cea Mare, deşi se conturează neîncetat, tăiată întruna de atâtea trasee, rămâne complet neatinsă.

Lacul mâlos ocupă centrul inelului vitrificat. Nuferi enormi îl acoperă cu florile lor ca de cauciuc. Sarah îi pune să o lase în apropierea apei şi înaintează prudent, cu trusa de pescuit în mână. Patinatorii se îndepărtează fără un cuvânt.

Ţestoasele verzi, îngrămădite, îşi întind spre cer gâturile palpitânde. Sunt aproape de mărimea unei grenade... A unei grenade! Jocul funest de cuvinte o face să se strâmbe pe

tânăra femeie. Când îngenunchează pe mal, praful de sticlă îi zgârie adânc pielea.

8

De câte ori şi-a spus Georges „povestea”? Povestea lui? Nu mai ştie. Cu siguranţă că de mii de ori. De fiecare dată s-a străduit să dea detalii şi mai precise, să perfecţioneze cutare sau cutare scenă, să-şi aducă aminte culoarea vreunui covor, a unei draperii, rochia vreunei femei sau forma vreunei bijuterii.

E o muncă de titan, deoarece trebuie să ingereze o cantitate enormă de notaţii ce se şterg necontenit, o grădină în care amintirile sunt ca nişte flori greu de întreţinut, nişte plante care se ofilesc, pălesc de îndată ce încetezi să le mai înconjori cu o atenţie drăgăstoasă. Georges aleargă printre pâlcurile de flori ale memoriei sale, cuprins de disperare în faţa unei petale căzute, a unei culori estompate. Atunci, neştiind ce să facă, revigorează totul rulând încă o dată filmul evenimentelor, aşa cum remagnetizezi o înregistrare video veche uitată pe o etajeră.

Se numea...

„Yokinushi Ltd. Reproduceri Adaptate!”

Da! Îşi aminteşte perfect.

„Reproduceri Adaptate!” Frumos eufemism pentru a masca nişte manipulări genetice neverosimile, nişte cocteiluri de embrioni şi de fetuşi luate la grămadă din *shaker*-ele incubatoarelor.

Era pe vremea războiului. Un conflict stupid din care nimeni nu înţelegea nimic. Rachete ce se intersectau într-un balet încleştat. Nu bombe cu neutroni, nu, ci biochimice. Doar biochimice!

Era cu mult mai simplu... *Deflagraţiile holocaustului vitrificator au fost mai târziu...*

Încă de la începutul luptelor, gazele sterilizante loviseră din plin populaţia masculină din zona A, făcând ca milioane de aparate genitale bărbăteşti să devină improprii pentru procreare şi neutralizând stocurile băncilor de spermă. În faţa acestei stări de lucruri, secţia de planificare a sectorului de vest nu avusese nevoie de ajutorul unui glob de cristal pentru a profetiza o scădere vertiginoasă a naşterilor şi deci a procentului de recrutare a efectivelor militare pentru următorii douăzeci de ani. Conflictul ameninţa să dureze mult, astfel încât Yokinushi Ltd. Plănuise să remedieze această carenţă reproductivă prelevând şi tratând sperma animală (în majoritate de cal, de maimuţă şi de taur, care nu avusese de suferit) în vederea inseminărilor artificiale obligatorii pentru orice femeie în vârstă de peste şaisprezece ani...

În momentul când Georges a fost convocat la Ministerul Culturii, primele teste dăduseră roade: trei femei de optsprezece, douăzeci şi şase şi patruzeci de ani se aflau deja în a treia lună de sarcină, îndărătul gardului de sârmă ghimpată al lagărului de la Saint-Marcy.

Mulţi au văzut în înrolarea lui Georges un subterfugiu de „chiulangiu”, o „pilă” mijlocită pe ascuns. Adevărul era însă cu totul altul; înaltele instanţe culturale considerau pur şi simplu că venise vremea să se facă o arhivare generală şi ambiţioasă. Era momentul bilanţurilor şi al salvgardării.

„Sunteţi un colecţionar renumit”, declară de la bun început funcţionarul care-l primise în adâncul unui adăpost pe care încercaseră să-l deghizeze în salon de protocol. „Scopul nostru este să creăm o brigadă de salvare a patrimoniului cultural. Am selecţionat un anumit număr de specialişti cărora vrem să le încredinţăm administrarea unui buncăr-muzeu în care vor fi adăpostite comorile civilizaţiei noastre. Aceste adăposturi vor fi cumva nişte seifuri îngropate... Nişte balize care să schiţeze istoria omenirii, înţelegeţi, nu e cu neputinţă ca omul să dispară în scurt timp de pe suprafaţa globului; aşa

că vrem să lăsăm nişte urme pentru cazul în care nişte eventuali... «extratereştri» ar pune cândva piciorul pe planeta noastră. Vrem ca ei să dezgroape aceste seifuri pline de comori... Să înţeleagă toţi că am fost cândva o mare civilizaţie. Vă propun un sacerdoţiu. O viaţă de sihastru închinată întru totul obiectelor. Bineînţeles, veţi avea toată libertatea de a organiza stocul sub forma unei colecţii desăvârşite. Ar trebui să reuşiţi să prezentaţi o sinteză care să poată fi imediat înţeleasă de o inteligenţă... *străină*. Un fel de rebus universal, o bandă desenată hieroglifică pentru uzul cosmosului...”

Georges a acceptat pe loc. Colecţionar experimentat, privea lumea cu un ochi lucid. Sursele de energie erau tot mai rare, specii întregi de animale se stingeau, altele sufereau mutaţii. Războiul ruina treptat toate sistemele economice, încât eventualitatea unei întoarceri iminente la Evul Mediu nu i se mai părea nimănui o glumă.

Când primele rachete au lovit Europa, făcând din Franţa o insulă redusă la jumătate din întinderea iniţială, Georges a hotărât că, în ceea ce-l privea, stocase destule mostre. Se apropia momentul să înceapă o selecţie, să pună bazele unei osaturi, să construiască scheletul a ceea ce, cândva, avea să devină Colecţia. Avea deja cărămizile, iar acum mai avea de construit clădirea. Şi acesta era lucrul cel mai greu.

A renunţat la postul de director de verificări de la uzina de piese de schimb. Şi-a luat rămas-bun de la familie... Sau cel puţin de la ceea ce mai rămăsese din ea. Fiica lui, Sarah, militantă înflăcărată în ciuda vârstei de numai cincisprezece ani, tocmai plecase pe Frontul de Est ca prostituată voluntară în calitate de „sprijin moral al trupelor”. Soţia lui, care ameninţa că va face la fel, se ţinuse de el două zile încheiate agitând formularele de înrolare. Nimic nu-l înduplecase însă. La o săptămână după ce-şi depusese demisia pe biroul directorial, se muta în cartierul Defense, la subsolul unui turn

vetust, printre obiecte strânse cu dragoste timp de aproape un sfert de secol de plimbări prin sălile muzeelor, de expediţii la anticari şi de spargeri date în depozitele sălilor de licitaţii.

Trei zile mai târziu, turbo-tancurile Ligii intrau în Orleans...

Cazul lui Georges nu era singular. Numeroşi colecţionari acceptaseră misiunea de salvgardare şi claustrarea pe care o implica. Brigada de salvare îşi intra în atribuţii. E drept că războiul era pe atunci într-o fază decisivă, fiind mai important ca oricând să se creeze un monument al lumii pe cale de a dispărea.

A doua zi după ce se instalase, Georges zidise uşile şi ferestrele, punând mai întâi un strat de cărămizi tari, rezistente la loviturile cu târnăcopul, apoi un al doilea, de lingouri de plumb negre, grele, impermeabile la eventualele radiaţii. Prizonier voluntar, zidit de viu, nu-şi mai părăsise niciodată apartamentul şi dependinţele sale.

Treptat, inexorabil, învăţase litania claustrării, ritualurile timpului oprit.

La început, îşi întindea de o sută de ori pe zi mâna peste masă, în căutarea cutiei metalice dreptunghiulare, asigurându-se că fiolele se aflau într-adevăr în alveolele lor de burete cenuşiu. Douăzeci de cilindri cu capetele îngustate şi plini cu un lichid dens, deşi incolor, aşezaţi deasupra seringii aflate în învelişul ei steril. Fiecare doză bioenergetică îi permitea să reziste trei ani fără să mănânce nimic, cu condiţia, bineînţeles, de a evita orice consum fizic: mers, eforturi, masturbare...

În zonele iradiate în timpul celui de-al doilea conflict localizat, unii dintre cei refugiaţi în adăposturi rezistaseră în acest fel vreme de douăzeci de ani. La începutul tratamentului, lui Georges i-a fost foarte greu să accepte gândul că nu va mai urina şi defeca vreodată. Metoda era sigură. Singura precauţie indispensabilă era cea de a nu

sparge seringa printr-o mişcare greşită sau un gest pripit.

Pe toată durata primei fiole nu s-a întâmplat nimic deosebit. Georges se scula şi se culca, fără să-i pese de oră sau de alternanţa zi-noapte. Biroul, etichetele, catalogul pe care trebuia să-l completeze, obiectele deseori uitate sau deformate de memorie şi pe care le redescoperea îi ocupau în întregime mintea.

Imediat ce deschideai uşa pivniţei, pătrundeai într-o altă lume: o mulţime de mici celule înguste cu pereţi subţiri şi scorojiţi, ca o aglomerare de cabine de probă cărora draperiile groase de culoare mov le dădeau aspectul de confesional. Apoi trebuia să te obişnuieşti cu penumbra ca să descoperi masa haotică de obiecte îngrămădite de jur-împrejur, în cercuri succesive de acumulări heteroclite în centrul cărora te aflai în clipa când intrai.

Georges nu a reuşit niciodată să descopere originea ciudatului salon subteran; oglinzile false cu care erau înzestrate cabinele lăsau terenul liber pentru ipotezele cele mai nebuneşti: *peep-show*, cabine de probă pentru voyeuri?

O fereastră mică având geam translucid şi ondulat se deschidea la nivelul trotuarului, îndărătul grilajului de fier al unui gard ruginit, lăsând să răzbată o lumină slabă. Aici îşi depozitase Georges colecţiile.

Ajuns aici, trebuia de regulă să facă un efort ca să-şi revină, deoarece oboseala îi încetinea întotdeauna la extrem reflexele. Cu mâinile asudate, se apleca spre lotul zilei respective: o servietă-diplomat din piele fină şi neagră, de exemplu, o valiză furată în urmă cu zece ani din sala de aşteptare a vreunui medic, cu prilejul unei consultaţii după o baie în mare, impusă de noua legislaţie referitoare la scăldatul în mare...

Să corodeze încuietorile cu trei picături de acid nu-i lua decât un minut. Bagajul căptuşit cu satin se deschidea brusc,

ca o scoică, dezvăluindu-şi comorile... Inima lui Georges îşi iuţea bătăile. Surescitarea provocată de necunoscut îl tulbura până la ameţeală. Ce avea să găsească de data aceasta? O faţă de pernă boţită? Un slip de hârtie cu urme de machiaj pubian (pe care avea să-l ducă încet la nas, întrebându-se îndelung dacă mirosul produselor nu îi amintea de parfumul lui Sarah, fiica lui?) Sau poate că era o mână artificială scobită, pe post de trusă de machiaj, şi umplută cu flacoane de lac de unghii şi de pleoape? Orice ar fi fost, s-ar fi cufundat în autopsie, descoperind – înfăşurată într-o pungă de plastic – o rochie de seară lungă din văl transparent, lăsând umerii şi spatele goale, sau vreo altă piesă de lenjerie intimă. Dat fiind că nu putea fi decât un veşmânt *unisex*, nu i-ar va putea determina apartenenţa şi acest lucru l-ar necăji până la lăsarea serii. În cele din urmă, după destule amânări, s-ar hotărî să păstreze faţa de pernă sau cutia plată – scoasă în ultima clipă din fundul dublu – conţinând două pistoale de duel încărcate cu bile de fildeş (bile de ruletă de cazinou! O acuzaţie de trişare sau o sinucidere rituală de jucători ruinaţi, pe care voiseră să o regizeze conform uzanţelor în vigoare în mijlocul sălilor de joc).

Servieta şi conţinutul ei ar dispărea în gura incineratorului. Georges ar lipi o etichetă pe noua lui piesă şi ar strecura-o într-un plic ignifug. O tăcere apăsătoare ar lua atunci locul foşnetelor pungii ignifuge şi, preţ de un minut, s-ar întreba pentru a suta mia oară dacă muştele care populau bezna puteau – la scara lor – să perceapă zgomotul prafului depunându-se lent pe fiecare obiect...

Ceremonia clasării odată încheiată, închidea ochii, supunându-se unui ritual imuabil, şi-şi lăsa mâinile să atârne de o parte şi de alta a braţelor fotoliului, pândind pulsaţia surdă a sângelui în palmele umflate.

De fiecare dată când mintea îi ajungea la hotarul somnului, vechile întrebări deveneau sâcâitoare, asaltându-l fără răgaz.

Adora şi ura deopotrivă aceste momente care reîncepeau întruna.

Unitatea... Unitatea colecţiei îl preocupa înainte de toate. Alesese calea cea mai grea, a acumulărilor polimorfe. În timp ce majoritatea colecţionarilor îşi dedicau eforturile unei monomanii înţelepte, adunând la nesfârşit replicile unui acelaşi obiect, încercând de bine, de rău să se apropie de un punct ideal de perfecţiune, Georges, în ceea ce-l priveşte, îşi selecţiona specimenele îmboldit de nevoi obscure, de impulsuri misterioase care-l lăsau apoi într-o stare neplăcută, paralizat de nelinişte numai la gândul că ar fi putut dăuna unităţii ansamblului. Cu toate acestea, deşi se temea să nu o prejudicieze, această unitate nu-i era mai puţin clară şi petrecea seri întregi aplecat peste cataloagele sale, căutând cu disperare legătura dintre fiecare piesă, schiţând cu mişcări ample şi nervoase de creion scheme de structură care se contraziceau una câte una.

Asemenea lupte cerebrale îl lăsau sleit de puteri, întins pe jos, agăţat de ţesătura uzată a mochetei ca un naufragiat de o scândură. Avea întotdeauna nevoie de câteva zile să-şi coordoneze iarăşi ideile. Ştia însă că în alte locuri – la etajele superioare ale turnului – undeva în oraş (?) erau şi alţii care cunoşteau aceeaşi suferinţă, aceeaşi nevoie de a păstra puritatea unei colecţii, aceeaşi sete de a atinge o unitate fugitiv întrezărită în unele seri de inspiraţie.

Străbunicul lui înnebunise atunci când, scoţându-şi casca de astronaut, auzise pentru prima oară ţipătul atroce al planetelor căzând în spaţiu. Georges nu îndrăznise vreodată să asculte sunetul acesta captiv în banda unei casete ascunse în fundul unui sertar. Mult mai târziu, după moartea bătrânului, a descoperit în hârtiile sale personale o piatră turtită, vitrificată şi fosforescentă. Cu ajutorul unui instrument ascuţit, cineva scrijelise cu stângăcie câteva cuvinte:

Cosmosul este un decor de pânză vopsită; dacă e făcut sul,

încape într-o valiză.

Ulterior, această simplă frază a devenit pentru Georges ecuaţia ce rezuma orice colecţie: *un univers într-un sertar*.

La început, preocupat de identificarea şi etichetarea pieselor, Georges nu prea dăduse atenţie zgomotelor din exterior. Izolată în efortul său de creaţie, conştiinţa sa redusese sunetele de afară la un fundal uniform, fără variante şi nici surprize. Acum, când tensiunea se mai micşorase, câmpul său de percepţie nu se mai limita doar la cubul de cărămidă şi plumb. Îşi dădea seama cât de apăsătoare părea liniştea ce domnea în afara adăpostului: nici un motor, nici o pocnitură de chiulasă, nici un ordin, vreun cuvânt sau vaiet. Uneori, doar tropotul imens al unei mulţimi în exod, alternând cu paşii uşori ai unui ins solitar răsunând la nesfârşit pe străzi, îndepărtându-se sau apropiindu-se; plescăitul gigantic al hoardelor de picioare goale pe asfalt urmărindu-se sau fugind de ceva. Sunete ciudate: cavalcade palmate sau călcăturile duble, la interval de o secundă ale cuiva care alerga împiedicat, ajutându-se de membrele anterioare. Şchiopătatul alternat şi înspăimântător al unui picior omenesc şi al unei copite de animal – cal sau taur? Răspunzându-şi în ecou, *deoarece aparţineau aceluiaşi corp...*

Atunci, cu mâinile brusc asudate, Georges îşi amintea de proiectele firmei Yokinushi Ltd., de cele trei femei născând în lagărul de la Saint-Marcy, de toate cele ce urmaseră probabil în cursul ultimilor zece ani. Inseminările animale şi...

Dar la naiba! De ce nu se mai auzea nimeni vorbind?

Nici o înjurătură, nici un strigăt de durere.

Şi ploaia... De câţi ani nu mai auzise răpăitul ploii? Acum era sigur că, nici dacă ar fi fost închis la Saint-Malo sau în temniţa Trepasses, nu ar fi auzit zgomotul copleşitor al mării. Ce dogoare de iad secase oare fosele marine?

Uneori, poate seara, nişte mâini loveau zidul în cadenţă,

chiar în faţa lui, cu furie... Nişte plescăituri umede şi nervoase ce se transformau cel mai adesea în râcâituri de gheare ce zgâriau cărămida. Atunci mărea fitilul lămpii şi deschidea o carte sau un catalog oarecare...

Alteori, îşi venea în fire, alunga teama pe care claustrarea o infiltrase încetul cu încetul în mintea sa. Atunci începea să zâmbească de terorile sale, şi creatura jumătate om jumătate cal, al cărei tropăit neliniştitor (picior/copită, picior/copită) îl urmărea cu auzul încordat, nu i se mai părea decât un infirm care se deplasa de bine, de rău, având un picior de lemn improvizat din piciorul unei mese.

Uneori, trecutul şi amintirile urcau la suprafaţa memoriei sale, ca o bulă de aer înălţându-se cu greu dintr-o pastă ce se solidifică. Atunci, printre altele, Georges încerca să-şi imagineze ce se putuse întâmpla cu soţia şi cu fiica lui după ce el plecase. Inconştientul lui manifesta de altfel o anumită străduinţă de a le contopi pe amândouă într-o singură fiinţă sintetică. Cu toate acestea, încerca să-şi pună întrebări mai ales despre soarta lui Sarah... Să-şi imagineze soarta unei prostituate voluntare care-şi făcuse toate studiile într-un lăcaş religios dintr-un cartier înstărit. *Satisfacerea pe bandă rulantă, sub un cort peticit, a unor organe urât mirositoare. Şi apoi – primele boli apărând – inseminarea artificială în centrele de sarcină obligatorie. Fecundaţiile industriale pe bază de spermă genetic modificată, perioadele de gestaţie reduse treptat la trei luni... „Copiii” a căror ereditate animală determină viteza de creştere: adulţi la trei ani, senili la şase. Fiinţe hibride, invalizi mintali dresaţi în tabere militare pentru mânuirea dispozitivelor de luptă, mână de lucru oribilă făgăduită unei sorţi înspăimântătoare.*

Georges şi-o imagina pe Sarah, îmbătrânită, cu capul ras în apartamentul devastat, cu podeaua acoperită de paie, a unei clădiri şubrede. Cu burta enormă, umflată, fecundată cu sămânţă de taur „adaptată”, veghind asupra a nenumăraţi

plozi goi, ghemuiţi în ierburile putrezinde. Copii având corpul trucat, aparent asemănători cu nişte copii obişnuiţi, făcând abstracţie de mâinile prea mari, de pielea neomenească având textura prea groasă, de ochii aceia...

OCHII ACEIA...

Şi colectorii trecând la ore fixe, marcându-i pe nou-născuţi, luându-i deja pe cei în vârstă de trei ani pentru a-i duce în taberele de instrucţie şi litania perpetuă: „Războiul va dura mult... Mult... “

Sarah, care e răsturnată pe un braţ de fân de vreun bărbat care-i înjură burta umflată care interzice „fanteziile”...

Bineînţeles că toate acestea nu erau decât speculaţie febrilă, dar, din punct de vedere logic, erau puţine şanse ca lucrurile să se fi petrecut altfel. Doar dacă războiul nu încetase din lipsă de oameni care să-l alimenteze, făcând ca trupele hibride de copii-adulţi, de oameni-animale să ajungă să rătăcească prin oraşele în ruină, repetând mecanic un pas de paradă învăţat în incinta vreunei cazărmi-grajd. Cine putea şti?

Viaţa din pivniţa-adăpost nu prea era supusă variaţiilor. Încastrate la jumătatea pereţilor, geamurile prăfuite ale unor acvarii mari aruncau în odaie pete de lumină verde-întunecat. Mişcându-se neîncetat, peştii ţeseau interminabile linii de du-te-vino multicolore, singurele parcele vii din sânul acestei jungle de obiecte în perpetuă extindere. Georges îşi consuma zilele plimbându-se în lung şi-n lat prin acest labirint, frisonând întruna, deoarece umezeala pătrundea în masa informă a halatului de casă maroniu, care-i irita pielea. Stofa spongioasă absorbea lent broboanele de sudoare sărată pe care tensiunea nervoasă le făcea să-i apară la subsuori, sporindu-i indispoziţia. Când nu mai putea de oboseală, îşi strângea pulpanele halatului în jurul picioarelor goale, cu piele de găină – siluetă jalnică fugită dintr-un teatru de

marionete.

Stiva de ciorne alcătuită din schiţe structurale îl înghiţea tot mai mult pe zi ce trecea. Se apropia oare de ţinta finală? Deseori, avea impresia că bâjbâie ca un orb, trecând pe lângă uşa potrivită fără să o vadă, îndepărtându-se de ea de-a lungul unui coridor labirintic din ce în ce mai obscur. Într-o noapte, visase o colecţie de colecţii sau o colecţie de colecţionari... Nu mai ştia exact. Era oare soluţia pentru a rezuma lumea? Pentru a o face să încapă într-un sertar? Se chinuise luni de zile făcând scheme, dar ecuaţia comporta mult prea multe necunoscute. Pe deasupra, mai trebuia să ţină cont de modificările neîncetate ale stocului: naşteri, morţi... Aşa cum era mâna aceea albastră domesticită pe care o descoperise într-o noapte în fundul unui sertar, sufocată de multă vreme.

De-a lungul anilor, aerul închis şi lipsa de oxigen sfârşiseră prin a-i încetini procesele mintale, catalizându-i obsesii stranii şi fantasme oribile. Se ridica brusc în capul oaselor, la unu dimineaţa, dârdâind de febră, convins că toate obiectele care alcătuiau colecţia tocmai intraseră în mutaţie! *Mănuşile de piele se deplasau târâş, secretând, ca nişte melci, dâre lungi de bale sclipitoare. Paginile cărţilor se acopereau de păr şi de aluniţe, frigul făcea ca vreo gravură să capete piele de găină, o foaie îndoită la colţ făcea vânătăi. Reviste înfometate se urmăreau unele pe altele, muşcându-se reciproc... Toate obiectele porneau un război de hărţuială cu vecinii cei mai apropiaţi. Bandele magnetice se descolăceau – lasouri, laţuri, garouri – strangulând urechile uscate patagoneze, capturând instrumentele chirurgicale chinezeşti din secolul al XII-lea, ele însele ocupate cu sfârtecarea peştilor din acvariu. Tuturor le era foame, toate se devorau între ele... Sau piereau.*

Atunci Georges îşi sacrifica preţioasele fiole ca să le hrănească, alergând cu seringa în mână ca să potolească poftele de mâncare, încercând să-şi salveze cele mai

frumoase specimene. Şi obiectele făceau cerc în jurul lui, trepidând, cerându-şi merindea, solicitând injecţia cotidiană. Amploarea colecţiei necesita în scurt timp utilizarea totalităţii rezervei bioenergetice şi acum Georges era cel care, la rândul lui, se pomenea înfometat în mijlocul obiectelor sătule. Înfometat, da, dar şi epuizat, sleit, cu o durere permanentă în adâncul stomacului, doborât de toropeala şi ameţeala neagră a leşinului. Bolnav, având ca singură perspectivă slăbiciunea crescândă, zăcutul..., moartea.

Atunci, cu ultimele puteri, se ridica, hotărât, înverşunat, cu un cârlig de măcelar în mână, şi vâna specimenele unul câte unul, ca pe iepuri, ca pe nişte găinuşe de baltă, ca să le mănânce... Braconier al muzeelor, trebuia să înveţe să-şi învingă repulsia şi să devoreze crudă mănuşa de „piele adevărată “, să fiarbă paginile roz ale dicţionarului sau să fumeze cotorul unei enciclopedii, să mănânce colecţia bucată cu bucată, masă după masă, ca să scape de moarte, să înghită fără nici un scrupul, SĂ BAGE ÎN STOMAC UN UNIVERS!

Asemenea coşmaruri îl lăsau ameţit, zdrobit, incapabil să se ridice ziua întreagă din pat. Înghiţea atunci nenumărate cafele negre ca să încerce să alunge miasmele ce-i gâtuiau creierul, dar organismul său dezobişnuit de alimentele clasice respingea lichidul fierbinte printr-o cascadă de sughiţuri. După aceea se epuiza în ronduri repetate, verificând la nesfârşit desăvârşita integritate organică a elementelor definitiv etichetate.

Uneori, se apuca să se gândească la ceea ce s-ar întâmpla când colecţia va fi întru totul organizată, structurată. Claustrarea sa nu va mai avea nici un motiv să continue. Va trebui să iasă, să spargă zidul de cărămidă şi să-şi transporte piesele selecţionate la cel mai apropiat muzeu. Soluţia aceasta nu putea să nu-i provoace o oarecare îngrijorare. Muzeul, ca o clădire deschisă ce era, cu ferestre fragile lipsite probabil de sisteme de protecţie, ca arhitectură expusă

căderii bombardamentelor sau jafurilor improvizate de după beţie, nu i se părea că prezintă condiţiile de securitate necesare conservării colecţiei. Pivniţa-adăpost nu era nici ea scutită de riscul unui cutremur de pământ sau al unei alunecări de teren. Şi Georges nu-şi putea închipui fără să se înfioare prăbuşirea grinzilor, vuietul incendiilor vorace distrugând în câteva minute opera unei vieţi întregi...

În cele din urmă, alesese o soluţie care avea avantajul de a pune obiectele la adăpost de un eventual cataclism. Pentru aceasta era de ajuns să închidă colecţia între nişte blocuri enorme de ciment pe care apoi nu mai trebuia decât să o cufunde în Sena, lângă Pont-Neuf. Calculase cu aproximaţie că vreo zece cuburi cu muchia de trei metri ar fi fost de ajuns ca să conţină volumul global al colecţiei sale. Apa neagră foarte poluată a fluviului avea să-i protejeze opera pentru totdeauna.

Şi apoi?

Apoi, şovăia în privinţa conduitei pe care urma să o adopte, neputând calcula, nici măcar în mare, numărul de ani care-i vor mai fi rămas de trăit. Să o caute pe fiica lui, Sarah? Să devină la rândul lui prostituat voluntar? Sau şeful unui grup de partizani? Corsar pe Sena sau în metrou? Să ia în abordaj marile magazine, la comanda unui vagon de clasa întâi care să arboreze pavilionul negru?

Doar dacă... Doar dacă în definitiv, dat fiind că schemele structurale îi dezvăluiseră legătura indisociabilă între el şi colecţie, nu avea să fie nevoit să se cufunde şi el împreună cu toată colecţia într-un cub de beton. Soluţia aceasta prezenta totuşi mari inconveniente tehnice. Într-adevăr, dacă i-ar fi fost uşor să se arunce în cuva plină cu ciment încă moale şi să rămână pe fundul ei legându-şi de picioare nişte bucăţi de fontă, i-ar fi fost, dimpotrivă, cu totul imposibil, după întărirea completă a cimentului, să facă astfel încât blocul solidificat, desprins din mulajul lui, să cadă din înaltul podului în fluviu...

Ideea acestui cub unic, solitar îl făcea de fiecare dată să se gândească la o verigă despărţită de lanţul ei. Inutil.

Şi aşa treceau zilele. Când începea să se însereze, Georges îşi muta fără zgomot scaunul, aproape cu încetinitorul, aşezându-se în pata albastră de lumină ce intra prin răsuflătoare. Degetele sale apucau creionul cu aceeaşi gravitate de parcă ar fi fost vorba de vreun obiect de cult. De-a curmezişul hârtiei cu pătrăţele se contura o linie armonică. Teorema de bază era simplă: fiecare parte trebuia să fie microcosmosul întregului, dar nu putea fi disociată de acest întreg fără să provoace moartea imediată a unităţii de ansamblu...

Georges scria, febril. Se lăsa noaptea, întunecând răsuflătoarea, dar de-acum nu mai conta. Când creionul era bun, mina nu i se rupea decât după câteva ceasuri bune, nu înainte de a fi înnegrit multele pagini albe ale carnetului. Atunci Georges zâmbea, fiindcă noaptea era bună, era plăcută. Se lăsa peste el, peste colecţia lui, ca un sipet, ca un pântece negru şi tare. Cel mai adesea, mina creionului nu se rupea decât în zori...

Georges merge, strecurându-se printre crăpăturile din asfalt. Strada e ca o piele de elefant netezită. O piele prost întreţinută care se crapă şi se fărâmiţează sub tălpile sale. Apoi?

Apoi, timpul a trecut. Într-o zi, o echipă de salvare care răscolea printre ruine a sfârşit prin a detecta o prezenţă omenească în adâncul imobilului retezat. Ruinele au fost scotocite pentru a-l găsi pe acest supravieţuitor din alte vremuri. Războiul se sfârşise deja de cinci ani.

Georges a fost nevoit să se înveţe din nou cu spaţiul, cu viaţa. I s-a spus că soţia lui murise şi că fiica lui hotărâse să nu mai apară cu numele ei adevărat pe listele de stare civilă. Mai târziu, şi-a dat seama de strania legătură senzorială pe

care o avea cu obiectele. Un fel de legătură telepatică, un soi de cordon ombilical iraţional.

Un medic perplex i-a dat a înţelege că s-ar putea să fie vorba de un efect psihic al drogurilor consumate pe durata interminabilei sale claustrări. Georges nu a încercat să afle mai multe. În ceea ce-l privea, avusese dintotdeauna impresia că auzea vorbind obiectele şi maşinile. În prezent, şoaptele lor nu au făcut decât să devină mult mai perceptibile, asta era tot...

Merge mai departe, ocolind un crater plin cu apă plumburie. Domul bisericii Grand-Pilier se înalţă ca o umbră cocoşată peste acoperişurile oraşului.

9

Taverna pe piloni se înalţă la marginea zonei vitrificate. Praful de sticlă încrustat în interstiţiile scândurilor striază construcţia cu vinişoare ciudate din mică. Georges urcă scara. Îşi simte picioarele grele şi spinarea parcă îi e frântă. Terasa restaurantului e plină de cioburi pe care patronul le strânge cu lopata. Fragmentele, perfect identice, aproape că ar da de crezut că zeci de parbrize s-au spart lovindu-se de balustradă, aidoma acelor păsări de pe malul mării care se zdrobesc de balcoanele hotelurilor. Georges îşi imaginează un stol de parbrize zburând la joasă înălţime, planând în vârtejurile de aer, ca nişte lilieci mari şi transparenţi, făgăduiţi morţii soldate în împroşcături tăioase.

Târându-şi picioarele, intră în sală. Pe ramele ferestrelor au fost montate grilaje care să oprească cioburile aduse de furtună. Scaunele şi mesele sunt desperecheate. Pereţii sunt acoperiţi de plăci vechi de fier emailat care fuseseră cândva firmele unor prăvălii şi care, prinse în cuie una lângă alta, formează un blindaj pestriţ. Printre ele sunt reclame cam groteşti şi îndeosebi una pentru Cycles Funnyway împodobită cu o bicicletă în relief.

Georges se aşază. Patronul îşi reia locul de cealaltă parte a barului. E un bărbat gras cu păr cărunt, cu pieptul gol, purtând pe cap o bonetă de marinar american. Mânuieşte un reşou cu gaze, vetust, cu ţevăria şi arzătoarele năclăite de jeg. Flăcări mari şi verzi sfârâie sub cratiţe, scoţând din când în când câte un şuierat neliniştitor. Georges eşuează aici în fiecare seară, la sfârşitul drumurilor sale de depanator, dar patronul i se adresează întotdeauna ca şi cum l-ar vedea pentru prima oară.

— Văd că lucraţi în depanări, rosteşte el în loc de salut. Ei bine, pot să vă zic că nu aici o să vă îmbogăţiţi. Eu unul n-am

chef de fantomele în conservă. Eu sunt de modă veche, merg pe lucruri naturale! Vedeţi reşoul ăsta? E alimentat cu gaz. Am o ţeava care ajunge până la douăzeci şi cinci de metri sub pământ, în fosta groapă comună a cartierului, înţelegeţi? Acolo unde au fost aruncaţi cu buldozerul mii de morţi! Recuperez gazele de putrefacţie care s-au format în punga subterană, şi gata! Ia uitaţi-vă la flăcările astea frumoase! Sfârâie şi ling întruna fundul oalelor mele! E gazul împuţit al gropii comune, se scurge de-a lungul ţevilor ca un adevărat jet de putoare comprimată. Când ajunge aici, trebuie să aprinzi la iuţeală focul, altfel eşti nevoit să-ţi pui o mască. Ce duhoare, Dumnezeule! E pârţul diavolului, dragă domnule! De poţi să cazi lat, cu limba vânătă şi cu nările pline de ciuperci! Dar ia priviţi aici: supa clocoteşte domol, tocana fierbe şi toate astea datorită micilor mele hoituri de dedesubt, care fermentează şi se descompun încetul cu încetul! Ţeava mea le serveşte drept supapă. Fără ea, presiunea ar ajunge aşa de mare, că groapa ar exploda. Placa vitrificată s-ar face cioburi şi ar ploua cu cadavre peste tot oraşul. De fapt, le fac un serviciu oamenilor. Şi apoi, gazul, petrolul, cărbunele, ce altceva erau decât nişte cadavre de animale, nişte băligar de pădure, ai?

La această parte a discursului, Georges se mărgineşte de regulă la câteva mormăieli. Observă flăcările verzi, ciudat de rotunde, care trosnesc, se umflă pe neaşteptate şi apoi se micşorează, pentru ca după aceea să se umfle din nou.

— Îmi încălzesc gamelele cu focuri de cimitir! râde patronul. Uneori, ies din reşou şi se preling pe tabla tejghelei, pe cuvântul meu! Merita să vezi asta: o flacără de toată frumuseţea care se desprinde de arzător şi porneşte la plimbare pe podea. Ţin mereu la îndemână o găleată cu praf de sticlă ca să le sting! Singura problemă e că dogoarea nu e tot timpul aceeaşi, uneori durează câteva ceasuri ca să încălzesc o oală cu apă amărâtă, iar alteori flăcările ţâşnesc ca dintr-un aparat de sudură şi-mi topesc fundul cratiţelor!

Dacă aţi vedea! Fac nişte găuri ca un spărgător de seifuri!

Georges dă din cap. E drept că flăcările verzi au ceva sălbatic, fals domestic. Le simţi gata să rupă zăbala în orice clipă. Flăcări de cimitir. Focuri de cimitir prizoniere, captive, silite să îndeplinească nişte funcţii utilitare înjositoare, ele, care sunt luminile de poziţie ale sufletelor rătăcitoare, regii mlaştinilor! Să lingă fundul marmitelor! Cum s-ar putea obişnui cu o asemenea situaţie? Georges ghiceşte în ele nişte impulsuri incendiare, nişte dorinţe piromane.

— Seara închid bine robinetul, sporovăieşte mai departe cârciumarul. N-am chef să mă asfixiez. E de ajuns să tragi o singură dată în piept nişte vapori ca ăştia ca să putrezeşti pe dinăuntru. Uneori, noaptea, când mi se pare că e vreo scurgere, mă culc cu masca de gaze pe faţă, şi zău că merită să mă vezi atunci!

Georges mormăie ceva. Poate că gazul e cel care roade pe zi ce trece memoria hangiului? Explicaţia e la fel de bună ca oricare alta. Georges se uită la reşou şi încearcă să-şi imagineze ţeava cilindrică intrând în pământ şi ajungând în cripta gigantică a gropii comune săpate de urgenţă. În ce mocirlă s-au prefăcut oare toţi morţii strânşi în mina aceasta, în acest labirint improvizat pornind de la două sau trei tuneluri ale unui tronson de metrou cu gurile betonate? Mai bine să nu se gândească.

— Am o tocană foarte bună, graseiază patronul, şi ce-aţi zice de o supă de şorici? Pâinea mi-o fac singur. Trosneşte un pic când o mesteci, dar e din cauza prafului de sticlă. Nu e nici un pericol. Doar găinile mănâncă şi ele nisip şi pietricele, nu? Şi apoi, nu suntem poponari sclivisiţi!

Georges aprobă cu un gest vag. Patronul îi pune în faţă un castron de porţelan. Preţ de o clipă, se întreabă dacă „ochii” bulionului sunt alcătuiţi din grăsime sau din particule fine de sticlă, dar preferă să nu se mai întrebe. Coaja pâinii cenuşii îi

zgârie mâinile ca şmirghelul şi se hotărăşte să o înmoaie în supă.

În timp ce ia prima lingură de supă, Georges examinează afişul serviciilor de IN-migrare pe care hangiul l-a pus deasupra barului şi care înfăţişează o broască ţestoasă a cărei carapace e alcătuită din plăci groase de metal prinse în buloane ce evocă blindajul unui cuirasat. Capul animalului e retras aproape complet în interiorul acestei cochilii simbolice şi se poate ghici că labele vor face la fel. Deasupra desenului se poate citi:

REDOBÂNDIŢI UN ADĂPOST SIGUR.

Părăsiţi un mediu ostil care se degradează pe zi ce trece. Departamentul de IN-migrare e aici pentru a vă ajuta să începeţi o viaţă nouă.

CONTACTAŢI-NE!

Cârciumarul s-a aşezat într-un colţ al odăii, în faţa unui polizor. Scoţând limba din pricina concentrării, ascute lame de patine de gheaţă, al căror tăiş scoate şuvoaie de scântei la contactul cu piatra zgrunţuroasă. Surprinzând privirea lui Georges, ridică din umeri.

— Ei, scot şi eu un ban, aruncă el pe un ton de scuză. Şi apoi, asta îmi permite să am relaţii bune cu patinatorii pe sticlă. Sunt cam dificili, ştiţi. Vandalii le caută întruna pricină. Aţi auzit de ultima lor găselniţă? Au decretat cultura scoicilor producătoare de perle ca fiind păgână şi blestemată! Tare mă tem că nu peste mult timp or să facă o descindere pe aici şi că o să se lase cu bătaie!

Georges aprobă cu o mimică impersonală.

— Spuneţi-mi, murmură el în cele din urmă, aţi văzut-o

cumva pe aici în ultima vreme pe fata cu motocicleta?

— Bruneta care vine după ţestoase? Da, sigur, dar nu i-am prea dat atenţie. Ar trebui s-o întrebaţi pe bătrâna Minievska, de pe malul lacului... O ştiţi?

— Da, bineînţeles.

— Pot să-l rog pe un patinator să vă ducă acolo gratis. N-o să mă refuze... Vreţi?

— Sunteţi foarte amabil.

— Terminaţi-vă supa, mă duc pe terasă să le fac semn.

Georges mestecă ultima bucată de şorici, având consistenţă de cauciuc, de pe fundul castronului. În timp ce patronul iese pe pasarela exterioară, scotoceşte în fundul buzunarului după două monede şi le pune pe masă. Patronul se întoarce, cu faţa roşie.

— S-a făcut, o să fie aici în două minute.

Georges arată cu bărbia afişul cu ţestoasa.

— Dumneavoastră l-aţi pus acolo?

— Nu, ce vă-nchipuiţi! Ăia de la IN-migraţie. Le pun peste tot şi nu îndrăznesc să mă ating de ele, că nu vreau să încasez vreo amendă.

— Nu vă interesează adăpostul ăla de care tot pomenesc?

— La vârsta mea? Ce pot să mai păţesc? E bun pentru tinerii care mai au vreun viitor şi care-şi fac griji pentru el, dar pentru mine sau dumneavoastră... Cât ne-a mai rămas de trăit? Cinci, şase ani?

Georges nu are chef să răspundă; se ridică şi se îndreaptă spre terasă.

— Fata cu părul negru, murmură hangiul, da, vine adesea. Îşi lasă motocicleta pe perimetrul banchizei. De ce mă întrebaţi de ea? E vreo prietenă?

Georges coboară treptele şi păşeşte pe solul vitrificat. Patinatorul cu cagulă apare brusc în faţa lui şi se opreşte cu un scrâşnet insuportabil, după care se întoarce cu spatele, pentru ca Georges să se poată urca pe umerii lui. Operaţiunea nu e dintre cele mai comode, dar cei doi gonesc în scurt timp spre malul lacului verde. Lamele patinelor derapează din când în când pe scurgerile vitroase prea tari ca să ofere o aderenţă bună. Georges cere să fie lăsat pe mal, acolo unde ierburile acvatice se încâlcesc în ghemuri moi. Broaşte nevăzute orăcăie în jungla plutitoare. Lacul e acoperit complet de spumă şi mucegai. Ici şi colo se văd ciudate stânci mişcătoare care nu sunt de fapt decât aglomerări de ţestoase.

Georges păşeşte prudent de-a lungul malului. Stridiile sunt ceva mai departe, înşirate una lângă alta, ca nişte sarcofage pântecoase, sculptate grosolan dintr-un fragment de meteorit. Fiecare are vreo şaptezeci de centimetri lungime. Un camion-cisternă răsturnat a fost transformat în locuinţă. În cilindrul uriaş hărăzit odinioară stocării carburantului au fost acum tăiate uşi şi ferestre. Oxidaţia îl spuzeşte cu pete roşii şi, în mai multe locuri, metalul nu mai e decât o dantelă stacojie.

Din adăpost îşi face apariţia o bătrână, slabă, cu părul încărunţit tuns perie. Mestecă o ţigară înmuiată de salivă. Trupul descărnat pluteşte într-o salopetă de luptă verde-oliv pe care se vede încă o puzderie de matricole militare.

— A, tu erai! spune ea scurt. M-ai speriat, fiindcă ne aşteptăm la o descindere a vandalilor. Au fost văzuţi adunându-se sub ruinele Pont-Neuf, aşa că s-ar putea să ajungă aici înainte de lăsarea întunericului.

— Eşti înarmată? întreabă Georges, fără să-şi dezlipească privirile de la stridiile ce se zăresc la suprafaţa apei ca nişte cranii de crocodil.

— Am o puşcă de calibrul 12 cu aer comprimat, un pistol de poliţie Beretta şi câteva cutii de Brenneke, dar reculul e prea puternic.

Georges nu ascultă. Oboseala îi încetineşte procesele mentale. Nu a venit aici decât pentru un lucru.

— Ai văzut-o? întreabă el cu sufletul la gură.

— Pe cine?

— Pe Sarah.

Bătrâna scutură capul fără a încerca să-şi ascundă enervarea.

— Da. A venit să pescuiască afurisitele ei de ţestoase. Poftim! Eşti mulţumit?

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. Nu vorbeşte cu mine, ce-ţi închipui! Las-o în pace, nu te mai ţine de ea.

— Dar e fiica mea!

— Tată, fiică – astea-s nişte cuvinte care nu mai înseamnă nimic astăzi. După cât a suferit, probabil că nici nu mai ştie cum te cheamă. Şi apoi, tu te-ai dat la fund pe toată durata războiului, deci cum ar putea să nu te dispreţuiască?

— Eram conservator! Eram un fel de... santinelă a uitării. Dacă rasa omenească s-ar fi stins...

Bătrâna îşi scuipă ţigara udă şi se îndepărtează în direcţia stridiilor.

— Nu insista, i-o retează ea, n-o să-i vorbesc de tine! Niciodată.

Georges şchiopătează, simţindu-se mizerabil. Şoldul nu îi mai este decât un bloc de durere. În apă, stridiile se deschid. Mucoasele lor cu pliuri moi se drapează în jurul unor perle enorme, de mărimea unui cap de bebeluş. Din nou, Georges

se gândeşte la nişte crocodili cu botul plin de rămăşiţe omeneşti. Dar perlele nu sunt sidefii, ci par, dimpotrivă, de o limpezime remarcabilă.

— Se formează din ce în ce mai repede, mormăie bătrâna, scoţând o nouă ţigară dintr-un toc de alamă. E din cauza vântului care împinge spre lac praful de sticlă. Stridiile înghit tot ce pluteşte. Regurgitează sticla şi o amalgamează în bule de cristal. Preoţii de doi bani care militează în rândurile vandalilor vor să le omoare; pentru ei, prezicerea viitorului e o blasfemie. Dacă i-am lăsa s-o facă, ar veni aici cu ciocane şi ar zdrobi toate stridiile din lac.

Georges ar vrea să stea jos.

— Haide, mormăie bătrâna, ducându-l spre casa-cisternă. Pe cilindru scrie cu litere mari şi gudronate:

Doamna MINIEVSKA.

Clarvăzătoare extralucidă

Bătrâna se apleacă pentru a intra în adăpost. Deodată, pare obosită şi fragilă.

— Ştii, ar fi o catastrofă, rosteşte ea, stăpânindu-şi un suspin. Nu s-au mai putut găsi nicăieri nişte moluşte care să facă globuri de cristal adevărate. Tu, care eşti medium, poţi să înţelegi asta! Niciodată n-am mai avut în mână un catalizator atât de eficace. Când îmi cufund privirile în ele, văd viitorul clar ca şi când aş citi la microscop o bandă desenată! Aproape că sunt prea exacte. E conjuncţia trecutului şi a viitorului. Câmpia vitrificată şi pulberea morţii care o acoperă, viermuiala stridiilor mutante... Se întâmplă, se pregăteşte ceva care ne scapă. Vin oameni din celălalt capăt al lumii pentru a le cumpăra de la mine! Stridiile sunt animale ale viitorului, ele digeră roadele greşelilor noastre mortale. Ne oferă nişte unelte incomparabile cu ajutorul cărora să putem ghici ce s-ar putea întâmpla mâine! Globurile astea de cristal reprezintă unica noastră şansă de a nu repeta

greşelile. Trebuie să le salvăm, Georges, uită-te ce frumoase sunt!

Georges se aşază pe o ladă răsturnată. Globurile cristaline sunt puse pe o bucată de catifea pătrată, de un albastru-închis, care e singurul obiect de lux din locuinţa mizerabilă.

— Şi preoţii ăştia! explodează „doamna” Minievska. Au spus că ar juca bile cu ele până s-ar sparge!

Georges se gândeşte la Sarah. Maşinal, ia puşca de pe masă şi începe să o încarce. Delirul clarvăzătoarei nu mai ajunge la el decât printr-o negură de invective.

— Ştii că serviciile de IN-migrare sunt din ce în ce mai active? întreabă el pe nepusă masă. Oraşul se goleşte. De fiecare dată când pornesc în drumurile mele, descopăr alte clădiri părăsite. Locurile se schimbă în deşert.

Minievska se încruntă.

— Ştiu, răspunde ea cu lehamite. Când vin să mă consulte, mă întreabă mereu dacă stocurile de rachete din silozurile subterane n-or să explodeze. Sau copiii, jucându-se în nisip, n-or să dezgroape o bombă veche cu neutroni încă funcţională... Şi aşa mai departe, nu se mai termină. Le e frică de tot şi de toate, de ploaie, de nori, de zăpadă, de apă.

— Nu pomenesc de energia-fantomă?

— Ba da, şi în ansamblu ei sunt mai degrabă pentru. Se simt liniştiţi fiindcă „nu e chimică”! Sunt convinşi că o putem produce fără pericol şi nelimitat, că nu e poluantă şi că nu riscă să lipsească în Adăpost... Recită propaganda IN-migrării, visul cel vechi al autarhiei, al mediului protejat...

— Dar tu ce vezi în globul tău?

— Umbre rele, dar nu le-o spun.

Ezită, deschide apoi gura să spună ceva, dar de afară se aud strigăte, o rumoare confuză alcătuită din urlete nedesluşite.

— Vandalii, suflă clarvăzătoarea, fără să mai adauge altceva. Georges iese în cadrul uşii, cu puşca la şold.

— Vrei s-o foloseşti? rânjeşte bătrâna Minievska.

Georges se strâmbă. Recului armei i-ar disloca probabil oasele mâncate de artrită. Se simte un pic ridicol. Privind spre zona vitrificată, desluşeşte siluete în mişcare. Patinatorii îşi iau avânt şi, când ajung în apropiere de adversarii lor, decolează la orizontală, aşa cum fac luptătorii pe un ring de catch să lovească rapid cu o rotaţie a piciorului, şi patinele se implântă în pieptul celui din faţă la fel de uşor cum o secure muşcă din lemnul moale al unui mesteacăn. Bătălia se desfăşoară într-o confuzie extremă.

Vandalii, pierduţi pe banchiză, derapează şi cad gesticulând grotesc. Unii au încercat să-şi facă tălpi de mers pe zăpadă prinzându-şi de picioare rachete de tenis sau chiar palete de ping-pong! Cei care se mai ţin pe picioare se protejează cu capace de pubele pe care le ţin în faţă ca pe nişte scuturi.

Patinatorii fac piruete şi sar, efectuând o adevărată demonstraţie de karate pe gheaţă. Georges vede lucind lamele patinelor, care trasează arabescuri de mercur în penumbră. Carnea se despică, veşmintele se rup... Din când în când, câte o mână zboară prin aer, secţionată în dreptul încheieturii. Georges lasă jos puşca prea grea, care-l dezechilibrează.

— Lasă, spune Minievska, n-or să ajungă până aici. De data asta am scăpat.

Georges se întoarce. Bătrâna şi-a scos salopeta de luptă şi e goală, cu trupul numai tendoane. Părul pubian e alb.

— Vino, murmură ea fără a înceta să-şi mestece ţigara. Războiul e pentru tineri. Noi, la vârsta noastră, nu ne mai putem gândi decât la dragoste.

Degetele ei ofilite descheie şireturile salopetei lui Georges.

Brusc, se opreşte.

— Mai poţi? întreabă ea, cuprinsă de îndoială.

— Merge.

Se întind pe pătura de catifea albastră, printre globurile de cristal. Saliva lui Minievska are gust de tutun. Georges frământă buzele şi limba bătrânei ca pe o gumă trandafirie cu parfum de lemn-dulce. Minievska e sub el, un schelet abia învelit într-un strat subţire de muşchi tari. O pătrunde în timp ce afară urlete cresc întruna.

— Războiul e pentru tineri...

Globurile de cristal li se rostogolesc în coaste. Sunt reci, şi lui Georges i se face pielea de găină. Minievska e uimitor de puternică şi mişcările ei zdruncină dureros şoldul bolnav al lui Georges.

Afară, rumoarea bătăliei se estompează. Vântul s-a oprit şi miasmele mlaştinii umplu acum casa-cisternă. Bătrâna se întoarce pe o parte şi caută o ţigară, pe care o rupe în două, şi îi întinde jumătate partenerului ei. Georges rămâne întins pe burtă şi atinge cu vârful degetelor un glob de cristal. Nu are nici o senzaţie de „contact”, aşa cum se întâmplă când manipulează obiectele în pană.

— Ce vezi? întreabă el din nou.

Minievska se întinde la loc. Sub pielea extrem de albă i se desluşesc fibrele musculare şi reţeaua venelor.

— E greu de explicat, răspunde ea, suflând fumul. E ca şi cum aş fi o buburuză care se plimbă pe o pagină de ziar la rubrica de benzi desenate... Înţelegi? Desenele sunt prea mari pentru a le putea percepe în totalitate. Nu pot să văd niciodată decât o parte infimă din ele. Închipuie-ţi o ilustraţie înfăţişând o bătălie navală în care s-ar înfrunta patruzeci de corăbii mari de luptă. Ştii tu: parâmele, velele zdrenţuite, catargele rupte, oamenii căzuţi în apă, bărcile în flăcări... Eu,

doar o buburuză care tropăie pe suprafaţa acestui tablou, n-aş fi în stare să descifrez decât numele uneia din cele patruzeci de corăbii. Globul de cristal este o lupă, izolează detaliul, dar nu redă ansamblul. Munca mea constă în a reconstitui tabloul pomind de la acest simplu indiciu. Reflectez, merg din deducţie în deducţie...

— Pornind de la un os, îţi imaginezi animalul întreg.

— Exact. Aşa că greşesc, inevitabil, chiar dacă am un indiciu de bază foarte bun. Dacă ţi se dă un fragment dintr-un puzzle de o mie de piese, poţi să-ţi imaginezi destul de uşor cele trei piese din jurul celei care ţi-a fost dată... Dar celelalte nouă sute nouăzeci şi şase? Ăsta-i viitorul, asta-i clarviziunea.

Georges se ridică în capul oaselor. Se lasă noaptea. Globurile de cristal lucesc în întuneric.

— Într-o bună zi o să descopăr un indiciu capital, rosteşte Minievska, vorbind de una singură, cu mâinile peste sânii flasci, într-o bună zi...

Ridicându-se într-un cot, îl apucă pe Georges de glezna stângă.

— Rămâi aici peste noapte. Oricum, patinatorii nu se vor mai întoarce în seara asta.

10

Prăvălia se află la parterul unei clădiri din cărămizi decolorate. Sarah a avut grijă ca faţada să fie zugrăvită în roz. O banderolă ce flutură deasupra vitrinei anunţă: „FERICIREA LA TINE ACASĂ”.

În atmosfera mohorâtă a străzii, spaţiul acesta îmbietor atrage inevitabil privirea. Eşti tentat să crezi că e vorba de o cofetărie, de o ceainărie, de un magazin de lenjerie fină... De fapt, de îndată ce te apropii de vitrină, zăreşti ţestoasele din acvarii. În cea mai mare parte a timpului, acestea stau nemişcate în cei doi centimetri de apă sau se înghesuie unele într-altele, ca şi cum ar vrea să clădească un zid viu.

Sarah propteşte motocicleta şi deschide uşa, al cărei clopoţel scoate un sunet slab, ascuţit şi găunos. Magazinul e tot timpul deschis, chiar şi în absenţa ei, fiindcă nimeni nu ar îndrăzni să jefuiască o prăvălie a fericirii, aşa că n-are nici un rost să tragă zăvorul sau să coboare obloanele de fier.

Înăuntru, totul e trandafiriu. Lespezile podelei, pereţii, tejgheaua, chiar şi cărţile de buzunar din editura Lumiere d'Amour ce umplu rafturile rotative. Sarah se simte murdară şi obosită. Părul i-a căpătat un miros de nămol şi în mână ţine cutia de plastic în care a îngrămădit animalele capturate pe malul lacului. Are noroi şi pe mâini. După cum se aştepta, în prăvălie e un client. Un bărbat subţire, pleşuv, într-un costum strâmt şi negru, aşezat în faţa măsuţelor pe care sunt etalate mărfurile, cu servieta pe genunchi şi cu pălăria melon în mâini. Ochelarii cu lentile enorme dau ochilor săi un aspect cu totul ireal. E domnul Louis, de la editura Lumiere d'Amour. Sarah îl salută scurt.

În prăvălie pluteşte un miros neplăcut. Tânăra femeie se apropie grăbită de bocalele de sticlă. Mai multe ţestoase au

plesnit. Carapacele, ale căror rămăşiţe s-au împrăştiat prin tot magazinul, au făcut să crape vitrinele a trei acvarii. Prin fisuri picură apa. Măruntaiele au mânjit tapetul ca o marmeladă roşiatică dezgustătoare. Sarah îşi stăpâneşte o înjurătură. Izul de viscere explodate conferă prăvăliei o atmosferă de sală de disecţie.

— Am văzut că aveaţi probleme, murmură domnul Louis. Continuă să explodeze. Aveţi multe deşeuri?

Sarah se descotoroseşte de canadiană şi-şi înnoadă la iuţeală părul la spate.

— Destule, spune ea, măsurând amploarea pagubelor. Se umflă din cauza unui soi de fermentaţii interne şi apoi brusc explodează ca nişte grenade vii. Poate fi periculos, o bucată de carapace îţi poate scoate ochii.

— Dar de ce se umflă? Când te uiţi la ele, par normale. Sarah ia ligheanul şi buretele pe care le ţine în permanenţă sub casa de marcat.

— Ştiţi că sub lac e o groapă comună? întreabă ea, curăţând mizeria. Unii chiar utilizează gazele de fermentaţie ce se degajă din ea ca să-şi alimenteze maşinile de gătit...

— Ce oribil!

— Şi totuşi, e adevărat. Presupun că ţestoasele sunt mai mult sau mai puţin intoxicate de emanaţiile astea. În sfârşit, nu ştiu, e o teorie strict personală. Oricum, un sfert din animalele pe care le aduc aici se preschimbă în grenade după câteva zile. Trebuie să fiu atentă înainte de a le pune în vânzare.

— Nu-i aşa? Un talisman care îţi explodează în faţă e de prost-gust!

Sarah îi aruncă o privire bărbatului în negru, întrebându-se dacă nu cumva îşi bate joc de ea, dar acesta are un aer de-a dreptul necăjit, încât bănuieşte că încearcă să creeze între ei

un fel de complicitate tulbure. Sarah oftează. Afişul serviciilor de IN-migraţie tronează deasupra etajerelor de cărţi îmbrăcate în coperte roz. Reclama aceasta, cu ţestoasa acoperită de o carapace metalică, e cea care a declanşat moda animalelor-talisman, cu peste un an în urmă. Biroul de acţiune secretă a lui DESTROY a hotărât imediat să o utilizeze pentru a deschide o prăvălie în cartierul cel mai populat al oraşului.

— Ce prilej de frământări şi griji e comerţul! se vaită domnul Louis. Ştiţi că înainte de război editura noastră mergea foarte bine? Eram profilaţi pe romane SF şi pe poveştile de groază. Şi apoi, au apărut restricţiile. Cartea a fost considerată un obiect inutil, prea scump. Comisia materiilor prime nu ne-a autorizat să ne continuăm funcţionarea decât cu condiţia ca hârtia folosită la tipărirea textelor să poată avea o dublă utilizare. Altfel spus, ni s-a cerut să tipărim pe hârtie igienică, astfel încât cărţile, odată citite, să servească apoi la toaletă! De atunci, avem probleme enorme cu calitatea cernelii. Nu trebuie să fie prea uleioasă, fiindcă cititorii noştri s-ar mânji cu negru când s-ar şterge cu capitolele pe care le-au citit! Unele colecţii au fost interzise pe piaţă în urma petiţiilor care le reproşau textura prea aspră, cerneala care se întinde prea uşor... Dar Lumiere d'Amour în sine nu a suferit nici un atac. Am parfumat chiar ultimele titluri. Uitaţi-vă: *Le Grand Bonheur de Virginie* şi *La Chaumiere des coeurs en paix* există în două versiuni: lavandă şi vanilie...

Sarah pune ligheanul într-un loc ascuns vederii. Pălăvrăgeala reprezentantului editurii o plictiseşte. Deodată, înţepeneşte. Dumnezeule! Mai e un cap de ţestoasă pe capacul casei de marcat! Tânăra femeie apucă sărmana rămăşiţă cu degetul mare şi arătătorul şi o aruncă în coşul de gunoi. Contactul cu bucata moale de carne îi zbârleşte părul de pe ceafă. Preţ de o clipă, a avut impresia că ţine în mână un penis minuscul de nou-născut. Un penis retezat. Înghite cu greu nodul din gât.

— În plus, coperta funcţionează ca o hârtie armenească, continuă domnul Louis. Dacă o aprinzi, răspândeşte miros de tămâie. Mai am şi un model experimental: *L'Anniversaire de Mile Bonheur*, un roman de o sută cincizeci de pagini, pe care după ce l-ai citit îl bagi în apă. Cerneala se dizolvă şi poate fi reutilizată pentru a scrie cu stiloul; iar hârtia redevenită albă serveşte ca blocnotes! Dar v-aş mai putea arăta *Bien le bonjour gentille hirondelle*, care, odată umezită, poate să fie frământată cu mâna şi să servească drept pastă de astupat pentru orice fel de fisuri. Cine ar mai cuteza să susţină acum că nu editäm cărţi utile?

Sarah dă maşinal din cap, inspectând magazinul cu privirea, în căutarea altor rămăşiţe organice. Incidentul a enervat-o, fiindcă totuşi obişnuieşte să examineze ţestoasele în fiecare dimineaţă. Biroul de acţiune secretă are nevoie de această faţadă şi ea nu poate compromite o asemenea bază operativă printr-o proastă gestiune. Prăvălii ale fericirii apar prin tot oraşul. Gospodinele, roase de nelinişte, vin aici să-şi găsească liniştea cu ajutorul romanelor de dragoste şi al animalelor-talisman, animale simbolizând siguranţa pe care ar vrea să o aibă şi ele. Astfel încât buna-cuviinţă te împiedică să le vinzi ţestoase explozive cu măruntaiele mâncate de fermentaţie.

Sarah se apropie de vitrină şi priveşte în stradă. Îi e teamă să nu descopere din nou silueta şchiopătândă a moşneagului cu şapcă de piele pe care a surprins-o de câteva ori în urma ei în cursul acestor ultime săptămâni.

„Mă urmăreşte, îşi zice ea. Dacă e un agent de-al vandalilor, înseamnă că m-am deconspirat. Ar trebui să pomenesc de el la următoarea întrunire a Biroului...”

Şovăie, indispusă. Poate că ar trebui să se descurce de una singură şi să-l elimine pe acest intrus fără să le raporteze şefilor? Ar fi uşor. E bătrân, mai şi şchiopătează. Pare să aibă probleme de locomoţie din pricina şoldului. Sarah ştie că ia cina în fiecare seară la cârciuma de lângă lac şi că uneori se

duce la clarvăzătoare, smintita aia fără vârstă care creşte stridii mutante.

„Dacă ar fi un agent de-al vandalilor, ar fi mai discret, doar dacă nu cumva e foarte priceput şi speră ca tocmai în acest fel să pară banal?”

Oricum, va trebui să-şi sporească atenţia la viitoarele „ieşiri”. Domnul Louis înşiră romanele pe tejghea, lăudându-le pe unele.

— Evident, conchide el trist, publicarea de SF-uri era mult mai stimulatoare, dar criticii nu ne-au susţinut, ştiţi... Aşa că, fireşte...

— O să le iau pe toate, i-o taie Sarah, nerăbdătoare să-l vadă mai repede plecat pe editorul în costum funebru.

— Formidabil! jubilează bărbatul cu ochelari mari. Uitaţi-vă, o să vă fac un cadou: culegerea asta de poeme, o s-o puteţi mesteca pe post de chewing-gum după ce o veţi fi citit; e un specimen pe care-l vom lansa pe piaţă peste câteva luni!

Sarah semnează la iuţeală bonurile de comandă şi-l conduce pe bărbatul în negru la uşă, după care rămâne singură în cubul rozaliu al magazinului. Ţestoasele se bălăcesc pe fundul acvariilor, zgâriind pietrişul multicolor.

Prăvăliile fericirii rămân deschise până la ora două dimineaţa, pentru a profita de clienţii suferind de angoase nocturne, care vin întotdeauna, în pragul unei noi nopţi de insomnie, să-şi facă provizii de lecturi liniştitoare. Sarah se aşează la casă şi răsfoieşte culegerea mică de poeme. O dată în plus, este vorba de poezie elegiacă în imagini naive. Agasată, striveşte în mână volumaşul a cărui consistenţă se modifică, devenind păstoasă. E ca şi cum ar malaxa o plăcintă cu foi de bubble-gum. Îl aruncă la coş şi se spală pe mâini.

Clopoţelul de la intrare scoate un clinchet.

O femeie în capot de nailon albastru cu molton intră în

prăvălie. E Georgina Gest, o văduvă care locuieşte la etajul întâi, chiar deasupra magazinului. Din buzunarul drept îi iese mânerul unui pistol automat uriaş. Mormăie un salut scurt şi se apucă să răscolească prin şirul de cărţi cu o energie disproporţionată. Aduce cu un soldat încolţit în fundul unei tranşee, căutând disperat muniţia cu care şi-ar putea încărca arma.

Sarah nu se clinteşte din loc. Georgina Gest este o obişnuită a locului şi nu va întârzia să treacă la atac. Deocamdată, degetele ei răscolesc prin cărţile din seria Lumiere d'Amour, stricând ordinea de pe rafturi.

Deodată, încremeneşte, cu braţele pline de romane cu titluri siropoase. Lacrimi mute îi alunecă pe obrajii lucind de pomadă. Femeia rămâne înţepenită în mijlocul prăvăliei, cu privirile aţintite în gol.

— Ştiţi, bâiguie ea, iradierea... Nu a fost deloc ca-n filmele sau manualele de supravieţuire care ni se distribuiau la începutul războiului... Am văzut ce i s-a întâmplat lui Joey al meu... O, da, am avut timp să văd totul, fiindcă nu se mai sfârşea! Nu simţea nimic, nici măcar nu suferea. Vorbea şi umbla ca un om normal, şi asta până în ultima clipă.

Câteva volume îi cad din braţe.

— Mai întâi şi-a pierdut părul, apoi sprâncenele, părul de pe braţe, de pe piept şi de pe... burtă. Era mai golaş decât un sugar. Trandafiriu de sus până jos. Nici măcar nu mai trebuia să se bărbierească, el, care avusese dintotdeauna barba aspră... Îl bombăneam mereu din cauza obrajilor şi a bărbiei albastre care îmi juleau pielea. Îi spuneam: „Du-te şi epilează-te, nu vreau să fiu pupată de un pui de mistreţ.” Pielea... pielea i-a devenit străvezie. Ca un fel de hârtie de calc sau de plic de nailon. Se vedea totul prin ea, venele, muşchii... A durat o săptămână, apoi pielea s-a dus şi ea, bucată cu bucată. Ooooh!...

Cărţile îi scapă una câte una pe podea.

— Era ca un om jupuit, aşa cum vezi în sălile de anatomie! Dar se mişca... Mergea. Roşu, cu toate împletiturile acelea de muşchi dezgoliţi. Îi întrebam: „Te doare?” îmi răspundea: „Nu, mă mănâncă, atât. Stropeşte-mă.” Şi îi turnam apă pe corp cu un polonic. Ziceţi-mi şi mie, ce era cu bombele alea? Ce poate jupui aşa un om fără să-l ucidă? Spuneţi-mi şi mie! Îl mai văd şi acum umblând prin casă. Stând întins pe pat. Citea ziarul, şi degetele sale lăsau amprente purpurii pe hârtie. O dată a vrut chiar să facem dragoste. Am acceptat. Era... era oribil, făptura aceea sângerândă culcată peste mine, care-şi savura plăcerea rostogolind nişte ochi fără pleoape, care mă săruta cu gura fără buze. Şi totuşi, era Joey al meu. Da..., el era. După aceea am rămas întinşi unul lângă celălalt, îi simţeam sângele uscându-i-se pe corpul meu. A durat ceva. Apoi, în cele din urmă, într-o frumoasă dimineaţă, tendoanele bicepşilor i s-au rupt şi..., şi muşchii i-au căzut pe masa unde ne luam micul dejun, între marmelada de portocale şi pâine. Am urlat, am urlat ca o nebună şi am încercat să-mi tai venele, acolo, între marmelada de portocale şi pâine. Joey m-a calmat. Stătea ţeapăn pe scaun. „Sună la serviciul de sănătate, mi-a spus el. Nu mai putem aştepta, muşchii mi se vor desprinde unul câte unul, şi nu vreau să-mi vărs maţele în faţa ta... Cheamă-i. E mai bine aşa.” L-am ascultat. Au venit să-l ia şi nu l-am mai văzut de-atunci. Mi-au făcut tot felul de analize să se asigure că nu eram şi eu contaminată, dar nu aveam nimic... Nu, nu aveam nimic. Se apleacă încet şi culege de pe jos cărţile pe care le-a scăpat.

— Îmi place mult seria aventurilor domnişoarei Rosamour, spune ea dintr-o suflare, e o fată drăguţă, atât de optimistă. Necazurile nu o doboară niciodată. Vă amintiţi când lucrează la orfelinat, cu toţi copiii aceia imposibili... Aşa de răi, şi cum reuşeşte să se facă iubită de ei? La sfârşit, când pleacă, toţi plâng. Am citit cartea de trei ori.

Georgina Gest pune teancul de cărţi pe tejghea.

— Am păstrat cearşaful, murmură ea. Ultimul cearşaf pe care am făcut dragoste. L-am pus în dulap. Are silueta lui Joey întipărită pe el... în roşu. N-o să-l spăl niciodată.

Pune deoparte trei cărţi din grămadă.

— Le iau pe astea. Să-mi daţi şi nişte mâncare pentru ţestoase. Mă simt mai bine de când am cumpărat-o de la dumneavoastră pe micuţa brună cu carapacea cu pete negre. Se uită toată ziua la mine şi-mi urmăreşte cu privirea toate gesturile. E adevărat ce se spune, că, dacă se retrag în carapace şi nu mai ies, înseamnă că anunţă o mare nenorocire şi că trebuie să plecăm cât mai repede de la suprafaţă?

— Cine v-a spus asta, Georgina?

— Un domn de la IN-migraţie, care făcea un sondaj în clădire. Se pare că ţestoasele au puteri psi şi că detectează undele negative.

Propagandă, intoxicare! clocoteşte în sinea ei Sarah. Agenţii IN-migraţie sunt gata de orice pentru a convinge populaţia înspăimântată să-şi caute refugiul în inima marelui adăpost.

— Cred că a cam exagerat, rosteşte ea cu prudenţă. Când ţestoasele se retrag în carapace, o fac adesea fiindcă intră în hibernare, asta-i tot.

Sau fiindcă or să ne explodeze în faţă! îşi zicea ea, simţind un gol în stomac.

Împachetează cărţile şi cutia cu insecte uscate, încercând să nu-şi trădeze enervarea. E cumplit de grăbită să închidă prăvălia ca să poată trece la acţiune.

— N-am văzut-o azi pe doamna Frew, aruncă ea într-o doară.

— O, e firesc, ciripeşte Georgina Gest. Familia Frew a plecat pentru toată săptămâna. Sunt pe un şantier din sectorul

sudic. Nu se întorc decât duminică.

Sarah mai întreţine câteva minute o conversaţie superficială, apoi o conduce pe Georgina Gest la uşă. Văduva scoate pistolul cel mare din buzunarul capotului şi intră în holul clădirii.

— Trebuie să fii tot timpul cu ochii în patru! mai spuse ea, strângând la piept cele trei volume din colecţia Lumiere d'Amour.

Sarah se întoarce în prăvălie, se aşază şi-şi pironeşte privirea asupra pendulei. Mai e o oră...

11

Prăvălia e închisă. Sarah stinge luminile şi respiră adânc. În cubul de întuneric care a devenit magazinul, îşi scoate hainele, păstrând pe ea doar un string negru îngust, şi face o lungă serie de exerciţii, încălzindu-şi fiecare muşchi şi executând un şir de flotări, cu dinţii încleştaţi şi cu tâmplele vâjâind. Flotările îi înfierbântă braţele, şi sânii i se lovesc de podea din ce în ce mai violent. Când puterile o lasă, se rostogoleşte pe spate, făcând mişcări lente care alungă din ea toxinele acumulate de efort. E năclăită de sudoare, şi gresia podelei i se lipeşte de fese. Sarah se ridică, intră în odaia din spatele prăvăliei şi face un duş cu apă clocotită. Apoi îşi strânge părul în coc şi îşi pune pe cap o cagulă de bumbac negru, cu două găuri pentru ochi. Îşi trage pe ea un colant albastru-întunecat de dansatoare şi un tricou negru care i se mulează pe corp ca o a doua piele. La sfârşit, îşi pune în picioare nişte ghete mici de piele cu talpă antiderapantă.

Hoţ de hoteluri! îşi zice ea, întrezărindu-şi silueta în oglindă. Hoţ de hoteluri sau... ninja. Al doilea termen ar fi mai potrivit. Mai respiră o dată adânc pentru a scăpa de senzaţia de spaimă care-i blochează plexul şi-şi ia trusa de piele plină de unelte sunătoare.

„Familia Frew se întoarce abia duminică”, spunea Georgina Gest...

Sarah se examinează pentru ultima oară. Are înfăţişarea unui scafandru de luptă care se pregăteşte să fixeze o jumătate de duzină de mine sub coca unei nave inamice. Nu-i mai lipsesc decât masca şi rezervoarele de oxigen.

Stinge lumina, iese din odaia din spate şi descuie uşa care dă spre curtea imobilului. Nici o fereastră nu e luminată. Curtea e un adevărat puţ cufundat în beznă. Sarah deschide

larg ochii. Înainte de a părăsi magazinul, îşi turnase în ochi câteva picături dintr-un lichid care, dilatându-i pupilele, îi amplifică vederea nocturnă. Acum are ochi de pisică, de prădător... Două găuri negre de o fixitate îngrijorătoare.

Începe să urce pe scara de incendiu, având grijă să nu o facă să scârţâie. Ştie să calce pe structurile masive ale clădirii, evitând ţiglele desprinse sau grătarele care se mişcă în balamale. Familia Frew locuieşte la etajul cinci. Sarah îngenunchează pe pasarelă, cu spatele spre hău. De brăţara de piele de pe mâna stângă sunt prinse uneltele necesare forţării încuietoarei de siguranţă de la fereastră. Nu are rost să încerce să spargă sau să taie geamul, fiindcă e blindat. Nu există alarmă; de altfel, ce s-ar putea fura de la familia Frew? Nici măcar casetele energetice pe care probabil că şi le luaseră cu ei!

Sarah îşi strecoară trupul subţire prin fereastra cu ghilotină. Imediat, deşi nu e medium, simte aura de ostilitate ce emană dinspre obiecte. E un val de ură şi de spaimă care o loveşte şi îi blochează respiraţia. „Ei” au simţit-o, „ei” i-au ghicit intenţiile înainte chiar de a fi schiţat un gest. Cafetierele, mixerele de legume, fotoliile au ceva ca un al şaselea simţ animalic care le face să detecteze apropierea pericolului.

Abia pusese piciorul pe podeaua de gresie din bucătărie, că ştiau deja că pe teritoriul lor se furişase un prădător. Un prădător... sau mai exact un DESTROYER.

Sarah se încovoaie, înfruntând vibraţiile rele care o asaltează. Se aliază împotriva ei, toţi în acelaşi timp, canapelele, fotoliile, şifonierele, ca o hoardă imobilă şi domestică mai turbată decât o haită de dulăi cu boturile îmbăloşate.

Obiectele, ca şi câinii, îşi apără deseori proprietarii, dezlănţuind împotriva intrusului întreaga forţă a emanaţiilor lor psi. Din fericire, Sarah nu e prea receptivă la acest tip de

agresiune, dar a învăţat să nu o subestimeze.

Obiectele au o capacitate de subminare uimitoare. Reuşesc să genereze la musafirii nocturni sentimente obscure de dezgust sau de lehamite care pot lua aspectul unor depresii nervoase subite. Excelează îndeosebi în amplificarea nevrozelor latente sau a spaimelor larvare. În nici douăzeci de minute, îl pot convinge pe un DESTROYER, care în mod normal este un om echilibrat, de inutilitatea misiunii... şi chiar a vieţii sale!

Sarah a fost nevoită să înfrunte în mai multe rânduri asemenea agresiuni. Totul începe de fiecare dată printr-o autodepreciere, apoi prin invazia fobiilor: teamă de întuneric, claustrofobie, groaza de insecte. Spaimele din copilăria îndepărtată urcă atunci din nou la suprafaţă: hainele aruncate grămadă par să mişte, iar prin uşile întredeschise ale dulapurilor par să se iţească monştri nocturni. Şi apoi, zgomotele... Trosnetele parchetului par să trădeze zornăitul scheletelor umblătoare sau apropierea lentă a unor demoni invizibili.

La scurt timp după aceea izbucnesc gândurile negre ale vârstei adulte. Teama de o boală sau alta, obsesia unui simptom oarecare. Angoasa devine copleşitoare, irepresibilă. Începi să-ţi pipăi burta, să-ţi iei pulsul, să-ţi palpezi sânii. În acest stadiu de inhibiţie, DESTROYER-ul şi-a uitat deja scopul misiunii. Lăsat pradă pulsiunilor sale nevrotice, el nu mai este conştient de ceea ce se află în jurul său. Unii se ghemuiesc pe mochetă ca nişte fetuşi în colant negru, alţii se lasă învinşi de masa undelor negative care le bombardează inconştientul. Mai mulţi camarazi de luptă de-ai lui Sarah au fost găsiţi în cada apartamentului în care pătrunseseră, cu venele tăiate. Alţii au murit, cu capul în scaunul WC-ului, după ce înghiţiseră toate pastilele din dulăpiorul de la baie. Sarah are norocul de a fi mult mai puţin receptivă, dar rămâne mereu în gardă, deoarece obiectele ameninţate emit de cele mai multe ori

fascicule de unde prin care nu poţi să treci fără să le suporţi efectul.

Sarah respiră cu greutate. Plexul nu îi mai este acum decât un ghem de durere şi transpiră abundent sub cagulă. Vede umbra mobilelor prin ceaţa deformantă a fricii. Fotoliile se înfoaie... Ai impresia că dulapurile se vor deschide, cu uşile lor enorme bătând ca nişte aripi...

Mă resping, îşi zice ea din nou, *sunt mai de temut şi mai eficiente decât o haită de dobermani...*

Tânăra femeie încasează valurile succesive ale unui dezgust visceral, care îi provoacă greaţă. Are brusc impresia de a fi înconjurată de hălci de carne în plină putrefacţie. Muşchii îi sunt inerţi, încă puţin, şi s-ar năpusti înapoi spre scara de incendiu. Gâfâind, îşi deschide geanta de piele şi scoate un flacon de capsule euforizante cu efect rapid, din care ia două, pe care le lasă să se topească sub limbă. După un minut, spaima dă înapoi, scade. Sarah profită de asta ca să se ridice. Efectul antidepresivelor depinde exclusiv de vitalitatea obiectelor. Perioada de imunitate poate fi scurtă dacă mobilierul îşi foloseşte toată energia împotriva intrusului. Oricum, nu trebuie depăşită în nici un caz doza de şase pastile pe oră, fiindcă altfel se instaurează o comă profundă. Dacă nu respecţi limita, apar hemoragii cerebrale spontane, care te condamnă la hemiplegie. Totuşi, DESTROYER-ii căzuţi victime acestor dereglări nu prea au timp să se căineze, deoarece, în realitate, de îndată ce sunt descoperiţi de proprietarii apartamentelor respective zăcând pe jos, inconştienţi, sunt aruncaţi pe fereastră şi se zdrobesc pe lespezile curţii, unde îşi încheie cariera. Legile împotriva jafului, promulgate la încheierea ostilităţilor, nu sunt foarte clemente cu spărgătorii şi aparatul judiciar tinde să le delege indivizilor înşişi rolul represiv pe care nu mai e în măsură să-l asigure. Sarah traversează bucătăria. Apartamentul vibrează de energie invizibilă. Animalele de casă au perceput această

emanaţie, acest semnal mut. Peştişorii roşii se învârt prin acvariu, făcând ca apa să se învolbure. Tânăra femeie ia o farfurie şi o pune pe bocal, nedorind ca vreuna din lighioanele acelea să sară afară şi să agonizeze pe mochetă, trădându-i astfel intruziunea nocturnă.

Casa e în stare de legitimă apărare şi-şi proiectează sentimentul de insecuritate asupra tuturor organismelor vii care se află înăuntrul ei. Sarah se clatină şi se prinde de tocul uşii. Prin minte îi trec imagini de lapidare, de zdrobire. I se năzăreşte că pietrele din pereţi se vor desprinde şi o vor lovi în plin, că tavanul se va prăbuşi sub povara etajelor de deasupra. Se înăbuşă.

Uneori iluzia e atât de puternică, de „reală”, încât se traduce prin manifestări psihosomatice: hematoame care apar spontan pe piele. În argoul profesional, li se spune „stigmatele spărgătorului”.

Sarah îşi masează globii oculari şi-şi comprimă plexul golindu-şi plămânii de aer.

Energia-fantomă cu care se alimentează obiectele pare să le fi sporit puterea de sugestie. E un fenomen la care nimeni nu se gândise.

Sarah intră repede în baie şi-şi deschide trusa. Trebuie să lucreze rapid şi fără urme. Cu ajutorul micilor instrumente cu mâner de cauciuc, desface un aparat de ras electric şi un uscător de păr şi improvizează nişte stricăciuni care vor da naştere unor scurtcircuite cărora, din nefericire, nu le poate prevedea gravitatea. Apoi împrăştie cu sprayul, pe gresia cenuşie a pardoselii, lângă cadă, o soluţie care devine foarte alunecoasă când se usucă.

Sarah respiră iute. După aceea va trebui să exploreze camera de zi, ca să vadă dacă nu are cum să lege paratrăsnetul de antena colectivă de televizor, astfel încât ecranul să explodeze la următoarea furtună.

Cu gesturi precise, secţionează toate împământările, astfel încât, la primul scurtcircuit, cel care umblă la aparat să înţepenească lipit de carcasa metalică.

Cunoaşte pe de rost normele de insecuritate promulgate de Biroul de acţiune secretă a DESTROY. Trebuie ca accidentele să fie favorizate în toate felurile cu putinţă... Golind stingătoarele de casă, sabotând tot ce poate arde sau exploda.

Totodată, deontologia interzice acţiunea directă care ar consta, de exemplu, în otrăvirea alimentelor sau în punerea unei bombe cu efect întârziat sub pat. DESTROYER-ii nu sunt ucigaşi, nici asasini, ci au sarcina de a organiza o reţea de riscuri, de a favoriza probabilităţile de accident sau de sinistru, dar hazardul continuă să aibă ultimul cuvânt.

Sabotajele mărunte la care se dedă acum Sarah nu vor duce poate la nimic. N-are cum să fie sigură că cineva va aluneca negreşit ieşind din cadă sau că uscătorul de păr îşi va electrocuta proprietarul...

Presară capcane, întinde laţuri în care poate că nu se va prinde nimeni. Cum ar putea şti? Această incertitudine este însă importantă deoarece îi apără echilibrul moral; lăsându-le o şansă victimelor sale, ea este în aceeaşi postură cu vânătorul care şi-ar încărca arma în proporţii egale cu gloanţe oarbe şi gloanţe adevărate.

Sarah simte pe buze gustul sărat al sudorii. Privirea îi este atrasă de un aparat de ras mecanic de pe măsuţa de lângă chiuvetă, din cele cu lamă albăstruie, pătrată, cu dublu tăiş...

Cu dublu tăiş...

Cuvintele îi dansează prin cap. Nu, nu trebuie să se gândească la asta... Cu dublu tăiş... Un pătrăţel de oţel, subţire şi totuşi atât de tăios, de ucigător. *Alunecă pe piele, Sarah, alunecă pe venele de la încheietura ta...*

Nu! Casa o hipnotizează! *Împotriveşte-te!* Tânăra femeie se îndreaptă din spate şi trage aer în piept cu gura larg deschisă. Preţ de o clipă, se văzuse întinsă în cadă, cu apa până la bărbie; apă înroşită...

Sufletul obiectelor se înverşunează împotriva ei, bombardând-o cu porunci sinucigaşe.

Si totuşi, nu sunt o ucigaşă! se răzvrăteşte ea. *Nu fac decât să trişez la cărţi, să măsluiesc cântarul...*

Instructorul a atenţionat-o îndelung în privinţa crizelor de conştiinţă.

„Nu te învinovăţi niciodată, fiindcă munca ta este utilă. Ştii foarte bine că doar energia-fantomă provenită din distrugerea obiectelor nu ajunge să ne satisfacă nevoile. Ceea ce trebuie noi să capturăm e fluxul care se degajă din trupurile omeneşti când acestea mor! Înregistrările accidentelor rutiere au dovedit-o! Sufletul şoferilor ucişi în coliziune produce de o mie de ori mai multă energie decât cea a maşinilor distruse! E o realitate de care trebuie să ţinem seama! Ce rost ar avea să facem mofturi? Ce rost ar avea să ne încălzim cu lemne dacă putem avea petrol? Energia-fantomă umană e cel mai bun carburant de care dispunem actualmente... Singura neplăcere e că nu moare destulă lume ca să putem face faţă cerinţelor energetice mondiale...”

... Nu moare destulă lume!

Sarah iese din baie şi caută camera copiilor. Aproape imediat, se împiedică de o raţă de cauciuc care scoate un ţiuit strident. Cutia cu jucării e aici, împodobită cu abţibilduri înfăţişând personaje de benzi desenate: Minou Bleu, Poko maimuţa... Sarah îngenunchează. Colantul îi e leoarcă de sudoare. În fundul cutiei, pune o cutie de chibrituri suedeze, apoi ia plastilina şi se apucă să o amestece cu bucăţi dintr-o răşină foarte inflamabilă care se aprinde dacă o frămânţi prea mult. „Termoreactivă, a spus instructorul. Cum trece de

treizeci şi nouă de grade, buf!”

Sarah încearcă să alunge imaginea celor doi copii în timp ce amestecă plastilina colorată şi fac fără ştirea lor o monstruoasă plăcintă explozivă...

Încetează! Casa îţi bagă ideile astea în cap! Nu te mai gândi! E o treabă murdară, dar trebuie ca cineva să o facă, fir-ar să fie! Nu mai există nici o sursă de energie şi nimeni nu mai vrea să audă de cea nucleară, aşa că...

„Aveţi altă soluţie ca să nu ne întoarcem la epoca de piatră? Eu unul n-am!”

Sarah înjură în tăcere, blestemându-şi sensibilitatea. Cu ajutorul unei seringi mari, injectează benzină în interiorul jucăriilor de plastic moale formate dintr-o singură bucată: răţoi, animale de tot felul, camioane.

Ar mai putea să bage un săculeţ cu fosfor în burta ursului de pluş şi s-o coasă la loc, dar se simte foarte obosită... Şi din ce în ce mai vulnerabilă. Faptul de a pune în pericol copiii o deprimă întotdeauna; cu adulţii nu are atâtea scrupule, dar aceştia sunt mult mai prudenţi.

De-ar fi Crăciunul, ar injecta napalm în globurile bradului, ar pune becuri incendiare pe ghirlandele luminoase, ar vaporiza praf de puşcă pe ramurile pomului... Crăciunul e o perioadă plăcută care simplifică munca DESTROYER-ilor.

Înainte de a se ocupa de prăvălia fericirii, lucra la ţară, unde planifica sinistrele rurale pe cuprinsul unui departament întins, dar începuse să stârnească bănuieli şi fusese nevoită să-şi grăbească plecarea. Biroul de acţiune i-a dat această nouă misiune după efectuarea unui stagiu extrem de dificil. Sarah închide cutia cu jucării.

Prea puţine accidente, prea puţini morţi, prea puţină energie...

Guvernul a hotărât să păstreze informaţia secretă. Oficial,

energia casetelor provine din *mana* obiectelor distruse. În realitate, înregistrările energetice sunt constituite în proporţie de şaptezeci la sută din „fantome umane” capturate cu prilejul deceselor naturale, al sinuciderilor... şi al accidentelor. Sarah nu are suficiente cunoştinţe ştiinţifice şi toate astea o depăşesc întrucâtva, dar misiunea ei nu e să gândească. Ea se află aici pentru a favoriza revenirea la normal a ţării. Nu face decât să aplice normele de insecuritate obligatorii promulgate de biroul lui DESTROY.

Tânăra femeie intră în bucătărie. Şnururile perdelelor par să o cheme. Un laţ făcut la iuţeală, petrecut pe după gât... Aproape că simte firul de nailon pe ceafă... Nu! Se scutură, venindu-şi în fire.

Înghite la repezeală alte două pastile euforizante. Are impresia că se află aici de ore întregi. Fereastra de la bucătărie pare să se găsească la ani-lumină distanţă. Apartamentul zumzăie şi vibrează. Trebuie să plece imediat, altfel, în câteva minute, maşina de spălat o să înceapă să latre şi frigiderul să scoată răgete! Obiecte – câini de pază...

Sarah se clatină şi-şi aruncă geanta prin crăpătura ferestrei.

Brusc, o copleşeşte un gând: şi dacă acel ceva ce mârâie în interiorul maşinilor e sufletul oamenilor? Sufletul morţilor adus acolo de energia-fantomă? Sufletul tuturor morţilor mâniaţi şi îngroziţi pentru că s-au trezit prizonieri ai angrenajelor unei maşini de spălat sau ai unui rotisor?

Sarah sare pe platforma scării de incendiu. Dacă mai rămâne o secundă doar, îşi va pierde minţile.

Aerul nopţii o pătrunde prin colantul ud de sudoare. Dinţii încep să-i clănţăne. Ar vrea să fie în pat. Să doarmă şi să uite.

O să mă întorc acasă, îşi zice ea închizând cu grijă fereastra. *O să mă spăl şi o să mă întind pe mochetă ca să citesc puţin... Da, aşa o să fac! Cu un pahar de băutură într-o mână şi cu aventurile domnişoarei Rosamour în cealaltă... O cărticică de*

şters la fund a ediţiilor fericirii! Da... Asta o să fac, şi nimic altceva. Nimic!

12

Georges şi Minievska stau de o jumătate de oră sprijiniţi în coate de balustrada şubredă care împrejmuieşte terasa cârciumii pe stâlpi ce se înalţă la marginea zonei vitrificate din jurul lacului.

— De ce Sarah se preface cu încăpăţânare că nu mă recunoaşte? murmură Georges.

E pentru a treia oară când îşi pune întrebarea în ultimele două minute. Clarvăzătoarea oftează, exasperată. Şi-a proptit pe jos, între glezne, rucsacul fără de care nu se îndepărtează niciodată de bârlogul ei. „Am înăuntru tot ce-mi trebuie să supravieţuiesc, obişnuieşte ea să spună. Ştiu ce zic, am făcut opt exoduri în timpul războiului. Am învăţat ce înseamnă să pleci după pâine şi, la întoarcere, peste zece minute, să-ţi găseşti casa făcută scrum!”

— Ascultă, Georges! se răsteşte ea, retezându-i-o scurt. Nu e imposibil să-şi fi pierdut realmente memoria. Dacă a servit în rândurile reproducătoarelor animaliere, aşa cum spui tu, a putut opta pentru amnezia voluntară la sfârşitul războiului. Se practica destul de des pe vremea aceea, era un mijloc de a combate traumatismele prea violente şi de a evita ca societatea să se umple de psihotici.

— Amnezie voluntară?

— Voluntară sau terapeutică, se foloseau ambii termeni. De fapt, era vorba de o spălare a creierului, însoţită de o iradiere a anumitor zone ale encefalului. O grămadă de oameni au recurs la ea. Toate fetele violate de zeci de răcani, cei care-şi văzuseră familia pierind, cei care fuseseră de o sută de ori la un pas de moarte şi care-şi pierduseră definitiv somnul... Era de ajuns să te prezinţi la cea mai apropiată policlinică şi *ţac!* un medic îţi dădea cu guma pe neuroni. Mii de tipi ar fi

înnebunit fără acest tratament. Astăzi însă pot să înceapă o viaţă nouă. Mi s-a spus că în unele ţări practica asta continua să fie în vigoare şi că puteai să-ţi ştergi amintirile o dată la fiecare cinci ani! Îţi închipui aşa ceva? Să o iei de la zero la fiecare cinci ani, fără amintiri, fără regrete... Asta ţi-ar trebui ţie!

Georges dă din cap.

— S-ar putea să ai dreptate în ceea ce o priveşte pe Sarah. Poate că a hotărât să uite.

— Eu asta aş fi făcut în locul ei. Sa rămâi însărcinată o dată la trei luni prin fecundarea cu sămânţă de hibrid, crezi că astea-s nişte amintiri pe care să vrei să le păstrezi? Să vezi născându-se nişte copii nu mai inteligenţi decât porcii? Carne de neutroni, jumătate om, jumătate animal... Brr! Nu uita însă că asta s-a întâmplat doar în zonele supuse bombardamentelor sterilizante; poate că fiica ta era în altă parte.

— Nu cred.

Georges contemplă suprafaţa vitrificată ce străluceşte în soare. În depărtare se întrezăreşte domul marelui sas al IN-migraţiei. E o cupolă de beton cenuşiu căruia i s-a dat o înfăţişare de ţestoasă gigantică. O poartă dublă de oţel se deschide în flancul cochiliei, permiţând accesul în profunzimile adăpostului. În pofida distanţei, Georges desluşeşte un şir lung de oameni stând la coadă, şerpuind printre dărâmături. Bărbaţi, femei, împovăraţi de pachete, de saltele făcute sul, de valize.

Minievska i-a urmărit privirea.

— Coboară întruna, mormăie ea. Toţi vor să fugă de la suprafaţă, se tem de norii de particule, de un nou conflict, de barbarie, de orice... Nu mai aspiră decât la un singur lucru: SĂ COBOARE.

Georges plescăie din limbă.

— Dar unde naiba îi bagă pe toţi? Adăpostul ăsta îl cunoaştem cu toţii: e vechiul Lima-Tango din anii întunecaţi. Un şir de săli betonate prevăzute să adăpostească zece mii de persoane cel mult... Or, acolo au coborât până acum peste patruzeci de mii!

— Vorbeşte mai încet! rosteşte tăios clarvăzătoarea. Oficial, reţeaua subterană a fost extinsă pe măsură ce populaţia a crescut.

— Prostii! Nu suntem în stare nici măcar să reparăm o clădire care stă să cadă şi ăştia zic că au construit o aşezare subterană? Minievska, o ştii la fel de bine ca mine, sunt prea mulţi oameni acolo jos, mult prea mulţi... Şi nu ştiu ce înseamnă asta. Biroul de IN-migraţie ar trebui să pună un afiş: „Nu mai sunt locuri”, să zăvorască porţile adăpostului, să împrăştie oamenii cu furtunurile de incendiu...

— Potoleşte-te! Şi mai ales n-o spune în gura mare. E ceva dubios, asta-i sigur. Ştii că mai am clienţi care vin să mă consulte? Funcţionari care continuă să creadă în prezicerile mele. Nici ei nu înţeleg nimic, dar tac. Am reuşit totuşi să aflu câte ceva. Ai dreptate, în actele oficiale nu e nici urmă de lucrări de amenajare a subsolului. După părerea mea, vechiul Lima-Tango e la fel de mare ca înainte de război. Cu nimic mai mare şi cu siguranţă într-o stare mai proastă.

— Şi ce deduci din asta?

— Nimic. Absolut nimic. E o chestie care pute şi ai face bine să nu-ţi bagi nasul. Nu trebuie să atragi atenţia asupra ta; cu talentele tale de depanator, ai putea stârni interesul DESTROYER-ilor şi te-ai pomeni cu o anchetă în privinţa moralităţii. Dacă li se spune că proferezi vorbe nesăbuite... Îţi poţi închipui şi singur urmările...

— De ce ar da atenţie unui moşneag şchiop?

— Fiindcă eşti cel mai bun şi ai putea pregăti alţi mediumi-depanatori!

Georges îşi mângâie bărbia acoperită de o barbă căruntă şi ţepoasă.

— Ar putea fi o cale de a mă infiltra acolo, spune el, visând cu glas tare.

— O iei razna. Uită de Sarah, uită de adăpostul ăla de rahat! Nu ţi-a mai rămas prea mult timp, Georges. Ce-ţi pasă de toate astea?

— Nu ştiu. O chestiune de fler. De magnetism. Simt că acolo e ceva bun pentru mine. E ca atunci când eram colecţionar. Strângeam obiecte aparent fără valoare... inutile şi totuşi ştiam că în ele se ascundea ceva important. Ca o imagine a lui Dumnezeu. O imagine secretă, fragmentată într-un puzzle de trei milioane de piese. Tezaurizam douăzeci de mii de cutii de Camembert şi asta făcea să se ridice un colţişor al vălului.

— Tu şi colecţiile tale! Ştii ce zic psihanaliştii? Orice acumulare este o formă de retenţie anală!

Georges dă din umeri.

— Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că am făcut din constipaţie o adevărată artă. Ştii, Minievska, am fost un mare colecţionar. Unul dintre cei mai mari.

— Ştiu.

Georges observă ţestoasa de beton. I-ar plăcea să aibă un binoclu ca să desluşească în amănunt templul acesta grotesc ce se înalţă deasupra dărâmăturilor oraşului. Încearcă să-şi imagineze cohortele de fugari coborând trudnic scara nesfârşită care trebuie să ducă în inima matricei acoperite de carapace. Patruzeci de mii de persoane înghesuite într-un spaţiu conceput pentru a găzdui zece mii... Problema aceasta continuă să-l irite. Minievska se desprinde de balustradă şi se aşază la una din mesele de pe terasă.

În interiorul cârciumii, bucătarul trebăluieşte lângă arzătoarele sale, punând peste flăcările verzi ce ţâşnesc din ţevi oale cu fundul pe jumătate topit. Din când în când, câteva focuri de cimitir izbucnesc şi se preling şerpuit de-a lungul tejghelei, pentru ca apoi să se stingă, lăsând în urmă un miros de ouă stricate. *Gazele morţilor,* îşi zice clarvăzătoarea. *Ce mai flacără memorială, care aici a ajuns să încălzească oalele de tocană!* Georges se aşază lângă ea.

— Dacă m-aş lăsa recrutat de DESTROY, murmură el, cred că aş dispune de mult mai multe elemente pentru ancheta mea.

— Ancheta ta?! La naiba! explodează Minievska. Ce anchetă? Dacă te încăpăţânezi, o să dezgropi o baligă cât toate zilele, care o să ne înghită pe toţi! Uită-te la fiică-ta de la distanţă, asta-i tot. Şi, dacă vrei să te apropii de ea, du-te să-i cumperi ţestoase şi terfeloage lacrimogene. Ştii unde îşi are prăvălia, nu?

— Nu pricepi. O anchetă e o colecţie de indicii... O COLECŢIE, înţelegi?

— Şi peste ce speri să dai în final? Peste devla lui Dumnezeu, care se va lumina ca un fliper, zicându-ţi: „Zdrang! Ai dat-o în bară, sărmane domn Sarella!”?

Georges oftează. Cârciumarul le aduce supa cu şorici. Pe fundul farfuriilor e praf de sticlă. Dinspre lac bate vântul.

13

Sarah a venit pe jos până la Pont-Neuf. Transpiră sub bluzonul de aviator, din piele, şi fusta i se lipeşte de coapse. Sena e cenuşie, fără scânteieri uleioase şi fără franjuri de spumă. De fapt, nu are consistenţa apei. Suprafaţa sa netedă, fără încreţituri, întru totul opacă ar trimite mai degrabă cu gândul la un desert de cremă întărită. O cremă uriaşă cu mireasmă de nămol, pe care un uriaş a turnat-o în forma alcătuită de malurile fluviului. Când te plimbi pe cheiuri, îţi vine să te laşi în genunchi şi să-ţi cufunzi mâna în apă ca să te asiguri că fluviul nu s-a preschimbat în jeleu. Sarah trece pe sub una dintre arcade. Despuiat de învelişul lui de piatră, podul nu mai este decât o împletitură lungă de fierărie răsucită ce ondulează bizar între cele două maluri.

Tânăra femeie merge cu paşi înceţi, ţinând în mână un bucheţel de flori de hârtie. Le-a cumpărat de la o florăreasă care le confecţionează din ziare vechi amidonate pe care le dă apoi cu vopsea acrilică. Florile adevărate costă prea mult şi nu mai sunt cultivate decât la comandă, dar diferiţii lor înlocuitori din hârtie, pânză sau plastic sunt totuşi asimilaţi produselor de lux care nu sunt cumpărate decât în ocazii cu totul speciale. Sarah a luat cu de la sine putere bani din încasările magazinului, gândindu-se că buna-cuviinţă îţi interzicea să te duci la cimitirul fluvial fără un buchet de flori. O atitudine contrară ar fi putut dăuna credibilităţii „acoperirii” sale.

În timp ce merge, îşi compune un chip de văduvă greu încercată; păşeşte cu capul plecat şi cu privirile aţintite asupra buchetului.

Pe cheiuri e puţină lume. De la sfârşitul războiului încoace, oamenii nu se mai duc la cimitir; datina s-a pierdut. Într-adevăr, aproape toţi supravieţuitorii marelui cataclism au

recurs la amnezia voluntară, astfel încât să uite grozăviile la care asistaseră... sau luaseră parte. Dispensarele uitării au funcţionat la capacitate maximă pe durata celor trei ani de după armistiţiu şi doar câteva suflete sensibile deosebit de retrograde au continuat să practice cultul defuncţilor şi să ridice monumente în cinstea morţilor.

Această atitudine paseistă şi morbidă o dezgustă pe Sarah. Ca şi ceilalţi, a optat pentru amnezia terapeutică pentru a-şi păstra toate şansele de a începe o viaţă nouă. Trecutul ei nu se manifestă decât prin intermediul coşmarurilor nocturne pe care se grăbeşte să le uite. Când imaginile devin prea clare, prea „reale”, se duce la dispensar pentru a se supune unei „consolidări a inhibiţiei mnezice”. Şedinţa nu durează niciodată mai mult de o oră, şi rezultatele sunt excelente.

Pe marginea cheiului sunt vreo zece persoane în negru, care stau în picioare, cu braţele pline de flori de hârtie prost vopsite, cu culori prea ţipătoare. Cele mai multe sunt bătrâne, îmbrăcate în haine de sărbătoare cârpite grosolan. Bărbaţii se sprijină în bastoane sau umbrele, iar femeile îşi ascund feţele zbârcite sub văluri zdrenţuite.

Sarah e indispusă. Canadiana ei sare în ochi printre toate veşmintele astea negre şi scrobite, iar dezinvoltura riscă să atragă atenţia, când ea de fapt exact asta nu vrea. Ar fi trebuit să se documenteze asupra ceremoniilor acestora demodate. De obicei, când vine aici la o întâlnire, nu mai e nimeni altcineva. Se hotărăşte să rămână mai în spate.

Pe chei, nişte sicrie au fost urcate pe suporturi pentru ca fundul să le poată fi uns cu gudron de călăfătuire. Un băiat palid şi puhav umblă printre lăzile funebre cu o pensulă în mână. Antebraţele şi creştetul capului îi sunt pline de picături negre. Suspendate astfel, sicriele seamănă cu nişte automobile puse pe elevatoare... Sau cu nişte veliere într-o dană uscată, de pe vreun şantier naval. Băiatul puhav le unge, cu gesturi distrate şi cu privirile pierdute în gol.

Sarah încremeneşte. Tocmai l-a zărit pe preot, cu sutana fluturând în bătaia vântului. O înmormântare! A nimerit în toiul unei înmormântări!

Sicriul, aşezat pe pietrele unsuroase ale digului, e deschis şi în el se zăreşte un bărbat foarte bătrân, întins între pereţii căptuşiţi cu satin roz. Chipul îi e galben precum ceara şi e îmbrăcat după moda veche, în costum şi cravată, dar în jurul pieptului i-a fost legată o vestă de salvare de cauciuc, galbenă, prea umflată, din cauza căreia închiderea sicriului ar putea întâmpina dificultăţi. Preotul gesticulează adresându-se bătrânilor în doliu, înşiraţi pe marginea debarcaderului.

— A sosit momentul! rosteşte el cu un glas spart, ce nu reuşeşte să acopere zgomotul vântului. Fluviul vieţii se scurge, aducând cu el şi luând cu el. Timpul curge, ducând cu el anii. El îl va lua pe prietenul şi pe fratele nostru şi-l va duce spre mare, spre ocean. Citând cuvintele sfintei Scripturi, voi spune: Totul vine de la Mamă şi totul se întoarce în mare.

Deoarece acesta este crezul nostru. Omul însuşi nu a ieşit oare cândva din mare? Este el altceva decât un peşte care a învăţat să meargă? Marea este mama noastră, a tuturor, şi fluviile sunt braţele ei. Să-l încredinţăm lor pe prietenul nostru care zace aici. Fie ca el să plutească spre capătul călătoriei sale fără să înfrunte vreo furtună şi nici vreun naufragiu. Fie ca el să plutească pe vecie! Fie ca el să despice valurile ca un vajnic marinar al morţii! Apropiaţi-vă cu toţii ca să-i uraţi drum bun...

Bătrânii se apropie clătinându-se. Unul câte unul, pun pe fundul sicriului obiecte ritualice mărunte: un pachet de praf contra rechinilor, un mănunchi de rachete de semnalizare, un pavilion de carantină, o oglindă pentru semnalizare optică, o busolă...

Sarah cunoaşte datina. Acum, sicriul cu garnituri etanşe de cauciuc va fi închis. Pe laturile sicriului sunt două hublouri

groase, prin care se poate vedea chipul defunctului. În spate a fost fixată o cârmă simbolică.

Preotul se dă înapoi. Cioclii în costum negru şi mănuşi albe închid capacul. În spatele şantierului de călăfătuire se întrezăreşte o camionetă pe laturile căreia stă scris: *Franklin Mornef S.A. Armator de Pompe Funebre.*

Şurubelniţele scot un scârţâit strident. După cum prevăzuse Sarah, vesta de salvare prea umflată face greoaie închiderea capacului. Un cioclu dă să se aşeze pe sicriu ca să-l închidă, dar se răzgândeşte şi se mulţumeşte să apese cu genunchiul.

Băiatul palid şi puhav se apropie de Sarah.

— Aţi venit la înmormântare? fonfăie el, fără să se uite la tânăra femeie.

— Nu, aştept să treacă flota funebră. Aici o să ancoreze, nu-i aşa?

— Mda. Căpitanul Neb e la comanda ei, dar va avea întârziere; vreo zece sicrie s-au prins în alge în împrejurimile Parisului.

Sarah înjură în sinea ei. Florile i se fărâmiţează între degete. Neb este ofiţerul ei ierarhic, „contactul” ei. El e cel căruia îi dă rapoartele lunare şi care îi transmite ordinele. O dată pe lună, vine să asiste la trecerea flotei mortuare care coboară pe fluviu spre ocean.

Se preface doar că depune florile pe unul dintre sicriele plutitoare şi pleacă. Mesajele ei sunt ascunse în interiorul florilor artificiale. Astăzi însă totul e altfel şi trebuie să vorbească direct cu ofiţerul.

Băiatul puhav se mută de pe un picior pe altul.

— Mda, mormăie el, o să se oprească aici, e halta lui obişnuită; în stadiul ăsta al traseului trebuie să fie reparate sicriele. Dacă ar naufragia din nenorocire înainte de a ajunge

la mare, familiile defuncţilor ne-ar scoate ochii.

— Aşa că... le reparaţi? întreabă la nimereală Sarah, ca să spună ceva.

— Mda, le călăfătuiesc şi le astup găurile cu pastă „marină”. Nu-ţi vine să crezi, dar nu ne putem îngădui ca lăzile să se strice pe drum, se face o numărătoare la sosire, în estuar. Armatorul de pompe funebre trebuie să justifice toate pierderile şi să plătească despăgubiri. Dacă se întâmplă ceva, noi răspundem. Cred că v-am mai văzut pe aici, nu-i aşa? Sunteţi o obişnuită a locului...

— Da, vin să pun flori pe sicriele care-mi sunt desemnate. Fac parte dintr-o organizaţie care a înfiinţat câte un post la fiecare punct de acostare. Unele familii ne plătesc pentru ca lăzile să aibă flori pe ele pe tot drumul până la ocean.

— A, da, am auzit de asta. Dar florile dumneavoastră sunt de hârtie, n-or să ţină prea mult.

— Ştiu, dar numai bogătaşii îşi mai pot permite astăzi flori de plastic.

— Asta aşa-i.

Schiţează un gest vag de salut şi pleacă legănându-se, cu un zâmbet prostesc pe buze. Nu pare cu adevărat a fi un om. Fără să vrea, Sarah se gândeşte la copiii aceia hibrizi care fuseseră folosiţi ca soldaţi în timpul războiului. Nişte mutanţi imbecili născuţi din femei fecundate cu sământă prelucrată, şi despre care a auzit vag, fără să poată şti dacă era ceva adevărat sau numai legendă.

Se uită la idiotul care unge sicriele, rostogolindu-şi ochii în cap, şi simte un junghi uşor în stomac. Nu, nu poate fi un hibrid, nici unul nu a supravieţuit hecatombei. De altfel, nu erau fabricaţi decât pentru a fi măcelăriţi. Şi apoi, durata lor de viaţă era foarte scurtă, de cel mult cinci-şase ani. Nu a existat nici un supravieţuitor. Cu siguranţă că nu...

Sarah se scutură, mirată de importanţa pe care i-o dă dintr-o dată acestui subiect. Dacă e cineva de plâns în toată treaba asta, atunci sunt numai bietele fete însămânţate pe bandă rulantă şi condamnate să nască aceste... aceste chestii cu ochi goi.

— Uite-i! strigă brusc cineva.

Sarah tresare. Flota funebră a apărut pe fluviu, derivând lent, ca un vraf de lăzi împrăştiate pe care bărcile pneumatice, mişcându-se rapid ca nişte câini în jurul unei turme de oi, încearcă să le strângă mereu la loc.

— Uite-i! repetă glasul.

Cel care a strigat e idiotul. Sarah îi întoarce spatele, cu o ostilitate inexplicabilă. Barca pneumatică din fruntea escadrei virează spre debarcader, pe când celelalte bărci de escortă leagă la iuţeală sicriele între ele. Unele sunt acoperite de alge sau spumă. Câteva navighează cu prova lăsată, indicând astfel că iau apă. Tractat lent de bărcile pe post de „câini ciobăneşti”, lungul şir de sicrie se aliniază de-a lungul cheiului prevăzut cu cauciucuri vechi. Lăzile mortuare plescăie pe apă şi se freacă hârşâind de pietre. Pe capace se poate citi numele defunctului şi portul din care a plecat, împreună cu o deviză simbolică scrisă uneori în latină.

Doar sicriele de bună calitate au rezistat, celelalte sunt deja umflate, spongioase. Sarah urmăreşte manevrele bărcii-amiral care tocmai a acostat. Un bărbat îndesat, cu barbă stufoasă urcă pe chei. E îmbrăcat într-o uniformă şifonată pe care e cusut un număr impresionant de galoane aurii. Doar chipiul de ofiţer e de un alb imaculat. Păşeşte apăsat, cu o expresie de proastă-dispoziţie pe faţă, vrând să descurajeze familiile îngrijorate care vin să se intereseze sau trimit un reprezentant care să examineze starea sicrielor şi, dacă e cazul, să ceară socoteală responsabilului flotei.

Sarah se furişează printre sarcofagele călăfătuite. Căpitanul

se îndreaptă spre camioneta pompelor funebre, deschide uşa din spate şi se strecoară în spaţiul rezervat în mod obişnuit lăzilor. Sarah aruncă o privire în jur şi urcă la rândul ei în camionetă. Neb şi-a pus chipiul pe genunchi şi stă drept, cu spatele rezemat de perete. Sarah se aşază în faţa lui. Uniforma ofiţerului răspândeşte un miros puternic de nămol.

— Grăbiţi-vă, spune el, răsfirându-şi barba cu degetele. Nu avem prea mult timp. Nu-mi plac întrunirile astea de conspiratori. Ce vreţi?

— E vorba de David, atacă Sarah, ştiţi, lucrează în ruinele Luvrului de câteva luni şi afirmă că a detectat un enorm potenţial energetic în anumite opere de artă. După părerea lui, un tablou celebru ar fumiza tot atâta electricitate ca o hidrocentrală.

Căpitanul face o grimasă.

— Aţi întocmit deja un raport despre asta. O să verificăm. Dacă David are dreptate, o să rechiziţionăm toate operele din muzeele naţionale şi din colecţiile particulare.

Sarah se simte cuprinsă de un val de speranţă.

— Da? suspină ea. Atunci o să putem înceta cu sabotajele? David crede că Luvrul ar ajunge ca să alimenteze ţara întreagă pentru câţiva ani!

— Nu vă ambalaţi! i-o retează Neb. Nu se pune problema să renunţăm la sabotaje, ne bizuim pe ele ca să producem energia menajeră. Dacă David are dreptate, potenţialul energetic al muzeelor va fi afectat unui... unui alt proiect.

— Unui alt proiect?

Neb se foieşte, iritat.

— Ascultaţi, Sarah, acolo jos se întâmplă ceva! Ceva important. Veţi fi informată în timp util, dar pot să vă afirm că lupta noastră e justă. Nu căderi în capcana stupidă a

culpabilităţii. Suntem deasupra unor asemenea sentimente. Nu pot să vă spun mai mult.

Sarah mototoleşte buchetul de flori.

— Atunci, rosteşte ea încet, înseamnă că va trebui să continuăm să punem capcane... Să organizăm accidente, să...

Căpitanul se încruntă şi privirea îi devine brusc scrutătoare.

— Sunteţi obosită, observă el. Aveţi o cădere, e normal. Nu e decât o repercusiune a agresiunilor psihologice ale obiectelor „câini de pază”.

Sarah se străduieşte să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

— Ascultaţi, reia ea, n-o să pot continua la nesfârşit, până la urmă o să fiu descoperită! Dacă sunt prinsă şi se află totul...

— Cunoaşteţi procedura! Dacă sunteţi capturată în timpul unei misiuni, trebuie să vă daţi agent terorist al vandalilor. În nici un caz nu vă dezvăluiţi apartenenţa la DESTROY. Nimeni nu trebuie să ştie că suntem răspunzători de recrudescenţa accidentelor. Firmele de asigurări s-ar alia ca să ne termine, iar guvernul, fireşte, ne-ar lăsa baltă. Oficial, prelevăm energia obiectelor distruse, şi nimic altceva. Aţi înţeles? NIMIC ALTCEVA! Secţia Acţiune nu există, dumneavoastră nu existaţi, EU nu exist. Suntem aici ca să dăm un brânci producţiei energetice şi fără noi jumătate din oraş nu ar avea curent. Dacă acţiunea noastră ar ajunge la cunoştinţa publicului, ar izbucni un scandal fără precedent. Închipuiţi-vă titlurile ziarelor: „Serviciile secrete conspiră în umbră ca să organizeze asasinate colective, fiindcă fără aceste crime n-aţi mai avea lumină şi nici televiziune.” Nu! Nici vorbă!

Sarah îşi muşcă buzele.

— Ce se întâmplă acolo jos? întreabă ea. De ce IN-migraţia face o asemenea campanie de recrutare?

Neb se uită nervos la ceas.

— Ascultaţi, zice el sec, n-am dreptul să vă spun nimic deocamdată, aşa că aveţi puţină răbdare. Continuaţi-vă treaba fără să vă faceţi probleme inutile. Dacă se va întâmpla să fiţi grav compromisă, o să dispăreţi de urgenţă.

— O să... dispar?

— Da, jos în adăpost. Veţi instrui noii recruţi. Dar, vă rog, rezistaţi cât mai mult cu putinţă, fiindcă nu avem mulţi agenţi atât de eficienţi ca dumneavoastră. Acum scuzaţi-mă, trebuie să plec.

Fără o vorbă de salut, deschide portiera furgonului şi iese. Sarah rămâne nemişcată în penumbră, indispusă. E dezamăgită, crunt dezamăgită. Crezuse că rentabilitatea energetică a operelor de artă ar pune capăt sinistrelor operaţiuni de sabotaj, dar iată că acum se profilează un nou semn de întrebare. O nouă umbră... Un „proiect” grandios necesitând tot aportul energetic provenit din muzee şi din galeriile de artă. Ce proiect? Există oare cu adevărat sau e doar o păcăleală?

„Una în plus...”, îşi zice ea, coborând din camionetă.

Cu un pas alert, o ia de-a lungul cheiului, întorcând spatele flotilei mortuare. Vântul aduce până la ea frânturi de cântări religioase. Sarah urcă treptele care duc la stradă. E dezorientată, nu ştie ce să facă. Se hotărăşte să se întoarcă la magazin.

Bucheţelul de flori de hârtie continuă să i se fărâmiţeze în mână, presărând petale galbene de asfaltul dislocat al trotuarelor. Sarah merge fără să ia aminte la şirul nesfârşit de hârtiuţe pe care-l lasă în urma ei. Se străduieşte să uite de ghemul din stomac, dar degeaba. Deodată, îşi dă seama că strada pe care se află prăvălia e plină de gură-cască. O maşină de pompieri staţionează de-a curmezişul carosabilului şi furtunuri lungi de pânză groasă şerpuiesc prin bălţile de apă.

Vântul împrăştie un noian de fulgi negri ce par a fi funingine. Sarah ridică privirile. În faţada clădirii, la parterul căreia se află prăvălia, se cască o gaură adâncă, înnegrită, cu marginile ca de gudron. Fumul a lăsat urme întunecate care au întipărit o reţea de linii sinuoase pe betonul etajelor superioare.

În stradă, pompierii purtând căşti coşcovite îşi strâng furtunurile şi uneltele. O ambulanţă se îndepărtează fără sirenă şi girofar. Totul pare să se fi terminat de o bucată de vreme.

Sarah îşi croieşte drum printre privitori şi intră în prăvălie. Georgina Gest e deja înăuntru, în picioare în faţa vitrinei editurii Lumiere d'Amour. Frunzăreşte *L'Auberge des coeurs retrouves*, dar ochii îi iscodesc pe deasupra paginilor. Lui Sarah nu-i place lucirea pe care i se pare că o întrezăreşte în privirile Georginei şi simte un junghi în stomac.

— S-a întâmplat la familia Frew, atacă Georgina fără să-şi lase romanul din mână. Apartamentul le-a ars tot. Ciudat accident...

— Au... Au fost victime?

— Tatăl, mama şi copiii. Toţi. Carbonizaţi. Pompierii le-au luat oasele în saci. Ciudată mai e şi viaţa; *tocmai dumneavoastră mă întrebaţi alaltăieri seară ce mai face familia Frew...*

Sarah înţepeneşte, încercând să nu-şi trădeze cu nimic tulburarea. I se pare că glasul Georginei Gest a accentuat cu bună-ştiinţă ultimele cuvinte.

„... ALALTĂIERI SEARĂ...”

Sarah îşi scoate canadiana cu gesturi stângace, încercând să câştige timp. Şi dacă, neputând dormi, cumătra o fi văzut-o căţărându-se până la etajul cinci pe scara de incendiu? Mai devreme sau mai târziu, tot o să se întâmple, îşi zice ea. Într-o bună zi, cineva te va surprinde sau îşi va da seama...

TOCMAI DUMNEAVOASTRĂ MĂ ÎNTREBAŢI ALALTĂIERI SEARĂ CE MAI FACE FAMILIA FREW...

Georgina a rămas proţăpită în mijlocul magazinului, cu ochii strălucind.

— Ce nenorocire, rosteşte ea pe un ton neutru. Când te gândeşti că ar fi putut să ardă tot imobilul.

Sarah se aşază la casă. Se simte cam slăbită. Realitatea sinistrului îi năpădeşte încetul cu încetul mintea. Patru morţi. Tatăl, mama, cei doi copii. În ciuda îndelungatei sale obişnuinţe cu misiunile, simte o greaţă bruscă.

O să mă duc la biserica Grand-Pilier, decretează ea mental, nu fără o oarecare vehemenţă. *O să mă rog în centrul traveei, unde ploaia de stalactite e întotdeauna mai deasă. Da... O să mă rog fără protecţie, cu bustul gol, şi n-o să scot nici un ţipăt când acele de calcar or să mi se înfigă în umeri, în spinare sau în sâni. Apoi voi urca scara în genunchi până în vârful stâlpului, şi o să-mi vâr obolul în fantă.* Preţ de o clipă, îşi imaginează traseul monedei de aur în interiorul uriaşului trunchi fisurat. Şi dacă stâlpul se sparge chiar în clipa aceea? S-ar teme de moarte sau s-ar simţi uşurată?

— Vai, draga mea! fonfăie Georgina. Pari complet întoarsă pe dos... Şi totuşi, nu-i cunoşteai prea bine. O să te duci la ceremonia funebră? Cred că aveau o asigurare de înmormântare la Franklin Mornef, îl ştii? Armatorul de pompe funebre. Făceau parte din secta întoarcerii la mare. Ciudată credinţă mai e şi asta, nu crezi?

Sarah dă din pleoape, iar vorbele îi înţepenesc în gât. Şi dacă Georgina Gest a urmărit-o în după-amiaza asta? Nu, e absurd. Nu e decât o coincidenţă, o simplă coincidenţă. Cu toate acestea, tânăra femeie nu poate scăpa de senzaţia cumplită că laţul se strânge în jurul ei.

Georgina o priveşte fix, ţinând volumul roz lipit de piept, ca pe o cărticică de rugăciuni.

14

— Aici e, murmură Georges.

Minievska îşi dă jos rucsacul ale cărui curele îi taie umerii şi contemplă clădirea telecomunicaţiilor.

E un cub de cărămidă decolorat, ale cărui laturi se fărâmiţează şi al cărui acoperiş e împodobit cu o mulţime de antene rupte. Împletiturile ruginite, cu muchii înroşite, trimit cu gândul la un schelet de formă neclară, prost devorat de mâncătorii de mortăciuni. O uriaşă carcasă antediluviană care putrezeşte în indiferenţa generală. Sigla P.T.T. a fost mânjită cu gudron şi, chiar deasupra ei, a fost pusă o placă de metal emailat care anunţă:

CENTRU DE LEGĂTURI SPECIALIZATE

— Ce vrea să însemne asta? întreabă Minievska, trecându-şi mâna prin părul alb şi rărit.

— Înseamnă că nu poţi obţine legătura cu Adăpostul decât din această clădire. Toate liniile telefonice ajung aici. Dacă vrei să vorbeşti cu un IN-migrat, trebuie să ceri legătura de aici.

— Şi asta vrei să faci tu?

— Da. Cunosc o familie care a coborât acum trei luni, Angevin. Le-am reparat mai multe obiecte.

— Unde vrei să ajungi?

— O să vezi.

Georges urcă şontâcăind treptele ştirbite ce duc la holul cel mare. Înăuntru totul e cenuşiu şi fiecare ghişeu e protejat de un grilaj gros. Ici şi colo se pot vedea cabine telefonice antice, cu receptoare pe jumătate topite. Funcţionare în bluze cenuşii, purtând coc, scriu în paginile unor registre mari cu

tocuri şcolăreşti vechi, ceea ce provoacă un scârţâit continuu, care pune nervii la grea încercare. Georges se îndreaptă spre ghişeul central, deasupra căruia se află un panou pe care scrie RECEPŢIE-INFORMAŢII. O femeie puhavă şi palidă, cu părul galben, îi priveşte în timp ce se apropie fără să dea nici cel mai mic semn de viaţă inteligentă, de parcă ar fi cufundată în catalepsie. Georges se opreşte la câţiva centimetri de ea fără să provoace vreo reacţie din partea ei şi-şi drege glasul.

— Aş vrea să vorbesc cu nişte prieteni, spune el tărăgănat. Nişte prieteni care au... coborât. Se poate? Pot obţine legătura cu ei?

Funcţionara tresare. Pupilele i se micşorează şi carnea ei puhavă saltă spasmodic.

— Dar nu puteţi suna la Adăpost aşa, pur şi simplu, domnule! Mai întâi trebuie să vorbiţi cu evaluatorul general şi să-i expuneţi conţinutul conversaţiei pe care vreţi s-o aveţi cu prietenii dumneavoastră. Conţinutul acesta va fi evaluat în funcţie de importanţa informaţiilor vehiculate. Anunţarea unui deces sau a unei naşteri vă dă dreptul la un loc prioritar, dar are loc bineînţeles o anchetă prealabilă şi va trebui să furnizaţi documente justificative. Dacă, dimpotrivă, nu e vorba decât de o simplă discuţie obişnuită, cota dumneavoastră va fi foarte redusă şi veţi fi înscris pe o listă de aşteptare, deoarece liniile sunt aglomerate.

— Aş vrea să ştiu doar ce mai fac.

— Atunci veţi avea de aşteptat trei luni pentru o video-convorbire de două minute. Dacă nu e ceva cu adevărat important, v-aş sfătui mai degrabă să le scrieţi; asta fac majoritatea oamenilor.

— Aş prefera să-i văd, scrisorile sunt atât de... lipsite de viaţă.

— Vă previn că tarifele video sunt destul de ridicate. Totuşi,

dacă vreţi în continuare să vorbiţi cu ei, vom lua coordonatele prietenilor dumneavoastră şi veţi fi convocat în ziua când legătura va putea fi stabilită. Nu suntem răspunzători de legăturile proaste, şi în general nu garantăm decât o calitate de 2 din 5, dacă avem noroc.

— 2 din 5?

— Da! se răsteşte blonda, încruntându-se agasată. Asta înseamnă: „slabă, dar inteligibilă cu intermitenţe”. Vă repet: reţeaua e într-o stare proastă. Vreţi să completaţi formularul sau vă mai gândiţi?

— Mă mai gândesc. Mulţumesc.

Funcţionara se cufundă la loc în transă. Georges o ia pe Minievska de braţ şi o conduce afară.

— Ei, ai înţeles?

— Cred că da.

— Ca să obţii o convorbire proastă de o durată ridicol de scurtă, trebuie să te înscrii pe listă cu trei luni înainte şi să plăteşti o sumă imposibilă. Sesizezi aspectul disuasiv al unei asemenea proceduri?

— Foarte clar. Pe deasupra, dacă te încăpăţânezi, toate informaţiile pe care le vei fi furnizat le vor permite să confecţioneze o bandă video falsă pe care o vei recepta printr-un circuit de bruiaj, astfel încât orice conversaţie să fie imposibilă.

— Asta e! mârâie Georges. Un dialog al surzilor întretăiat de întreruperi şi paraziţi, cu imaginea unui tip care repetă: „Alo? Alo? Ce-ai spus? Nu te aud...” Şi asta timp de două minute, îndeajuns ca să te descurajeze să mai încerci.

Minievska se opreşte în loc şi aruncă rapid o privire de jur-împrejur.

— Toate astea mă înspăimântă, Georges, şopteşte ea. Unde

vrei să ajungi?

— S-a putut realiza sistematic câte o înregistrare fragmentară a tuturor celor coborâţi în adăpost, de exemplu cu prilejul unei vizite medicale, sub pretextul vreunui test oarecare. Înregistrările astea au fost arhivate pentru cazurile de apel provenite de la suprafaţă şi oferă posibilitatea de a-i da iluzia celui care a solicitat convorbirea că are efectiv legătura cu interlocutorul său.

— Dar asta ar însemna că nu se mai poate vorbi cu persoanele respective... Că sunt în imposibilitatea materială de a răspunde?

— Poţi să mergi până la a presupune imposibilitatea fizică.

— Fizică? Dar asta ar însemna că sunt...

— Moarte. Da! Moarte de-a binelea!

— Eşti nebun!

— De ce? Ţi se pare că e posibil să înghesui patruzeci de mii de oameni într-un spaţiu prevăzut strict pentru zece mii?

— Nu, bineînţeles, dar de aici până la a pretinde că...

— Eu unul o pretind, Minievska. Totul e suspect în treaba asta: campania deşănţată a biroului de IN-migrare, imposibilitatea de a stabili o legătură satisfăcătoare cu cei de jos şi spaţiul limitat al adăpostului. Îi ademenesc să coboare ca să-i suprime, Minievska, sunt sigur de asta.

— Dar de ce?

Georges face câţiva paşi, simţind o apăsare nedefinită, şi verifică încă o dată că strada e pustie.

— Din cauza riscurilor de mutaţii, răspunde el în cele din urmă. Vor să-i elimine pe toţi cei a căror structură moleculară s-a modificat în timpul războiului. E „curăţenia” de care ne temeam atâta în anii de după armistiţiu. Probabil că au

reperat unele naşteri anormale. Se poate chiar ca nişte hibrizi născuţi din mame animaliere să fi supravieţuit şi să se fi infiltrat în rândurile populaţiei umane fără să poată fi localizaţi decât prin intermediul analizelor medicale!

— Dar durata lor de viaţă era foarte scurtă, nu? Abia de câţiva ani...

— Aşa s-a spus, dar dacă nu era adevărat? Înţelegi ce se poate întâmpla dacă genele animale se reactivează de-a lungul generaţiilor? O femeie care se crede măritată cu un bărbat uman ar putea da naştere unui... porc sau unui câine... sau chiar unui copil incapabil să se exprime decât lătrând! Îţi închipui? Creiere de câini sau de vaci în corpuri întru totul umane şi total inadaptate? Poate să se întâmple şi mâine chiar...

— Baţi câmpii! Toţi mutanţii ăştia au murit în război; şi apoi nu s-a recurs la tipul ăsta de fecundare decât în zonele sterilizate.

— Sunt sigur că unii au supravieţuit. Caracterele animale se vor transmite la început mascat. Vom vedea născându-se nişte copii aparent normali, dar a căror durată de viaţă nu o va depăşi pe cea a unei pisici. Zece ani, cel mult... Şi atunci se va da vina pe carenţele alimentare. Încetul cu încetul însă, fenomenele astea se vor amplifica.

— Şi asta... te îngrijorează?

Georges izbucneşte într-un râs uscat.

— Mi se rupe-n paişpe, Minievska! Mi-e perfect perpendicular! Vreau doar să ştiu, asta-i tot. Vreau să ştiu dacă am dreptate!

Ghicitoarea scoate din buzunarul salopetei o ţigară grosolană cu miros înţepător.

— Deci, după părerea ta, recapitulează ea, îi îndeamnă pe oameni să coboare în adăpost ca să-i trieze şi să-i elimine pe

ascuns?

— Da. În felul ăsta evită să creeze o psihoză generală ce ar degenera într-un măcel. Nu le poţi spune oamenilor: „Uitaţi care-i situaţia, s-ar putea să vă culcaţi de ani de zile cu un câine sau cu un porc, iar copiii voştri sunt poate la rândul lor nişte animale deghizate în oameni...” Îţi închipui ce-ar fi? Panică, masacru, isterie? Ar fi suficient ca să lichideze puţinii supravieţuitori pe care i-a mai lăsat războiul ăsta. Adăpostul e un abator de mutanţi, nimic altceva. E o strecurătoare, un filtru. Acolo rămân doar fiinţele umane adevărate.

— De unde şi diferenţa dintre cei patruzeci de mii de IN-migraţi şi cele zece mii de locuri reale.

— O rată de eliminare de trei din patru!

— Ce Dumnezeu, doar nu putem fi infiltraţi chiar în halul ăsta!

— Nu, dar probabil că îi elimină şi pe bătrânii ca noi, incapabili să procreeze, ca şi pe bolnavi şi infirmi. Sunt pe cale de a face un sanctuar subteran, o rezervă de oameni desăvârşiţi. Vor rămâne sub pământ atât cât va fi nevoie, după care vor urca înapoi la suprafaţă şi vor reorganiza teritoriile locuibile.

Minievska îşi frământă între degete ţigara, fără să o aprindă.

— E o aiureală, observă ea. N-o să poţi dovedi niciodată nimic. În cazul în care cobori acolo şi se întâmplă să ai dreptate, vei fi eliminat din pricina vârstei.

— Poate că nu. Am o monedă de schimb: talentul meu de medium.

— Baţi câmpii. Doar n-o să cobori acolo, nu? Hei, nu te prosti!

Georges dă din cap.

— Nu, nu încă. Am alte verificări de făcut. Vreau să fac un

exerciţiu statistic. Şi pentru asta o să am nevoie de tine şi de câţiva din colegii tăi.

— Adică de clarvăzători?

— Exact. Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

— Ce?

— Materialul meu statistic. Cel pe care va trebui să-l examinaţi.

— Ce ai mai născocit?

— În cursul ultimelor trei-patru luni, m-am plimbat ceva prin oraş, ştii? Am profitat de asta ca să vizitez sistematic apartamentele tuturor IN-migraţilor cărora le cunoşteam numele. Am intrat la ei acasă fără greutate; majoritatea îşi lăsase uşile deschise şi locuinţele le erau pline de obiecte pe care fuseseră nevoiţi să le abandoneze. Şi am luat de fiecare dată un eşantion din cadrul lor de viaţă. O, nimic deosebit: o mănuşă, o batistă, un pantof, un slip. Şi prada asta e ceea ce-mi va permite să-mi verific ipoteza.

Minievska holbează ochii, iar ţigara i se sfărâmă între degetele încleştate.

15

Georges merge anevoios, ducând un balot greu şi burduşit pe umăr. La fiecare cincizeci de metri, se opreşte şi-şi lasă povara jos. Sacul de pânză cenuşie e plin de petice şi cusături grosolane. Minievska contemplă cu un oarecare dezgust bocceaua întărită de jeg pe care au luat-o din fundul unui apartament părăsit dintr-un bloc-turn din susul Senei, pe jumătate retezat.

Înainte ca Georges să-şi salte sacul pe umăr, ghicitoarea a vrut să arunce o privire în el şi a văzut doar o grămadă heteroclită de obiecte fără valoare: haine, periuţe de dinţi, papuci. O adunătură aparent inutilizabilă, căreia Georges pare totuşi să-i acorde multă importanţă. Acum, amândoi merg alături printre structuri înnegrite şi imobile vitrificate. Minievska se uită de aproape un minut la faţada unui bloc-turn de treizeci de etaje ale cărui ferestre s-au topit până la ultima. Scurgerile de sticlă, întărindu-se, au căpătat aspectul unor stalactite lunguieţe agăţate de cornişe, aducând cu o cascadă îngheţată care ascunde clădirea îndărătul unei cortine vitroase. Efectul e de o rară frumuseţe. Georges dă drumul sacului pe trotuar şi-şi şterge fruntea cu dosul mânecii.

— E ciudat, murmură Minievska, uneori încerc să-mi amintesc de ce a izbucnit războiul, şi nu găsesc nici un motiv valabil. Ce a declanşat totul?

— Sindromul sălii de aşteptare.

— Ce?

— Eşti în sala de aşteptare, la dentist. De douăzeci de minute dârdâi sperând că nu-ţi va veni rândul niciodată. Îi numeri pe cei din faţa ta, care sunt mulţi, şi asta te linişteşte, fiindcă în felul ăsta îţi spui că mai e până la şedinţa de

tortură. Timpul trece şi apoi deodată te saturi să mai amâni clipa în care va trebui să suferi, aşa că sari de pe scaun, dai uşa cabinetului de perete, îl apuci pe dentist de guler şi îi strigi: „La dracu'! Hai să terminăm odată! Scoate-mi dinţii ăştia nenorociţi, ACUM!” Ăsta-i sindromul sălii de aşteptare.

— Să grăbeşti o catastrofă de frica respectivei catastrofe înseşi?

— Mda. Să pui capăt angoasei aşteptării. Să poţi în sfârşit să-ţi spui: „Bun, gata, s-a făcut!”

— Crezi că nu a fost nici un alt motiv?

— Nu, nici unul.

— Şi cine a câştigat?

— Dentistul. Dentiştii câştigă întotdeauna.

Georges îşi aruncă sacul pe umăr. Acum seamănă cu unul din acei bătrâni care scotocesc prin pubele.

— Mai e mult până la amicele tale? mârâie el.

— Nu, uite colo. Să mă laşi pe mine să vorbesc. Mă cunosc, le aprovizionez cu globuri de cristal la preţ redus.

— Crezi că vor accepta?

— Sigur. Le mai scoate din rutină.

Minievska traversează strada desfundată şi sună la uşa unui vechi imobil luxos ale cărui cariatide s-au topit puţin, ceea ce le face să pară împodobite cu nişte sâni ciudaţi de cremă solidificată. Deasupra soneriei e o placă de marmură. La prima vedere, ar putea fi confundată cu o tabletă de ciocolată uitată la soare, dar literele aurite pot fi încă descifrate:

CERCUL PARAPSIHIC AL CLARVĂZĂTOARELOR ANONIME

Programaţi-vă!

Minievska vorbeşte la interfon. Aparatul hârâie, scoţând nişte bolboroseli. Se scurge un minut îndelungat, apoi uşa cu grilaj a holului e întredeschisă de o femeie mică şi rotofeie, cu un coc nemaipomenit.

— A, tu eşti, draga mea! exclamă ea. Te-am făcut să aştepţi, scuză-mă, dar Dorothee tocmai vomită o ectoplasmă. E a doua pe săptămâna asta. Intră!

Georges se strecoară în hol în urma celor două femei. E întuneric beznă şi miroase cumplit a mucegai. Şi aici, înăuntru, oglinzile şi statuile s-au topit, amestecându-se sub forma unei creme cu reflexe cristaline.

— Or să vină cei de la recuperare, explică femeia micuţă. Acum ne iau foarte în serios.

— De la recuperare? se miră Minievska.

— Da, recuperarea materiilor prime.

Georges se împiedică de încreţiturile covorului de pe scară şi, dezechilibrat de sacul de pe umăr, e cât pe ce să cadă. În sfârşit, se deschide o uşă. Într-un salon cu ferestrele acoperite de draperii grele, o femeie agăţată cu vârful unghiilor de un gheridon se contorsionează scoţând mârâituri înăbuşite.

— E în transă de o oră, precizează cineva din penumbră.

Georges îşi lasă povara pe mochetă. Femeia cuprinsă de convulsii îşi leagănă capul înainte şi înapoi; şi-a sfâşiat corsajul şi şi-a suflecat rochia pe coapse. Când se apleacă, sânii moi i se lovesc de marginea sculptată a gheridonului cu un pleoscăit. Georges îşi stăpâneşte un hohot de râs nervos. În întuneric se simte miros de sudoare şi de colonie ieftină. Nişte doamne care abia respiră şi asudate stau lipite de perete, ştergându-şi colţurile buzelor şi nările cu batistele strânse în mâinile încleştate.

— De o oră, repetă o voce ascuţită.

Undeva, arde tămâie, făcând aerul şi mai înăbuşitor. Georges e asaltat de izuri de subsuori şi de extaz mistic. Un fum albicios se scurge din gura femeii în transă. Aceste prelingeri pufoase urcă apoi spre plafon, formând la înălţimea lustrei un mic nor.

— Concreţiuni ectoplasmatice, îi şopteşte Minievska. Se întâmplă uneori cu mediumii foarte receptivi. Din când în când, ectoplasma se desăvârşeşte şi ia formă umană. Spiritul apare atunci sub aspectul pe care-l avea pe când trăia.

Georges mişcă din cap ca să dea dovadă de bunăvoinţă. Femeia cuprinsă de convulsii continuă să verse un fum vâscos, aproape solid, care se amalgamează într-un fuior străbătut de pulsaţii spastice, aducând cu o meduză care ar pluti chiar sub tavan.

— Cei de la minister au făcut nişte analize, murmură femeia micuţă, cu părul strâns în coc, la urechea bătrânei Minievska. Au descoperit că moleculele ectoplasmelor ar putea fi polimerizate.

— Ce?

— *Polimerizate*. Adică din ele se pot extrage răşini asemănătoare cu plasticul. Când avem norocul să obţinem o formaţiune ectoplasmatică, anunţăm imediat departamentul materiilor prime ca să vină să o recupereze.

— *Să recupereze ectoplasmele!* Dar ce fac cu ele?

— Le transformă în fire de nailon din care fac ciorapi de damă, şosete sau slipuri. Pentru fiecare ghem ectoplasmic primim un preţ bun, şi asta ne ajută să supravieţuim.

Georges cască ochii, uluit. Ridicând capul, contemplă reziduul de suflet ce palpită sub tavan. Un fetus-fantomă, un embrion de stafie.

Polimerizarea moleculelor... Răşină... Fire de nailon... Ciorapi... Slipuri...

Şirul i se desfăşoară în minte. Cu o oarecare strângere de inimă, se uită la lucrul acela care se luptă să iasă din limburi[7] fără să ştie că în scurt timp va fi materializat fără ruşine, transformând o lucire de existenţă într-un obiect dintre cele mai pragmatice.

Un slip din piele de fantomă! Se poate închipui ceva mai înjositor... sau mai sublim?

— Haideţi, şopteşte femeia micuţă, să lăsăm să se împlinească misterele lumii de dincolo; să mergem în camera cealaltă.

Luând-o pe Minievska de braţ, o conduce într-un budoar strâmt plin de porţelanuri chinezeşti. Georges îşi târâie sacul pe mochetă, străduindu-se să nu facă zgomot. Minievska s-a şi lansat într-o explicaţie pregătitoare. Vorbăria ei îl cam enervează pe Georges, care ar vrea să intre direct în subiect. Ca să scurteze peroraţia, desface sacul şi goleşte pe podea o mulţime de obiecte de uz curent: cărţi, agende, pantofi, lenjerie, ochelari de soare, jucării, batiste, ciorapi de damă, şosete, piepteni...

— Ascultaţi, începe el, am adunat porcăriile astea din peste două sute de apartamente părăsite recent de IN-migraţi. Fiecare locuinţa avusese doi sau trei locatari, ceea ce reprezintă un eşantion de cinci-şase sute de obiecte. Puteţi, atingând fiecare din flecuşteţele astea, să vă daţi seama dacă proprietarul lor mai trăieşte?

Femeia cea micuţă ridică din sprâncene.

— Da, rosteşte ea, e o operaţiune destul de banală care dă întotdeauna rezultate bune.

— Vreţi să spuneţi că rareori vă înşelaţi?

— Exact. Dacă obiectele astea nu au fost abandonate de

[7] Loc în cer unde catolicismul presupune că ar sta sufletele drepților și ale copiilor morți nebotezați, înainte de venirea lui Cristos.

prea mult timp, un fir invizibil continuă să le lege de posesorul lor, chiar dacă acesta este departe de ele.

— OK, face Georges satisfăcut, vreau să ştiu câte din gioarsele astea mai aparţin încă unor oameni vii. Şi câte din ele sunt... orfane.

Clarvăzătoarea strânge din buze, şocată de atâta dezinvoltură. În clipa aceea se aude soneria de la intrare; femeia se scuză cu o reverenţă mai curând ridicolă.

— Cei de la materii prime! spune ea grăbită, ieşind pe uşă. Mă întorc repede...

— Deci ăsta e studiul tău statistic, mârâie Minievska spre Georges. Vrei să transformi obiectele astea în informatori?

— Exact. Dacă, aşa cum cred, trei sferturi din persoanele care coboară în Adăpost sunt suprimate, mormanul ăsta de porcării ne va da o proporţie egală de obiecte „orfane”, aşadar, câteva sute de flecuşteţe fără „cordon ombilical” şi care nu mai sunt legate de proprietarul lor prin nici o vibraţie pozitivă. Ce zici de metoda mea?

— N-o să-ţi aducă dovezi formale, ci prezumţii serioase. E destul de uşor să determini dacă un obiect aparţine unui om viu sau unui mort. Asta însă o să dureze două-trei zile.

— O să trebuiască să le plătesc pe femeile astea?

— Nu, le-am făgăduit că o să le repari gratuit obiectele timp de un an, şi le convine; îţi cunosc reputaţia de depanator infailibil.

Femeia micuţă se întoarce. Prin uşa rămasă întredeschisă, Georges zăreşte nişte tehnicieni în salopete gri, cărând pe umeri rezervoare mari şi cilindrice de cupru; probabil că erau culegătorii de ectoplasme.

La naiba! îşi zice Georges. *Ăştia vin să culeagă fantomele ca pe bumbac; e o nebunie. Or să-şi facă fuioare de meduze de*

pe lumea cealaltă şi ghemuri de spectre de tricotat, şi asta ca să le prefacă în fire de nailon şi să le materializeze sub formă de ciorapi de damă!

— Bine, de acord! rosteşte voioasă femeia micuţă. O să studiem problema dumneavoastră, şi o să vă transmit rezultatul prin prietena noastră Minievska în patruzeci şi opt de ore. Până atunci, aţi putea veni în bucătărie? Râşniţa de cafea şi cuptorul cu microunde nu mai funcţionează.

Georges îşi înăbuşă un oftat şi porneşte spre bucătărie.

16

Tocurile lui Sarah păcăne sub bolta marii săli de antichităţi mesopotamiene. Galeria e pustie. David nu se zăreşte. Luvrul şi-a recăpătat aspectul obişnuit de epavă roasă de sare. Vântul şuieră năpustindu-se prin spărturile ferestrelor topite. Curenţii de aer spulberă praful, împingând în adâncul coridoarelor o tornadă cenuşie care biciuieşte ultimele vitrine rămase. David a dispărut şi pe pereţi nu a mai rămas nici o operă de artă. Tablourile şi statuile pe care le adunase s-au volatilizat în mod inexplicabil. Inexplicabil?

Sarah a văzut firele de paie şi capetele de sfoară de pe jos, încât nu i-a fost prea greu să-şi imagineze operaţiunea febrilă de împachetare şi mutare organizată între aceşti pereţi. Oameni vorbind în şoaptă şi aruncând cuverturi maronii peste capul Venusurilor de marmură, legându-le în grabă, înăbuşind statuile sub straturi de paie uscate. Şi tablourile: strecurate, unul peste altul, în lăzi plate asemănătoare cu nişte sicrie subţiri.

Au venit noaptea, jefuind muzeul sub supravegherea unui ofiţer de la DESTROY, încins într-un impermeabil cu reverele pătate de cafea. Cu o pălărie lăsată pe sprânceana stângă. Poate că-şi lovea chiar gamba cu un baston de stuf? „Agenţilor” Biroului de acţiune le place nespus să-şi dea aere de falşi agenţi de siguranţă. Mulţi merg chiar până la a arbora nişte mustăţi enorme în formă de ghidon de bicicletă.

Sarah scapă o înjurătură. E ulcerată că a fost lăsată deoparte. La urma-urmei, ea a „răspuns” de tot proiectul, pe vremea când Biroul de acţiune îl considera pe David un trăsnit simpatic! Îi poartă pică tânărului savant că nu i-a lăsat măcar un mesaj.

Muzeul gol, despuiat, o umple de o greaţă nedefinită. Are

impresia că se plimbă prin burta unei balene pe jumătate descompusă. În scurt timp, totul va începe să pută. Luvrul nu va mai fi decât o băltoacă unsuroasă suptă de caldarâm. Sarah se scuturã, conştientă că deliregază, şi porneşte înapoi spre ieşire. Probabil că nu-l va mai vedea vreodată pe David. De-acum înainte, acesta va duce în adâncul Adăpostului viaţa luxoasă a cadrelor de răspundere şi o va uita pe fata cu păr negru cu care făcea dragoste în fundul unui sarcofag din cea de-a treia dinastie!

Imbecilă ce eşti! Sărmană cretină! se înjura ea în sinea ei. *Sarah, ce naiba îţi închipuiai? Nu eşti decât o executantă măruntă, o sabotoare care se deghizează în şobolan de hotel ca să împrăştie rahat prin casele oamenilor cinstiţi! Nimic altceva!*

Traversează curtea plină de pietre şi încalecă pe motocicletă. Precipitarea cu care Biroul de acţiune a decis ridicarea operelor de artă o surprinde întrucâtva. Faimosul lor PROIECT necesită deci chiar atâta energie? Ce au mai putut inventa? Ceva şi mai nebunesc decât energia-fantomă?

Sarah conduce motocicleta prin întunericul care coboară. Lipsite de lampadare, străzile se transformă în tuneluri întunecoase de îndată ce apune soarele.

Sarah accelerează. Îi e frig. N-ar mai lipsi mult pentru ca interiorul roz şi cubic al prăvăliei fericirii să i se pară aproape primitor!

Parchează în faţa ei, săltând vehiculul pe proptea. O privire rapidă spre vitrine o convinge că nici o ţestoasă nu a mai explodat în absenţa ei. Tot e ceva.

Se uită la pendulă. Peste câteva ore va trebui să-şi îmbrace din nou costumul de sabotoare. În noaptea aceasta, se va mulţumi cu o operaţiune uşoară, fiindcă e obosită şi se teme că nu va rezista cum trebuie agresiunii psihice a obiectelor „câini de pază”. Oricum, după incendiul care a distrus

apartamentul familiei Frew, nu poate recidiva fără să trezească bănuieli. *O să dau o raită prin parcare*, îşi zice ea, rozându-şi unghia degetului mare. *O să improvizez ceva la maşini, n-o să-mi ia decât vreo jumătate de oră.*

Pendula bate, în timp ce ţestoasele se strâng laolaltă ca un zid viu.

17

Sarah iese din prăvălie pe uşa din spate. Colantul şi cagula îi transformă trupul într-o umbră subţire ce alunecă de-a lungul zidului. Ca de obicei, şi-a pus în ochi câte două picături dintr-un dilatator pupilar care îi amplifică vederea nocturnă şi i-ar îngădui să citească Biblia pe întuneric. Parcarea luceşte în ploaie, o porţiune de gudron scămoşat şi granulat, pe care au fost desenate dreptunghiuri numerotate.

Tânăra femeie numără vreo duzină de vehicule cu caroserii întunecate, acoperite de stropi de ploaie. S-a hotărât să nu mai opereze în clădire atâta vreme cât moartea familiei Frew nu se va fi şters cât de cât din memoria locatarilor. Parcarea oferă, aşadar, un teren de vânătoare acceptabil, mai puţin primejdios, unde îşi va putea exercita eficient talentele fără a înfrunta riscuri prea mari. Din trei salturi suple, a traversat aria de staţionare şi s-a ghemuit între două maşini. Scoate din geantă o legătură de trei chei universale care-i îngăduie să vină de hac oricărui tip de încuietoare.

Planul ei este destul de simplu, deoarece e vorba de un sabotaj bazat pe tehnica schimbului şi nu va avea de făcut nici o manipulare mecanică.

Portiera primei maşini se deschide scârţâind uşor. Sarah îşi strecoară bustul în habitaclu şi deschide trapa cu casetele energetice de schimb. Patru cutii de plastic îi pică în mână, două albastre şi două galbene. Primele sunt pentru drumurile individuale, celelalte pentru drumurile cu doi sau trei pasageri. Sunt înregistrări de standard mediu încărcate cu energie şi care pot fi deopotrivă folosite pentru alimentarea unei maşini, a unei reţele electro-menajere, a unui radiator electric sau a unei combine HI-FI.

Sarah scoate din geantă una din casetele-capcană pe care i

le-a dat Biroul de acţiune. De fapt, este vorba de o înregistrare roşie hiperenergetică, destinată alimentării avioanelor sau a locomotivelor feroviare de mare putere. Practic, acest tip de casete nu se găseşte în comerţ; doar puţinele uzine care mai funcţionează le folosesc pentru a-şi pune în mişcare maşinile.

Sarah prelevează una din casetele galbene ale şoferului necunoscut şi o înlocuieşte cu cea pe care o scosese din trusa ei de sabotaj. Cutia roşie a fost dată cu vopsea vinilică albastră care îi ascunde adevărata natură.

Sarah îşi aminteşte cuvintele instructorului ei din tabăra de antrenament: *Să branşezi o înregistrare roşie la o maşină obişnuită e ca şi cum ai umple rezervorul unei motorete cu kerosen. Motorul se va topi sau va exploda după zece minute. Uneori, maşina calează zgomotos şi, când ridici capota, descoperi în locul motorului un morman de fiare fumegând care seamănă cu crema caramel caldă; alteori tot vehiculul zboară în ţăndări, iar şoferul se transformă în carne tocată. E de la caz la caz. E imposibil să prevezi ce se va întâmpla, fiindcă depinde în mare parte de uzura pieselor, de starea generală a maşinii.*

Lipsa aceasta de precizie corespunde întru totul dorinţei tinerei femei, care lasă astfel o marjă de şansă şoferului. Ea introduce un element de primejdie fără a implica automat moartea persoanei vizate. Sarah vâră caseta-capcană în sertarul de rezervă şi închide portiera maşinii. Nu ştie când se va produce accidentul şi nici dacă va avea consecinţe dramatice. Aceasta face parte din etica sabotorilor. „Să pui capcane lăsând loc hazardului şi şansei, să nu cauţi niciodată eficienţa cu orice preţ, să cultivi o oarecare neclaritate...”

Sarah se deplasează în patru labe spre cea de-a doua maşină. La nivelul solului, aerul miroase a cauciuc şi a ulei. Se gândeşte la caseta-capcană.

Când a vopsit caseta, a „uitat” cu bună-ştiinţă să acopere unul din colţuri, astfel încât pe paralelipipedul albastru a rămas o pată roşie. E o şansă suplimentară pe care a hotărât s-o ofere victimei sale. Dacă şoferul e cât de cât atent, dacă nu introduce noua înregistrare cu un gest automat, va remarca micul punct stacojiu din colţul superior drept... Şi atunci va avea câteva minute ca să înţeleagă şi să oprească motorul!

Energia unui avion cu reacţie insuflată în motorul unei biete maşini! Sarah se înfioară imaginându-şi globul de foc ţâşnind din capotă şi consumând tot vehiculul în mai puţin de o secundă.

Biroul de acţiune ar dezaproba strategia „petei roşii uitate”, dar aceasta este o balustradă mentală la care ţine, un mecanism de apărare psihologică.

Idioato! îşi zice ea uneori. *Mereu tinzi să-ţi creezi alibiuri! E ca şi cum ai trage cu un Magnum 357 într-un puşti zicându-ţi că, la urma-urmei, există o şansă serioasă ca vântul să devieze glonţul!*

În clipa când ridică mâna spre portiera celei de-a doua maşini, un fascicul de lumină o izbeşte drept în faţă. Pupilele ei dilatate de atropină[8] percep haloul lanternei de buzunar ca pe un blitz şi o undă de durere o fulgeră până în adâncul orbitelor. Îşi pierde echilibrul şi cade pe spate, lovindu-se cu capul de caroseria vehiculului. O mână îi smulge cagula.

— Scârbă! mugeşte glasul Georginei Gest. Îmi ziceam eu că tu eşti... Te supraveghez de la moartea familiei Frew! Eşti o vandală! Ce făceai la maşina asta? Puneai o bombă, hai?

Sarah scoate un geamăt. Scântei fulgurante gonesc de-a lungul nervului ei optic. Îşi ascunde faţa în mâini. Lumina lanternei îi devorează pupilele.

[8] Alcaloid extras din mătrăgună, măselariță, laur etc. și folosit împotriva spasmelor; ca dilatant al pupilei etc.

— Scârbă! repetă Georgina. N-are rost să te ascunzi, ţi-am recunoscut mutra de teroristă!

Sarah priveşte printre degetele răsfirate, încercând să filtreze lumina, şi i se pare că Georgina ţine în mână un revolver mare.

— Hei, sculaţi-vă! urlă femeia în capot de molton. Am prins o vandală! Veniţi repede!

Georgina s-a întors din reflex spre faţada imobilului ca să strige. La câteva ferestre se aprinde lumina. Sarah îşi adună picioarele sub ea şi se năpusteşte cu capul în burta moale a femeii, care scoate un guiţat ca de animal de cauciuc pe care calci din greşeală, şi cade greoi, scăpând lanterna şi revolverul care se rostogolesc sub una dintre maşini. Sarah se ridică. Întunericul o face să-şi recapete vederea. Georgina i se agaţă de picior şi încearcă să o muşte de pulpă, bâiguind:

— Scârbă! Scârbă!

Sarah îi trage un şut care o dă pe spate. Acum, zarurile au fost aruncate. Pentru a doua oară în cariera ei, va trebui să fugă mâncând pământul.

O ia la fugă, traversează parcarea şi sare pe motocicletă. Hăituiala se va organiza la iuţeală şi va dispune doar de câteva minute de avans. Deja se aud paşi coborând în goană scările. Ferestrele se luminează de la un etaj la altul, ca pentru un spectacol. Sarah introduce rapid caseta energetică în lectorul de pe ghidon şi desprinde propteaua cu o lovitură de picior. Motocicleta scoate un vuiet şi se cabrează.

— O şterge! vociferează Georgina Gest în parcare. Prindeţi-o! Prindeţi-o!

Se aud portiere trântindu-se. Sarah goneşte prin tunelul întunecat al străzii. *Data trecută aveai un avans mult mai mare!* se gândeşte ea, răsucind mânerul de acceleraţie. În interiorul casetei, banda începe să se desfăşoare mai repede.

Pe urmele ei s-a năpustit o haită de maşini.

Acum, totul se va hotărî în câteva minute. Tânăra femeie aude claxoanele urlând. Motocicleta ia un viraj în plină viteză şi ţeava de eşapament se freacă de caldarâm, scoţând o jerbă de scântei.

Trebuie să mă distanţez! îşi repetă cu disperare tânăra femeie. *Dacă mai aştept mult, or să mă ajungă din urmă şi or să mă răstoarne... Apoi or să mă violeze şi or să-mi dea foc, legată de motocicletă. Doar dacă nu...*

Strada împuşcaţilor!

Acum a ajuns destul de aproape de biserică şi, dacă i-ar putea atrage pe ceilalţi prin tunelul acela capcană...

Majoritatea or să renunţe, iar ceilalţi...

Ia un alt viraj şi aprinde farurile; nu-şi poate permite sa treacă pe lângă strada asta. Sarah se gândeşte la gloanţele înfipte în ziduri, la toate proiectilele acelea despre care se spune că sunt bântuite de dinamismul obişnuinţei. Până în prezent, a evitat mereu să treacă prin acest pasaj care fusese martorul atâtor execuţii. Nu voia să verifice pe pielea ei adevărul legendei. În fasciculul farurilor, desluşeşte domul bisericii Grand-Pilier. Plouă şi colantul ei e ud-leoarcă, iar ea face corp comun cu vehiculul. Îi e teamă să nu derapeze sau să se lovească de vreun zid. Motocicleta sare pe trotuar, năpustindu-se drept spre despicătura neagră a stradelei. Sarah nu vede nimic altceva decât un culoar mărginit de pietre acoperite cu muşchi. O maşină s-a năpustit pe urmele ei, julindu-şi aripile de pereţi. Sarah aude cum barele de protecţie râcâie piatra. Deodată, văzduhul se umple de mieunaturi stridente şi ceva îi şuieră pe deasupra capului.

Gloanţele! Gloanţele sunt pe cale de a ieşi din ziduri! În spatele ei răsună zgomotul unei coliziuni, însoţit de ţipete şi zornăituri de sticlă spartă. Un glonţ îi şterge ceafa, un altul îi străpunge umărul şi iese pe sub piele. Sarah scoate un urlet şi

se apleacă peste motocicleta care merge în zigzag. Rezervorul încasează câteva gloanţe. Brusc, roata din faţă derapează şi Sarah e aruncată în aer. În secunda următoare, se rostogoleşte pe caldarâm, julindu-şi coatele şi genunchii. Trăieşte şi a reuşit să iasă de pe stradelă!

Trei sau patru vehicule sunt blocate la jumătatea străzii, cu capotele şi portierele ciuruite de gloanţe şi cu parbrizele spulberate. De acolo unde stă, Sarah desluşeşte trupuri prăbuşite peste tablourile de bord şi i se pare că vede flăcări pâlpâind.

Se îndepărtează şchiopătând, părăsindu-şi motocicleta cu partea din faţă strâmbată. Urmărirea s-a terminat. Aţâţaţi de perspectiva violului şi a linşajului, şoferii n-au avut răgazul să observe că prada lor îi atrăgea într-o capcană-fantomă!

Sarah ciuleşte urechile. Strada împuşcaţilor s-a potolit deja. Gloanţele s-au întors in lăcaşurile lor. Tânăra femeie se reazemă de un lampadar stins. Colantul îi este îmbibat de ploaie şi de sânge. Îi clipeşte în minte ca un neon de deasupra unei farmacii: PROCEDURĂ DE FUGĂ. PROCEDURĂ DE FUGĂ.

„Dumnezeule! îşi dă ea brusc seama. Va trebui să cobor în Adăpost... lângă ceilalţi!”

Fără să ştie cu adevărat de ce, această perspectivă o umple deodată de nelinişte. Sarah rămâne sprijinită de lampadar, cu ochii închişi şi faţa şiroind de ploaie.

— N-o să mă mai prindă niciodată ploaia, murmură ea, niciodată. Este... *ultima mea ploaie.*

18

Georges stă jos pe marginea lacului, la câţiva metri de stridiile uriaşe. Mirosul viscerelor dezgolite ce urcă dinspre cochilii i-a provocat la început o ameţeală ciudată; acum însă îl îngreţoşează. Prin minte îi trec imagini de sex în grup: acelaşi iz de mucoase dezgolite, de secreţii calde şi sărate. Căzut victimă unui soi de hipnoză, rămâne nemişcat, cu picioarele cufundate printre nuferi. Zona vitrificată luceşte sub soarele slab şi vântul amplifică scrâşnetul patinelor tăioase ce gonesc pe întinderea de sticlă.

Un patinator se apropie, ducând-o pe Minievska în spinare. Georges se ridică şi se îndreaptă spre camionul-cisternă care-i serveşte de adăpost clarvăzătoarei. Minievska îşi ia rămas-bun de la patinator şi coboară încet spre lac, atentă să nu alunece pe algele ce acoperă malurile ochiului de apă poluată.

— Ei, cum e? se răsteşte nerăbdător Georges. Minievska dă din umeri.

— Am fost pe la cercul de ghicitoare, spune ea tărăgănat, adoptând ritmul reticent cu care se dau veştile proaste.

— Şi? mârâie din nou Georges. Femeile alea ale tale mi-au expertizat obiectele?

— Da. Dar nu au un diagnostic.

— Cum adică?

— Pare-se că puterea ta a bruiat aura obiectelor cu care ai umblat. Mi-au explicat că era întrucâtva ca şi cum ai atinge nişte pelicule fotografice virgine cu mâini radioactive. „Mirosul” tău l-a alungat pe cel al lucrurilor. Clarvăzătoarele nu te-au simţit decât pe tine... Peste tot! Le-ai cerut să facă o muncă de câine poliţist aruncându-le piper în nas! M-au rugat

să-ţi transmit scuze...

Georges dă din umeri. Furia îi schimonoseşte faţa, dându-i brusc o fizionomie de buldog bătrân.

— „Studiul statistic” pe care voiai să-l faci e un fiasco, observă Minievska. N-ar fi trebuit să aduni tu obiectele alea. Dacă mi-ai fi spus...

— M-ai fi trimis la plimbare, o repede colecţionarul. Oricum, misterul continuă să fie de nepătruns. Trebuie să aflu.

— Nu te mai gândi la asta, suspină bătrâna. Spune-ţi că au construit nişte dependinţe subterane, că au mărit reţeaua de galerii, şi las-o moartă.

— N-au mărit nimic! se încăpăţânează Georges. Nu au posibilităţile tehnice. Nu, e altceva la mijloc. Trebuie să merg acolo ca să descopăr ce învârtesc ei sub picioarele noastre!

— Eşti nebun! Doar n-o să... cobori?

— Şi de ce nu? Mi se repetă întruna că sunt un depanator de prima mână, aşa că de ce să nu mă slujesc de darul meu ca să infiltrez DESTROY şi IN-migraţia? Au nevoie de depanatori acolo jos, nu?

Minievska se întoarce spre lac, cu ochii lucioşi. Îşi duce cu stângăcie la buze o ţigară şi caută prin buzunarele salopetei militare chibriturile.

— A, era să uit! Fata aceea, Sarah, care te interesează aşa de mult... Era cât pe ce să fie linşata noaptea trecută. Se pare că lucra pentru vandali. A fugit. Nimeni nu ştie unde e acum. Presupun că asta nu te face să te răzgândeşti?

— Nu, acum nu. Trebuie să aflu, înţelegi? Instinctul îmi spune că trebuie să continuu...

— Instinctul! Smintit bătrân ce eşti!

Tac amândoi şi rămân nemişcaţi unu! Lângă celălalt, fixând

cu privirile porţiunile mlăştinoase ale lacului.

Suntem atât de bătrâni, îşi zice brusc Minievska, *atât de bătrâni...*

PARTEA A DOUA

1

Sarah stă întinsă pe spate, pe fundul sicriului ce se leagănă domol în voia valurilor. Foarte adesea îşi închide ochii, încercând să uite de faţa interioară a capacului, care se află la numai cincisprezece centimetri deasupra ei. Când îşi întoarce privirea, la dreapta sau la stânga, vede apa clipocind pe marile hublouri laterale, ceea ce-i dă impresia că moţăie, cu obrazul lipit de sticla rece a unui acvariu. Lada funebră duhneşte a mucegai; de-a lungul călătoriei, s-a impregnat încetul cu încetul de umezeală, iar mătasea cu care e căptuşită a căpătat o consistenţă vâscoasă destul de neplăcută.

Sarah ar vrea să doarmă ca să uite de scurgerea înceată a orelor, dar îi e teamă ca sicriul să nu naufragieze în timpul somnului, ducând-o pe fundul fluviului înainte de a apuca să-şi dea seama.

Îl blestemă pe căpitanul Neb şi ideile lui idioate. Se fac de-acum trei zile şi trei nopţi de când aşteaptă, întinsă pe fundul sarcofagului ei călăfătuit, ronţăind mâncarea sărăcăcioasă care i-a fost strecurată chiar înainte de a se înşuruba capacul.

— N-o să fie uşor să vă ascund, a mârâit şeful flotei funerare. În oraş e un balamuc, toţi se pregătesc de luptă. Locatarii imobilului dumneavoastră au format o miliţie şi vor să vă jupoaie. O să vă evacuez cât mai repede...

Sarah a sesizat lesne încurcătura ofiţerului şi i-a reconstituit fără greutate gândurile: atâta bătaie de cap pentru un agent deconspirat... cu care nimeni nu va şti prea bine ce să facă jos, în Adăpost.

Sarah nu-şi face nici o iluzie. Şi-a pierdut aura de luptătoare

a tenebrelor şi acum nu mai e decât un colet împovărător care a fost ascuns într-un sicriu pentru a putea fi transportat în josul fluviului fără ştirea nimănui.

Navighează printre morţii ale căror „ambarcaţiuni” se lovesc uneori de a ei. Sarah urăşte izbiturile acestea ca de berbece preistoric, care o trimit cu gândul la felul în care atacă anumite animale pentru a alunga din turmă un seamăn neavenit. Morţii o îmbrâncesc, refuzând să o lase să plutească în mijlocul armadei. Poate chiar speră ca, prin loviturile acestea repetate, să facă o spărtură în pereţii falsului sicriu şi să-l scufunde?

Îmi pierd minţile! îşi zice tânăra femeie.

Însă îi este frig şi frică, iar gândurile i se învălmăşesc în minte. Îşi imaginează haita miliţienilor porniţi în urmărirea ei, având în cap un singur ţel: acela de-a o dezmembra. *Aici sunt în siguranţă*, îşi repetă ea, fără să reuşească însă să se convingă cu adevărat. Umezeala o învăluie, apa clipoceşte pe pereţii lăzii, plesnind hublourile... Ar fi de ajuns ca unul din geamuri să se spargă pentru ca sicriul să se scufunde în câteva clipe. Sarah nu ar putea face nimic, capacul fiind înşurubat, sigilat. Revărsarea de apă murdară ar înghiţi-o pe loc, fără să-i mai lase răgaz să strige după ajutor. De altfel, căpitanul ar catadicsi să o audă? Nu cumva ar prefera să lase să se scufunde lada aceasta primejdioasă şi nefolositoare?

— Paranoia spionilor demascaţi, murmură Sarah. De data asta e rândul meu şi, ca întotdeauna, cu aceeaşi întrebare: sunt încă rentabilă pentru *ei*?

Şi, ca să-şi omoare timpul şi spaima, se apucă să facă inventarul capitalului ei „vandabil”. „Aş fi o bună instructoare, cunosc toate şmecheriile, toate...”

Sicriul se leagănă pe valuri. Sarah se luptă cu răul de mare incipient. Dumnezeule, n-ar fi deloc indicat să vomite!

Timpul se scurge. Din când în când, peşti morţi se lovesc de

hublou, făcând-o să tresară pe Sarah care, de fiecare dată, dă cu capul de lemnul lăcuit al capacului. Tânăra femeie se ghemuieşte înfrigurată şi închide ochii.

Deodată, aude nişte râcâituri şi zgomotul unei bărci de cauciuc ce se strecoară printre sarcofagele plutitoare. Două lovituri surde zguduie capacul.

— Am ajuns, se aude glasul înăbuşit al căpitanului. E aproape întuneric, o să vă debarc aici. Va trebui să vă mişcaţi repede.

Lada e imediat remorcată şi trasă spre mal. Valurile piezişe o fac să se legene dintr-o parte într-alta şi Sarah îşi stăpâneşte cu greu un val de fiere. Un şir de şocuri marchează sfârşitul călătoriei şi pe dată şuruburile încep să scârţâie. Capacul se înclină şi un val de aer rece o loveşte pe Sarah peste faţă.

Mâna mare a căpitanului o prinde de braţ.

— Haide, micuţo, gura de acces e la cinci sute de metri.

Tânăra femeie se ridică anevoie în picioare. Imobilitatea prea îndelungată parcă i-a umplut rotulele cu vată. Ca o somnambulă, îşi trece picioarele peste marginea sicriului. Unul din mateloţi îi pune în braţe un pachet voluminos şi moale ce seamănă cu o pernă. *Ce tâmpenie*, îşi zice Sarah. *De ce să-mi dea o pernă tocmai acum? Ar fi trebuit s-o facă la începutul călătoriei...*

— Repede! Repede! şopteşte Neb cu o voce ce şuieră printre dinţii cu strungăreaţă.

Se pun în mişcare cu toţii. Abrutizată de claustrare, Sarah nu simte la început decât o impresie oribilă de ameţeală, apoi vede pajiştea din faţă. O pajişte sau un teren viran ce se întinde cât vezi cu ochii. Nu ştie prea bine ce anume este; poate un loc imens de depozitare a gunoaielor vitrificate, ce arată de parcă ar fi băgate în blocuri de plexiglas. În mijlocul haosului se înalţă un turn retezat, ca un ciot de donjon.

Nimeni nu vorbeşte. Grupul înaintează rapid.

— Aici e, mormăie ofiţerul care o escortează, arătând construcţia. E un coş de aerisire care face legătura cu Adăpostul.

Sarah se uită în jurul ei, stupefiată. Pretutindeni în perimetrul donjonului sunt împrăştiate cabine metalice zdrobite, sfărâmate, ce pot fi recunoscute lesne ca foste cabine de ascensor şi care acum au aspectul unor capsule spaţiale a căror paraşută nu s-a deschis şi pe care contactul brutal cu solul le-a transformat în nişte acordeoane cromate. Sarah numără vreo zece. Perplexă, îşi zice în sinea ei că a văzut destule cimitire de maşini, dar niciodată vreunul de cabine de lift. Neb îi răspunde înainte ca ea să pună întrebarea:

— Sunt vechile cabine care făceau legătura cu Adăpostul, explică el. Sistemul nu era pus la punct. Urcau prea repede, ca nişte obuze în toată regula. Odată am văzut una care a spart vârful turnului ca o ghiulea de tun.

Sarah se înfioară, imaginându-şi fără greutate groaza pasagerilor azvârliţi brutal în tăria cerului. Energia-fantomă îţi joacă uneori feste urâte.

— Bieţii oameni sunt tot înăuntru, încheie căpitanul. Ca să le scoatem cadavrele, ar fi trebuit să tăiem cabinele cu flacără acetilenică şi era prea complicat. Oricum, să sfârşeşti îngropat într-un ascensor mi se pare ceva lipsit de demnitate.

Sarah confirmă cu un gest mecanic din cap. De câteva secunde, simte o apăsare ciudată în stomac.

— Atunci, înseamnă că turnul..., începe ea.

— E un puţ de ascensor mascat, confirmă Neb.

— A fost instalată altă cabină?

— Bineînţeles că nu, ce rost ar fi avut?

Tânăra femeie clipeşte. Abia acum a înţeles, în sfârşit, că matelotul nu i-a dat o pernă, aşa cum crezuse, ci o... paraşută!

— Cuşca liftului e goală, precizează căpitanul. E un coş care coboară la patru sute de metri sub pământ. O să săriţi cu paraşuta. E singura posibilitate de care dispun pentru a vă trimite rapid jos. E imposibil să trecem prin punctele de acces oficiale, fiindcă scările sunt pline de cei care coboară în Adăpost.

Sarah îşi dorea să fi înţeles greşit, dar Neb o împinge deja spre donjonul cu vârful spart. Imagini deplasate, induse de oboseală, îi biciuiesc mintea. Se gândeşte la gura de aer a unui pachebot gigantic..., la periscopul unui submarin îngropat, la coşul unei uzine secrete ascunse în centrul planetei, un coş care ar comunica direct cu focul iadului.

Micul grup şerpuieşte printre mausoleele coşcovite ale cabinelor. Ofiţerul, cuprins de un acces brusc de curtoazie, îi oferă lui Sarah braţul galonat pentru a o ajuta să treacă peste mormanele de sfărâmături.

Tânăra femeie ciuleşte urechile. I se pare că gura de aerisire emite un sunet găunos şi continuu, ca scoicile mari pe care copiii şi le lipesc de ureche ca să audă „vuietul mării”. Întunericul începe să se lase şi peisajul se umple de umbre sinistre.

— Echipaţi-vă, ordonă Neb. Jos vă va aştepta cineva. Nu vă faceţi griji, „traseul” va dura doar vreo douăzeci de secunde.

Sarah nu spune nimic şi-şi prinde chingile paraşutei pe umeri şi între picioare. Cataramele ruginite dovedesc vechimea obiectului.

— E foarte bine, repetă ofiţerul pe un ton distrat.

Tânăra femeie înaintează spre deschizătură. *Gura unui tun enorm*, îşi zice ea. *Acum, mă vor arunca în gol spre obuzul*

care trebuie să mă pulverizeze.

Sarah pătrunde prin despicătura din zid. Din cauza întunericului, nu vede nimic, dar *simte* desluşit chemarea abisului, ca o aspiraţie rece cu mireasmă de pământ reavăn.

— Mâna pe mânerul din faţă! îi ordonă Neb.

Sarah face un pas, şi încă doi. Terenul coboară în pantă abruptă. Brusc, îşi pierde echilibrul, sub picioare nu mai simte nimic şi nu mai e decât un pachet care cade întruna...

Sarah scoate un urlet şi trage spasmodic de mânerul de metal care comandă deschiderea paraşutei. Umerii îi sunt scuturaţi de un şoc violent, ca şi cum un uriaş ar fi prins-o de spinare, şi căderea se încetineşte. Frecarea aerului pe piele devine mai slabă.

Sarah încearcă să numere secundele. Nu vede nimic.

Dintr-o dată îşi dă seama că pânza paraşutei s-ar putea rupe foarte uşor; ar fi de ajuns să atingă o protuberantă ascuţită a peretelui sau o grindă ieşită din zidărie... Şi atunci ar rămâne aici, atârnată pe vecie, la jumătatea drumului coşului enorm al infernului. După aceea, cândva, fumul înălţându-se din bucătăria diavolului i-ar pătrunde cadavrul, prefăcând mumia într-un jambon desăvârşit.

„... Zece, unsprezece, doisprezece..."

Şi dacă puţul nu duce nicăieri?

M-au pus să sar într-o fundătură, ca să scape de mine! Jos nu e nimic, decât o grămadă de schelete. Osemintele tuturor spionilor inutili, victime ale aceleiaşi stratageme. Nişte schelete înfăşurate în linţoliile de mătase ale paraşutelor, costelive şi dislocate în faldurile unui giulgiu imens...

Picioarele sale se lovesc în sfârşit de pământ cu o forţă năucitoare. Sarah se rostogoleşte pe o parte, cu capul vibrând de şocul impactului, pe jumătate inconştientă. Paraşuta se

lasă domol peste ea, acoperind-o ca un cearşaf, ceea ce-i dă o impresie plăcută, copilărească. E ca şi cum cineva ieşit din beznă ar înveli-o cu conştiinţa profesională a unei dădace. Prin negura ameţelii răzbat nişte glasuri.

— A ajuns! Uite-o acolo!

Întunericul e alungat de lumina unei lanterne. Sarah mormăie şi îşi ascunde capul sub cearşaful închipuit. Ar vrea să fie lăsată să doarmă! O mână îi saltă ceafa.

— Bine ai venit jos, murmură o voce de bărbat.

Sarah deschide ochii. E David, amantul ei de la Luvru, cel care făcea dragoste cu ea pe fundul unui sarcofag. Închide ochii la loc, ştiind acum că totul va fi bine.

2

Trecuseră deja douăzeci şi patru de ore de când Georges a păşit pragul ţestoasei de piatră de la intrarea în adăpost. Minievska nu a vrut să-şi ia rămas-bun şi, ultima oară când s-au văzut, s-a purtat cu o ostilitate făţişă.

Bătrânul nu a avut curajul de a începe să-i dea iarăşi explicaţii; şi-a strâns puţinele lucruri într-o geantă şi a pornit spre clădirea de primire. Era prima dată când se apropia de domul cu înfăţişare de carapace. De aproape, clădirea i s-a părut şi mai hidoasă, cu crăpăturile şi dârele cenuşii lăsate de şiroaiele de ploaie. Hidoasă, dar colosală. În faţa uşii metalice, aştepta o mulţime compactă şi Georges a avut o clipă senzaţia de a fi un figurant care stă la coadă pe un platou de filmare cu speranţa de a fi selecţionat pentru turnarea unuia dintre filmele acelea pseudoantice, cu temple de carton presat şi aligatori de cauciuc.

E din cauza ţestoasei, şi-a zis el. *Are ceva dintr-o divinitate barbară. Un aer fals de Moloh*[9] *din beton armat*. Butada însă nu l-a făcut să surâdă şi umbra ţestoasei i s-a părut cu adevărat zdrobitoare. Prea întunecată. Prea copleşitoare.

S-a aşezat printre ceilalţi. Oameni de toate vârstele, cu chipul împietrit, cu mâinile strânse într-un gest înfrigurat peste o legătură de haine. Nimeni nu vorbea, cu excepţia câtorva cupluri care şuşoteau. Fără să vrea, îşi zisese: *Minievska are dreptate; de ce sunt aici?* Dar, de îndată, a alungat puseul acesta de luciditate. Trebuie să meargă până la capăt ca să afle.

Paznicii serviciului de IN-migraţie au deschis în sfârşit uşile holului. Georges a găsit că „zigomaticii ăştia scrobiţi”, cum le

[9] Simbol al cruzimii și lăcomiei (reprezentat printr-un monstru cu trup de om și cap de taur).

zicea odinioară, sunt un pic prea zâmbitori.

Mulţimea s-a ridicat dintr-o mişcare, febrilă, neliniştită. Paznicii au început să verifice vizele de coborâre. Georges şi-a scos din buzunar paşaportul nou-nouţ. (În fotografie, părea o şopârlă bătrână cu obrajii acoperiţi de ţepi albi!) Paznicul l-a controlat îndelung, ca şi cum IN-migraţia ar fi fost un privilegiu rezervat doar celor selecţionaţi, iar impostorii trebuiau respinşi cu orice preţ.

„E deci chiar aşa de bine ce ne aşteaptă jos?" i-a venit să întrebe zeflemitor, apoi a căpătat cvasicertitudinea că paznicii *se făceau* doar că examinează paşapoartele.

Joacă teatru, a constatat el în sinea lui. *Permisele astea nu au nici o importanţă. Nu au altă funcţie decât de a ne face să înţelegem imensa şansă ce ne este oferită... Şi să aţâţe invidia celor care încă nu au completat formularul de migraţie.*

Iluminarea aceasta bruscă l-a făcut să simtă un junghi în stomac, încât şi-a ocupat locul la coadă aproape împleticindu-se. Vechea şmecherie a selecţiei! Cum de nu şi-a dat seama mai de mult? O nadă, nimic mai mult. O momeală, un refuz prefăcut care să aţâţe dorinţa.

Păşind greoi, mulţimea a intrat sub dom. *Dacă nu ar fi supravegheaţi, s-ar bate ca să fie primii care intră în burta ţestoasei!* şi-a zis Georges, strângând din dinţi. Apoi a venit rândul lui şi a păşit în sanctuar. Interiorul construcţiei semăna întru totul cu o staţie de metrou. Acelaşi aer închis, cu iz de urină şi de dezinfectant cu parfum de lămâie. Georges a zărit intrarea unui tunel, începutul unei balustrade... „Scara! a şoptit cineva, cu teamă în glas. Pe aici vom coborî!"

Zvonul s-a răspândit din gură în gură. Georges a mijit ochii; interiorul tunelului de coborâre i s-a părut acoperit cu faianţă albă şi mai degrabă slab luminat. „Câte trepte sunt?" a întrebat o femeie, cu glasul vibrând de încordare. Dar paznicii

nu au catadicsit să răspundă. Poate că nu ştiau decât să zâmbească?

Un megafon a început să hârâie, revărsând un potop de recomandări deformate imediat de ecou. Mulţimea şi-a ciulit urechile, cu privirile ridicate instinctiv spre cupola domului.

— Bine aţi venit în Adăpost! glăsuia pâlnia de fier. Peste câteva minute veţi începe lunga coborâre care vă va duce în pragul noii voastre locuinţe. Vă rugăm să înaintaţi disciplinat, fără să vă grăbiţi. Scara este foarte aglomerată şi cea mai mică busculadă ar putea avea consecinţe incalculabile. Nu coborâţi treptele decât atunci când vi se ordonă. Aveţi răbdare. Gândiţi-vă, cu două etaje mai jos s-ar putea să fie un bolnav care blochează mersul şi că un medic poate că tocmai operează pe palierul următor. Opriţi-vă şi odihniţi-vă de fiecare dată când mişcarea pare să se fi oprit. Evitaţi orice manifestare nervoasă. Dacă se întâmplă să se stingă lumina, fiţi siguri că nu e decât o întrerupere momentană. Totul va decurge perfect...

Georges şi-a şters de poalele cămăşii mâinile umede de sudoare. Pe când ceilalţi ascultau cu pioşenie recomandările, a aruncat din nou o privire spre tunel. De data aceasta, a putut zări prima secţiune a scării. Treptele erau disproporţionate, fiecare fiind lungă de doi metri şi coborând în puţ pe paliere de cincizeci de centimetri. Nişte trepte enorme, concepute pentru a evacua mulţimea şi a-i permite să stea între două paliere. Georges a făcut o grimasă gândindu-se la şoldul lui bolnav.

— Veţi înainta în grupuri de câte zece, a continuat vocea nazală din megafon, fiecare grup având o distanţă de treizeci de trepte faţă de precedentul. Această distanţă de siguranţă are funcţia de a evita dopurile şi de-a fluidiza coborârea...

„La naiba, a mormăit Georges, parcă am fi la alergări! E mai rău decât dacă am coborî în centrul Pământului!”

Pe loc, o voce interioară i-a şoptit: *Şi dacă TOCMAI asta este? Dacă sunteţi expediaţi în centrul Pământului?* Perspectiva aceasta făcu să-i ţâşnească sudoarea în josul şalelor. Paznicul a făcut un pas înainte şi a strigat:

— Primii zece!

Georges şi-a muşcat buza de jos. Fluidizarea coborârii! Aveau şi ăştia nişte expresii! Te trimitea cu gândul la laxative şi intestine înfundate. *E ca şi cum scara ne va căca undeva, în centrul lumii, în fosa septică a magmei!* Gândurile îi dansau în cap, pe o muzică ameţitoare. S-a hotărât să intre în primul grup, cel al temerarilor. Ce rost avea să prelungească supliciul?

— Nu vă grăbiţi, a mai spus paznicul. Când veţi ajunge la cea de-a treizecea treaptă, apăsaţi pe butonul roşu. Atunci vom şti că putem trimite al doilea grup.

Georges nu le-a aruncat nici o privire celor din jur. Un singur gând îl hărţuia: „De ce era nevoie de atâtea precauţii pentru o coborâre de patru sute de metri? Avuseseră oare loc atât de multe accidente? Sau cumva e mult mai mult de coborât decât au binevoit să ne spună?”

A pus piciorul pe prima treaptă, a îndoit genunchiul ca să o atingă pe următoarea, cu cincizeci de centimetri mai jos, şi încheieturile i-au trosnit cu un zgomot sinistru. „Evident, a murmurat cineva din spate, după cincizeci de trepte din astea nu mai eşti chiar aşa de sprinten.” *Dislocat! Da!* a rostit un glas ca un răget în mintea lui Georges. *Scara asta nu a fost făcută decât pentru a ne disloca. La primul palier o să mă fac bucăţi ca un robot rablagit!*

Dar a continuat să coboare. Foarte curând, cei din urmă i-au luat-o înainte, apoi l-au lăsat în urmă. Destul de repede însă au început şi ei să gâfâie şi să se sprijine de balustradă. Unul din ei s-a aşezat pe jos, cu braţele atârnânde şi cu gura larg deschisă. Tunelul faianţat în alb amplifica şuieratul

respiraţiilor.

— E inuman! a gemut un tânăr cu început de chelie. Cine a putut construi o chestie ca asta? Sper că nu a fost niciodată angajat să proiecteze vreo scară de evacuare!

Georges şi-a stăpânit un zâmbet. „Ai nimerit la fix, băiete, îi venea să răspundă. Suntem pe o scară a pierzaniei! O arhitectură imposibilă, unde nu poţi nici să cobori, nici să urci. O construcţie care-ţi dislocă membrele sau îţi face inima să crape de oboseală. E un munte deghizat, un perete vertical camuflat şi fals accesibil. Să porneşti pe el înseamnă să accepţi riscurile unei escaladări cu mâinile goale a unui perete ud.”

Grupul dislocat, împrăştiat nu mai înainta decât cu încetinitorul. Georges a început din nou să coboare, handicapat de şoldul său şi îndoindu-şi articulaţiile cu precauţii infinite. Balustrada i s-a părut unsuroasă, năclăită de sudoarea nenumăratelor mâini care se sprijiniseră de ea. Câte trepte coborâseră? Zece, cincisprezece? Din cauza curburii tunelului, capătul scării deja nu se mai desluşea. Georges a ciulit urechea, sperând să desluşească ecoul vreunei discuţii. Era însă o prostie. Un asemenea efort îţi usca gura atât de rău, încât făcea cu neputinţă orice pălăvrăgeală. La etajele inferioare oamenii probabil că se chinuiau la fel de rău, scoţând înjurături scrâşnite între două gâfâituri.

Dreptul, stângul. Trosc... Trosc... Zgomotul articulaţiilor care protestează.

Preţ de o clipă. Georges s-a imaginat pierzându-şi echilibrul, căzând din treaptă în treaptă, trăgându-i după sine pe ceilalţi, ca un nucleu al unei avalanşe umane rostogolindu-se în jos pe scară. Un ghem enorm de braţe şi picioare întrepătrunse. Douăzeci, treizeci de nefericiţi transformaţi în ghiulea şi ricoşând de la un palier la altul... *Cu siguranţă că asta vor ei să evite. O degringoladă în lanţ, trei mii de tipi încastraţi într-*

o secţiune de tunel şi înfundându-l ca pe o ţeavă de canalizare!

În cele din urmă, au ajuns la cea de-a treizecea treaptă, care li s-a înfăţişat sub forma unui palier zugrăvit în roşu. În centrul lui se afla un buton mare de sonerie, ca un suport de faianţă anacronic.

— Facem o pauză înainte de a-l apăsa? a propus unul din oameni.

Erau cu toţii storşi de puteri, abia răsuflând şi schimonosiţi. Câţiva şchiopătau, cu tendoanele înţepenite.

— Cât o să ne ia ca să ajungem jos? a întrebat anxios tânărul chel. Pare să nu se mai termine. Voi v-aţi luat mâncare şi băutură? Şi unde o să ne facem nevoile? Credeţi că există toalete? Şi automate cu mâncare?

Ceilalţi s-au privit, brusc îngrijoraţi la gândul că vor fi siliţi să defecheze după un colţ de scară.

— Trebuie să fi fost prevăzute, a suflat un băiat gras şi palid. Şi cu toţii s-au întors spre Georges, solicitând experienţa „bunicului”.

Au părăsit suprafaţa abia de un sfert de oră şi li s-a făcut deja frică! se minunează acesta. *De altfel, nici eu nu sunt prea liniştit. Ce rost are drumul ăsta iniţiatic? Pentru ce ne pregăteşte? Există un motiv pentru toate acestea. Scara asta de tortură funcţionează în sensul unui intens antrenament fizic şi psihologic. Rostul ei e să ne frângă. Să ne facă să uităm trecutul, lumea de afară, ca să ne facă să... să ne revizuim pretenţiile! Dar bineînţeles, asta e! Sigur că da!*

Toţi cei care intrau în pântecele ţestoasei o făceau convinşi că pornesc spre o lume mai bună, un soi de paradis subteran. Scara exista pentru a-i trezi la realitate, a le readuce entuziasmul la nişte proporţii mai adecvate.

... Ca să-i pregătească să accepte ce e mai rău, a conchis

sinistru Georges. Băieţii îl observau, încruntaţi, sesizându-i tulburarea.

— Haideţi, băieţi! a rostit el neglijent, jucând cu aproximaţie rolul care i se cerea să şi-l asume. Haideţi, băieţi, trebuie să strângem din dinţi! Doar nu suntem poponari, nu-i aşa?

Ceilalţi au pufnit în râs, îmbărbătaţi. Ceva mai târziu, tânărul chel a fost nevoit să se oprească pentru a urina pe plăcile de faianţă.

— Nu mai pot, a gemut el cu o grimasă de scuză.

Jetul galben ce-i ţâşnea din penis s-a scurs şiroind pe trepte.

— Îmi faci greaţă! a mârâit băiatul cel gras. O să fie o plăcere pentru cei de după noi!

Peste o oră însă au dat de primele excremente, ca nişte virgule maronii sau negre pe piatra treptelor. *A început*, şi-a zis Georges, dar fără să tragă nici o altă concluzie. Mintea îi mergea în gol.

— Cred că am coborât vreo sută de trepte, a spus cineva. Au hotărât să se oprească, şi s-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Am impresia de a fi coborât, bloc după bloc, versantul Marii Piramide, a murmurat Georges.

Tinerii au mormăit ceva, cu chipurile livide şi trase. Şi-au scos câte ceva de mâncare din puţinele provizii pe care şi le luaseră şi le-au ronţăit fără să se uite la nimeni, excluzând astfel orice idee de a le împărţi. Georges a făcut la fel, binecuvântând prezenţa de spirit a bătrânei Minievska, care-i strecurase în geantă mai mulţi biscuiţi cu carne uscată.

Scara este un traseu de renunţare, a enunţat el pentru sine, continuându-şi ideea. *Nu paradisul ne aşteaptă jos, dar după chinul coborârii o să fim gata să ni se pară plăcut orice nu ţine de tortura fizică!* În clipa aceea, lumina s-a stins şi la urechi le ajunse ecoul unui urlet îndepărtat. Cu siguranţă, un

claustrofob, îngrozit de bezna meandrelor subterane. Georges a închis ochii. *O sută de trepte*, şi-a zis el, *abia o sută de trepte, şi deja am pierdut noţiunea timpului.*

Din tot trupul îi ieşeau unde de durere. Fiecare încheietură îl ardea cumplit. Ştia foarte bine că în scurt timp va fi nevoit să pornească mai departe, în ciuda foamei şi a setei. Era regula jocului.

Georges visează. Aşezat pe o treaptă, cu obrazul strivit de peretele faianţat, a sfârşit prin a adormi, cu gura întredeschisă, într-o postură de vagabond. Sub pleoape îi scapără imagini. La început, vede Biroul serviciului de IN-migrare, apoi pe bărbatul zâmbitor, atât de curat, de elegant în spatele mesei de sticlă fumurie pe care nu se află nici o hârtie cât de mică.

— Vă cunoaştem foarte bine, domnule Sarella, toarce individul prea curat. Ecoul talentului dumneavoastră a ajuns până la serviciile noastre. E o onoare pentru mine să...

Ăsta nu pârţâie şi nu se pişă niciodată, îşi zice Georges, detaliindu-l pe ciudatul individ din faţa lui. *Probabil că sunt fabricaţi fără robinet şi fără gaura curului, şi sunt pur şi simplu aruncaţi când se umplu, la fel ca sacii de aspirator.*

— Aţi făcut războiul în brigada colecţionarilor, nu-i aşa? murmură individul. Dacă informaţiile mele sunt exacte, misiunea dumneavoastră consta în a veghea asupra unei fracţiuni din patrimoniul cultural şi a-l salva în caz de extincţie a rasei umane. Aveaţi întrucâtva funcţia de conservator...

Georges scoate un mormăit.

— Aţi stabilit astfel nişte relaţii privilegiate cu obiectele lăsate în grija dumneavoastră. Le-aţi pătruns într-un anume fel intimitatea...

Le-am pătruns intimitatea, auzi! vociferează în sinea lui Georges. *Ce-ţi închipui, dobitoc amărât, că sodomizam*

timbrele?

Dar celălalt, indiferent la vibraţiile negative ce emanau dinspre bătrân, îşi continuă expunerea:

— Cred că toate acestea explică succesul dumneavoastră actual ca medium-depanator. Cu toate acestea, când misiunea dumneavoastră s-a terminat, la sfârşitul războiului, aţi avut nişte mici probleme, nu? Mi s-a vorbit de un anume complex al lui Osiris. În ce consta el cu exactitate?

— Sindromul lui Osiris? Cunoaşteţi legenda, nu? Căutarea obsesivă a unei totalităţi pierdute. Popular, se numeşte nebunia puzzle-ului. Toţi colecţionarii suferă de ea, din câte se spune...

Omul tuşeşte cuviincios în mâna făcută căuş.

— „Darul" dumneavoastră ne interesează, rosteşte el, în sfârşit. Căutăm formatori, ca şi oameni sensibilizaţi în gestiunea colecţiilor. Nu am putut localiza nici un supravieţuitor din brigada de salvgardare a patrimoniului. Se pare că, de fapt, sunteţi singurul care a scăpat, singurul veteran. Aţi accepta deci să coborâţi în Adăpost?

Georges dă din cap.

— Bun, bun! face omul, cu un zâmbet încântat. Vă voi da un paşaport privilegiat şi o scrisoare de acreditare. De îndată ce veţi fi ajuns în Adăpost, veţi fi contactat în foarte scurt timp. Ca să vă spunem tot adevărul, candidatura dumneavoastră ne ia o piatră cât toate zilele de pe inimă!

Imaginea se diluează. Georges nu-şi mai aminteşte foarte bine ce a urmat. Nişte întrebări, poate? Un formular lung cu un aspect foarte administrativ. Acum, e convins că toată această întrevedere, toate aceste formalităţi nu au avut alt rol decât să-l facă să aibă încredere, să-i întărească decizia de a părăsi suprafaţa. *Gogoşi!* Cuvântul izbucneşte ca o bulă dureroasă sub frunte. I-au aruncat dosarul la coş de îndată ce

a ieşit din birou şi tipul ăla foarte curat s-a mulţumit să mai bifeze un nume pe un borderou, murmurând: „încă unul.”

— Hei, bunicule! se răsteşte băiatul gras, plin de sudoare, ar cam trebui să plecăm. Nu vrem să te lăsăm în urmă.

Georges e smuls brutal din somn. Realitatea tunelului îl izbeşte în plin. Pereţii cu pătrate de faianţă. Scara de proporţii aberante.

— Ai făcut foarte bine, fiule, mulţumesc. Vin acum.

Georges se ridică. Ce l-a apucat să facă deodată pe moşneagul? Cu trupul chinuit de crampe, începe din nou să coboare treptele. Fiecare minut scurs confirmă evidenţa: scara e trucată. Treptele, de înălţime inegală, strică ritmul înaintării. Uneori sunt atât de înalte, încât trebuie aproape să te aşezi ca să poţi pune piciorul pe treapta următoare. Materialul din care sunt făcute se schimbă şi el, devenind din ce în ce mai alunecos, ca marmura dată cu detergent. Tălpile au tendinţa să derapeze. Georges se cramponează de balustradă, deşi aceasta e rugoasă, plină de asperităţi care irită palmele şi interzic orice priză solidă.

— Nici dacă ar fi vrut să ne rupem gâtul n-ar fi reuşit mai bine, mormăie unul dintre tineri.

Excrementele se înmulţesc din ce în ce şi e extrem de greu să găseşti un loc liber pe unde să calci. Până la urmă, ele constituie capcana cea mai perfidă a acestei coborâri. La prima vedere, pare grotesc, dar e suficient să aluneci pe una din grămăjoarele acelea grase şi moi ca să te pomeneşti lansat pe un tobogan mortal. Şi cum să te mai opreşti după aceea? Agăţându-te de balustrada asta aspră, care ţi-ar sfâşia palma de cum ai încerca să te apuci de ea?

Georges se aşază din nou. Picioarele abia dacă îi ating treapta următoare. Scara pare să fi fost făcută pentru o armată de uriaşi.

— Rahat! vociferează băiatul chel. Ia uitaţi-vă!

Şi arată spre trupul unui bărbat ghemuit pe o parte pe una din trepte. Un bărbat cu chipul vânăt şi cu mâinile încleştate pe piept.

— E mort! Rahat! E ţeapăn şi rece... Probabil că zace aici de ceva timp.

— Criză de inimă, diagnostichează Georges. O să mai dăm şi peste alţii...

Dar cine asigură întreţinerea scării? Există vreun serviciu de curăţenie... Sau cadavrul e hărăzit să zacă aici, ca exemplu?

Georges trece pe lângă rămăşiţele omeneşti fără să le arunce vreo privire. E prea istovit ca să zăbovească asupra unor asemenea detalii. Câte trepte or mai fi? O sută cincizeci? Două sute? Cine ştie! E mort de sete. Degetele sale, care nu se mai dezlipesc de balustradă, au început să sângereze. Acum, treptele sunt foarte scurte şi ciudat de înclinate spre înainte, ca tăiate oblic. Coborârea îţi zdruncină coloana vertebrală într-un staccato vecin cu dislocarea.

— Atenţie! Atenţie! urlă băieţii din faţă.

Georges încearcă disperat să se închipuie alunecând cale de două sute de trepte pe spate... *Ai prinde ceva viteză, maimuţoi bătrân! Şi n-ai avea nimic de care să te agăţi... Îţi închipui cum ţi-ar fi tocată fiecare vertebră? Muchia fiecărei trepte tăindu-ţi măduva spinării în felioare?*

Un strigăt răsună de dincolo de cotitură. Georges încetineşte. Pe pereţi e sânge, şi pe jos zac încălţări desperecheate care probabil că au fost pierdute din picioare în timpul unei căderi.

— O, Doamne!

Băiatul chel vomită la perete, cu mâinile încleştate de balustradă. Grupul a încremenit pe loc. Nu se poate merge

mai departe, scara e blocată. O avalanşă a astupat tunelul, umplând tot spaţiul mărginit de pereţi faianţaţi. O avalanşă umană...

Georges fluieră încet printre dinţi. Sunt acolo vreo treizeci sau patruzeci de corpuri amestecate, înnodate, întrepătrunse într-o încâlceală de nepătruns. Patruzeci de corpuri care au alunecat la vale pe scară, secerându-se unele pe altele, pentru a alcătui în cele din urmă o masă compactă, un ghem de braţe şi de picioare care a sfârşit prin a bloca trecerea, obturând complet tunelul.

— Va trebui să le scoatem dacă vrem să mergem mai departe! observă Georges.

Un băiat se apropie de grămada omenească şi apucă braţul unui cadavru, dar îi dă drumul pe loc, bătând în retragere, cu o expresie de dezgust pe faţă.

— Sunt moi de tot! bâiguie el. La naiba! Nu mai au nici un os întreg. Parcă ar fi nişte manechine de cauciuc!

Georges îşi înghite saliva vâscoasă. Nu mai are chef să se mişte. Se uită la zidul de cadavre amestecate. Patruzeci de nefericiţi concasaţi de ricoşeuri, care au fost dislocaţi temeinic de muchiile treptelor, ce le-au frânt fiecare oscior cu eficienţa unui ciocan. Moliciunea (flexibilitatea aceea inexplicabilă ce face membrele să se îndoaie în nişte unghiuri imposibile) le conferă, ce-i drept, un aspect fals de păpuşă gonflabilă ce ştirbeşte în chip ciudat tragicul situaţiei. Mai e sângele, care se înnegreşte pe trepte şi împroaşcă plăcile de faianţă.

— Luaţi-i! repetă Georges. Şi fiţi atenţi să nu alunecaţi!

E febril. Abia acum şi-a dat seama de realitatea primejdiei de avalanşă. Instinctiv, priveşte în spate, spre înaltul scărilor. Tânărul chel i-a surprins privirea.

— Credeţi că o să ne cadă vreunul în cap? întreabă el

neliniştit.

— Sper că nu, dar, atâta vreme cât nu vom fi ajuns jos, există riscul să fim măturaţi de vreun tip care a alunecat pe un rahat!

Câte grupuri se deplasează oare acum pe urmele lor? Câte unul la fiecare treizeci de trepte. Asta înseamnă... Nu! Fără calcule. Oricum, probabilităţile de avalanşă trebuie să fie enorme.

Livizi, strângând din dinţi, băieţii s-au apucat să dezasambleze cadavrele. La început, au făcut-o încet, cu gesturi prudente..., respectuoase. Acum însă trag opintindu-se, ajutându-se cu picioarele, împingând şi înjurând ca şi cum ar mişca nişte carcase de vită. Treptat, nodul se desface.

— Atenţie, observă Georges, nu le stivuiţi în pripă. Dacă le aşezaţi prost, riscă să cadă peste noi. Întindeţi-le pe trepte, şi verificaţi că stau chiar la orizontală.

Băieţii mârâie, dar se supun, ştiind că bătrânul are dreptate.

Încetul cu încetul, macabra încâlceală se desface. Camera mortuară se organizează. Cadavrele sunt culcate de-a lungul treptelor, trei câte trei, ocupând deja un şir întreg. Unele se golesc prin hemoragii lente şi şiroaiele de sânge ce li se scurg pe gură se încheagă în pete unsuroase pe pardoseala scării.

— Trebuie să împiedicăm scurgerea sângelui, rosteşte Georges. Băgaţi-le câte un tricou făcut ghem în gâtlej, altfel scara se va transforma în patinoar.

Ca să dea exemplu, smulge cămaşa de pe o femeie grasă, cu chipul plin de echimoze, rupe veşmântul în fâşii egale şi confecţionează căluşuri. Gesturile îi sunt repezi şi precise, de o îndemânare pe care nu şi-o cunoştea. Frica îi stimulează oare facultăţile de adaptare? Cu auzul încordat, Georges continuă să pândească eventualele zgomote dinspre etajele superioare, temându-se să nu vadă ivindu-se batalionul

compact al grupurilor următoare. Numărul sporit nu ar face decât să mărească riscurile de busculadă şi de cădere.

Asta-i strategia patinoarului, se gândeşte el, continuându-şi cumplita muncă de astupare. *Fiecare se ţine departe de ceilalţi pentru ca cineva care se dezechilibrează să nu se prindă de el.* Dacă ar aluneca, nu s-ar agăţa şi el din reflex de braţul sau de piciorul celui de lângă el?

Georges îşi şterge sudoarea de pe frunte, mânjindu-se de sânge. Trecerea e degajată. Morga improvizată pare stabilă.

Băieţii s-au prăbuşit pe trepte, cu chipurile lucind de sudoare. Georges ciuleşte urechile. Din tunel răzbate un murmur, încă depărtat.

— Sosesc, suflă el. Am întârziat din cauza dopului, şi acum o să-i avem chiar în spatele nostru.

Tânărul chel se ridică, febril. Chelia îi luceşte ciudat în lumina neonului.

— Trebuie să pornim, rosteşte el răguşit.

Ceilalţi se ridică la rândul lor şi încep deja să coboare, dintr-o parte, precum crabii, aruncând câte o privire peste umăr.

— Da, să mergem, confirmă Georges.

Balustrada îi jupoaie mâinile. E un şmirghel în toată regula, care, la cea mai mică apăsare, îi va transforma palmele în carne vie. Cu toate acestea, se ţine de ea, strângând din dinţi de durere. Din spatele lor se aud schimburi de vorbe. Rumoarea aduce de-acum până la ei frânturi de cuvinte ce pot fi recunoscute. Spaima de a se simţi împins din spate îl face să se grăbească.

Dreptul, stângul.

Durerea îi izbucneşte în şold. Dar ştie că, dacă se opreşte, nimeni nu o să-l ajute să pornească mai departe, nimeni nu-i va întinde o mână compătimitoare şi va rămâne aici, pe o

treaptă, ca un naufragiat pe o plută, în timp ce toţi ceilalţi vor trece pe lângă el, ignorându-l deliberat. Se poate muri de foame şi de sete pe scara asta? Cu siguranţă că da. E suficient să-ţi scrânteşti glezna, să-ţi rupi piciorul, pe scurt... să te trezeşti imobilizat.

Să nu aştepţi nici un ajutor de la nimeni; aceasta va fi învăţătura călătoriei de acum. Suspiciune şi supravieţuire individuală. Georges a învăţat mai multe pe parcursul a două sute de trepte decât în şaizeci de ani de existenţă. Acum nu mai are nici o îndoială – ce îi aşteaptă jos e jungla, nu paradisul făgăduit de afişe.

Coboară, dezarticulat, şchiopătând, pândind cu groază urletul din care se va naşte avalanşa ce-i va mătura pe toţi, secerându-i ca pe popice, condamnându-i să ricoşeze la nesfârşit pe muchiile treptelor... Dar nu se aude nici un urlet Georges începe să se întrebe din nou dacă nu va scăpa până la urmă. Mai e atât de puţin..

Se află acum probabil la foarte mare adâncime, deoarece aerul e mai vâscos, şi se respiră mai greu. Atmosfera e plină de un miros de pământ răscolit.

— Hei! urlă deodată tânărul cu ochelari. Mai sunt doar treizeci de trepte! Scrie pe perete! E un semn pe perete!

Georges trage o gură de aer muced. Primul episod al calvarului se apropie de sfârşit. Lumina e mult mai albă, iar sunetele capătă o rezonanţă nouă. Ecoul care le însoţeşte dovedeşte lărgirea tunelului. Georges se grăbeşte, cu inima spărgându-i pieptul. În sfârşit, ajunge la ultimul palier. Jos desluşeşte capătul scării şi podeaua cenuşie, betonată, în care se termină ultimele trepte. După ele se întinde ceva enorm, vast; o sală cât o catedrală din care urcă o hărmălaie ca dintr-un hol de gară.

E Adăpostul.

3

Sarah deschide ochii şi recapătă pe dată contactul cu cei patru pereţi cauciucaţi şi cenuşii ai debaralei care-i ţine loc de cameră. De două zile de când e aici, a aflat că în inima Adăpostului spaţiul nu e distribuit decât cu o zgârcenie extremă. Totul e pus sub semnul strâmtorii. Coridoarele, camerele par să fi fost concepute pentru un popor de pitici filiformi. E practic imposibil să mergi pe un culoar fără ca umerii să nu-ţi atingă pereţii. Nu poţi să te mişti fără să te loveşti pe dată de o muchie, să dai peste un perete sau să te loveşti cu fruntea de un tavan prea jos... Stranie impresie. Sarah se simte uneori prizoniera unui univers suferind de contracţie, a unei lumi ale cărei structuri se micşorează cu o viteză halucinantă. Respiră greu şi de două ori deja s-a trezit din cauza unor crize de sufocare care au tăcut-o să se ridice în cuşetă, cu bronhiile pline de mucozităţi.

— E întotdeauna nevoie de o perioadă de adaptare, i-a murmurat Beth, vecina ei, o slăbănoagă înaltă, palidă ca o lumânare, cu gura încremenită într-un surâs veşnic. La început, avem cu toţii mica noastră criză de claustrofobie, apoi ne obişnuim.

Sarah ar vrea să o creadă. Se simte de parcă ar fi legată într-o cămaşă de forţă. Teritoriul acesta al îngustimii face să-i vâjâie urechile şi îi dă convingerea că venele şi arterele i se vor strâmta, la fel ca tot ceea ce o înconjoară, şi că se va prăbuşi dintr-o dată, victimă a unei crize de hipertensiune. Cum să trăieşti într-un univers atât de strâmt? I se pare că, într-un asemenea mediu, sângele trebuie să se îngroaşe, vertebrele să se îmbuce unele într-altele, iar oasele să se îndoaie. Tot frecându-se de tavane, capetele nu pot decât să se aplatizeze. Cât despre epidermă, plină de hematoamele cauzate de lovirile continue, ea îi dă fiecăruia aspectul unui

deţinut snopit recent în bătaie.

Sarah se ridică precaută, pentru a nu se lovi din nou la cap. Celula care-i este locuinţă e goală, monahală, neavând decât un pat şi o debara îngustă. Suprafaţa podelei nu depăşeşte zece metri pătraţi. Plafonul, foarte jos, apasă asupra odăii ca o ameninţare. Examinându-l, te gândeşti imediat la partea mobilă a unei prese hidraulice oprite la jumătatea drumului. E o imagine mai curând neplăcută. Sarah deschide uşa şi aruncă o privire prudentă pe palier.

Probabil că nici într-un submarin nu te simţi mai înghesuit ca aici. În aer pluteşte un iz greu, viciat. Ventilaţia proastă poartă probabil o bună parte din vină, dar Sarah nu poate să nu adulmece şi să analizeze diversele mirosuri care îl alcătuiesc.

Miroase a internat, constată ea în sinea ei. *Jegul ascuns sub apa de colonie şi deodorante, şi poate că şi masturbarea din dormitor...*

Ceea ce o exasperează mai mult e tăcerea aceasta vătuită care învăluie totul. *Sunt patruzeci de mii de refugiaţi aici, îşi repetă ea, şi nu fac nici un zgomot? E o nebunie!* I-a atras atenţia lui Beth asupra acestui lucru, dar prăjina s-a mulţumit să dea din cap, zâmbind cu indulgenţă.

— Aici eşti în cartierul cadrelor. Doar responsabilii Adăpostului sunt cazaţi individual. Ceilalţi sunt găzduiţi într-o sală comună poreclită câmpia de tranzit, din cauza întinderii sale. Aceea e trupa pe care trebuie s-o administrăm, şi nu e o treabă prea uşoară, poţi să mă crezi!

— De ce „câmpia de tranzit”? Îi trimiteţi după aceea în altă parte?

Beth şi-a scuturat capul din nou.

— Îi triem, dar o să vezi asta mai târziu. David te va pune la curent de îndată ce vei fi depăşit stresul de adaptare. Oricum,

vezi zidul ăsta? a întrebat ea, trecându-şi mâna peste unul din pereţii culoarului. El e cel care ne izolează de puhoi. De mulţimea care ar năvăli. E ca un dig, un baraj. Fără el, am fi înghiţiţi. Uneori, visez că se scorojeşte, că e brăzdat de crăpături, iar „ceilalţi" îşi strecoară mâinile prin ele încercând să ne atingă... Să ne prindă. E oribil.

Sarah a tuşit, indispusă. Beth mirosea a sudoare şi a lavandă. Purta un soi de cămaşă de călugăriţă care-i ajungea până la picioare. O cămaşă albă cu ţesătura uzată, prin care i se desluşeau sfârcurile maronii ale sânilor. Beth crea în jurul ei o atmosferă de mănăstire şi de conspiraţie mucedă. Mai mult ca oricând, Sarah s-a simţit cuprinsă irezistibil de dorinţa presantă de a fugi.

— Câmpia e ca un vulcan care clocoteşte, a continuat Beth. Din fericire, zidul e solid. A fost prevăzut totul pentru ca ei să nu poată săpa un tunel. Fata care era aici înaintea ta a înnebunit. Nu reuşea să se adapteze. În fiecare noapte visa că toţi cei din sala de tranzit loveau cu capul în zid, că izbeau, izbeau întruna până îşi spărgeau capetele. I se părea că aude zgomotul scos de creierii care împroşcau zidăria. Fugea pe coridoare strigând: „Fleoşc! Fleoşc! Încă unul, încă unul!" Era enervant.

Sarah a pus, fireşte, destule întrebări despre activitatea pe care urma să o îndeplinească, dar de fiecare dată Beth s-a refugiat îndărătul paravanului generalităţilor.

Nici nu-l întrezărise bine, că David s-a topit în labirintul Adăpostului. „E foarte ocupat, a murmurat Beth. Aici are un post-cheie la serviciul ştiinţific. Totul depinde de el."

Sarah iese din celula ei şi face câţiva paşi pe coridor. Tot nu ştie câte cadre se ocupă de „gestiunea" Adăpostului. De altfel, nu-şi închipuia buncărul aşa. Victimă, împotriva voinţei sale, a propagandei IN-migraţiei, îşi imaginase un fel de galerie comercială cu mai multe niveluri, cu fântâni artificiale,

escalatoare şi promenade din marmură falsă. Un peisaj având ceva de metrou şi deopotrivă de supermarket. Câmpia de tranzit seamănă oare cu aşa ceva? Puţin probabil.

Sarah strânge din dinţi. Umerii ei ocupă toată lăţimea holului. Tot frecându-se de beton, pielea i-a devenit ciudat de sensibilă, ca iritată. Sarah îşi bagă capul între umeri şi se încovoaie.

Prin uşa întredeschisă, zăreşte interiorul camerei lui Beth. Toată suprafaţa odăii este ocupată de un enorm pian cu coadă! Un pian de concert, negru şi lăcuit, ale cărui margini aproape că ating pereţii...

Sarah îşi muşcă buzele, stupefiată. Prezenţa unui asemenea instrument într-un spaţiu atât de redus sfidează pur şi simplu logica. Cum de a obţinut Beth autorizaţia de a-şi aglomera astfel spaţiul vital? Se bucură oare de protecţie specială? Din celulă se aude slab o sonată. Beth cântă mai curând mediocru, poticnindu-se pe clape. Sarah face un pas înapoi, tulburată. Dacă Beth nu este un virtuoz al pianului, prezenţa acestuia e cu atât mai inexplicabilă! Cum reuşeşte să trăiască împreună cu monstrul ăsta de lemn lăcuit care blochează practic accesul în cameră?

Sarah se îndepărtează rapid, ca şi cum şi-ar fi surprins vecina cufundată într-o ocupaţie ruşinoasă, şi încearcă să găsească o explicaţie logică, plauzibilă. De ce nu ar fi vorba, la urma-urmei, de o metodă compensatorie? Un mijloc ca oricare altul de a uita de strâmtoarea de aici? Dar cum a putut Beth să aducă monstrul ăsta până aici? Bucată cu bucată, clapă cu clapă...? Un pian demontabil pare ceva grotesc, dar în adâncul Adăpostului noţiunea de insolit diferă cu siguranţă de cea de la suprafaţă.

Sarah îşi reazemă fruntea de perete. *De dig*... Nu desluşeşte nici o vibraţie, nici o izbitură, dar, cu toate acestea, îşi imaginează mulţimea din câmpia de tranzit lovind în perete

aidoma unui berbec nerăbdător, coleric.

Melodia cântată la pian îi bruiază gândurile. Beth se bate cu acordurile.

Şi noaptea ce face? se întreabă Sarah. *Scoate o pătură din dulap şi se culcă pe pian? La naiba, de ce nu a ales un hipopotam ca animal de casă? Sau o girafă... Ori un elefănţel. Un bebeluş-elefant ar fi tocmai potrivit! Exact ce te-ai aştepta să găseşti într-un buncăr!*

Are un râs uscat, care i se opreşte în gât ca un hohot.

Sarah se teme să nu-i întâlnească şi pe ceilalţi tovarăşi de captivitate. Or fi la fel de... bizari? Ei haide! Trebuie să fie printre ei şi un colecţionar de locomotive sau de tancuri. *Adevărate* locomotive... *O să-l întreb pe David dacă nu cumva aş putea să cresc în baie o turmă de oi... Cât despre dulap, aş găsi potrivit să fin în el un cal. Un pur-sânge arab. L-aş încăleca din când în când să dau o raită pe coridoare. Nu mi-ar fi prea greu să-l învăţ să-şi plece privirea.*

Sarah îşi înfige unghiile în palme şi se îndepărtează, lovindu-se de pereţi. Nu există scări obişnuite, ci doar scăriţe de metal care fac legătura între etaje, şi această particularitate întăreşte impresia că te afli în interiorul unui submersibil.

Nivelurile superioare sau inferioare se aseamănă însă perfect. Sarah şi a dat rapid seama de acest lucru. Uniformitatea instalaţiilor are ceva ce te aduce la disperare. Şi apoi, toate uşile astea închise, celulele astea, ca nişte temniţe... E greu să nu ţi se pară că eşti pierdut în labirintul unei mănăstiri. Dar unde sunt oare ceilalţi responsabili? Trăiesc închişi în camerele lor, cufundaţi în meditaţie? Nu e nimeni în partea aceasta a edificiului? Nimeni decât Beth şi pianul ei? Pare greu de crezut.

David a fost foarte puţin vorbăreţ; zâmbitor, dar tăcut. Tânăra femeie a avut impresia detestabilă că se află în faţa unui necunoscut condescendent. Cineva foarte diferit de

cercetătorul care făcea dragoste cu ea pe fundul unui sarcofag din galeriile Luvrului. „Mi-a vorbit ca unui copil, îşi spune Sarah, în şoaptă. Cu acea bunăvoinţă aparte pe care o ai faţă de debilii mintali. Parcă ar fi fost un iniţiat, un mare preot care se adresează unui neofit. M-am simţit ca o proastă făcută grămadă...”

Un iniţiat. Da, comparaţia e bună. David s-a schimbat în profunzime, în el e o densitate nouă, ca şi cum greutatea i s-ar fi dublat subit.

A dat de ceva, îşi zice Sarah. *A fost admis în cercul secretului. Un secret de la care eu sunt exclusă. Ei ştiu ceva. David, Beth... Ştiu ceva şi mă privesc ca pe o formă de viaţă inferioară. Ce aşteaptă? Să arăt de ce sunt în stare?*

Sarah ghiceşte că e la un pas de adevăr. Nu-i vor spune nimic, toţi vor aştepta să înţeleagă singură. Şi, dacă va întârzia prea mult să o facă, va fi exclusă din grup. E un test. O fază de observaţie. Dacă eşuezi, eşti fără îndoială expediat de cealaltă parte a digului. Te întorci în rândurile turmei şi zeii îşi continuă urzelile deasupra ta, fără ca tu să ştii despre ce este vorba.

Sarah îşi trece mâna peste ochi. Simte fără dubii că pianul îşi are locul lui în schema aceasta. E o hieroglifă căreia nu-i cunoaşte înţelesul. Un fragment dintr-un rebus. Melodia o calcă pe nervi. Beth, cu aerele ei false de călugăriţă languroasă, are probabil rolul de examinatoare. Dar ce anume trebuie să înţeleagă ea aici?

Sarah se apucă de barele scării metalice şi urcă la etajul de deasupra, ajungând într-un coridor asemănător celui pe care-l părăsise. După o clipă de şovăială, întinde mâna spre mânerul celei dintâi uşi, care se întredeschide la prima apăsare. *Dacă e cineva înăuntru, o să-mi cer scuze...*

În cameră se află o maşină. O maşină mare, cu tracţiune faţă, ale cărei bare de protecţie ocupă toată lăţimea odăii!

Sarah se dă înapoi, ca şi cum ar fi primit un pumn între sâni. Ce fetişist nebun o fi avut ideea de a construi un garaj din care automobilul nici măcar nu ar putea să iasă? Cum se poate ca spaţiul Adăpostului să fie risipit în aşa hal? Şi ce rost are depozitarea asta ineptă?

Şi-au pierdut minţile, îşi zice Sarah. *Claustrarea i-a tâmpit la cap. Tot economisind fiecare centimetru pătrat, au sfârşit prin a da în extrema cealaltă: acumularea, delapidarea spaţiului vital pe care trebuiau tocmai să-l administreze cât mai judicios!*

Începe să tremure. Cu un gest brusc, deschide cea de-a doua uşă şi-şi stăpâneşte cu greu un sughiţ de surprindere. Aici au fost înghesuite nişte statui cenuşii, de felul sculpturilor acelora hidoase şi lipsite de orice valoare artistică, întâlnite de obicei pe aleile scuarelor. Sunt vreo jumătate de duzină, aşezate una lângă alta, umplând tot spaţiul celulei, cu umerii încă presăraţi de găinaţul porumbeilor. Sarah închide grăbită uşa.

Un muzeu absurd. Se află într-un muzeu debil, un fel de pod în care se înghesuie o prăvălie de vechituri lipsite de interes. O acumulare parazită care devorează camerele cu un dispreţ desăvârşit faţă de cel mai elementar bun simţ.

Sarah se sprijină de perete. Sudoarea îi şiroieşte pe frunte şi în scobitura şalelor.

Mai e o uşă la capătul culoarului. O uşă foarte îngustă, pe unde nu poţi intra decât strecurându-te într-o parte, împingând un umăr în faţă.

Tânăra femeie ezită să-şi continue turneul de inspecţie. Nu mai ştie ce trebuie să creadă. Să fie vorba din nou de un rebus, de un traseu iniţiatic... Sau de o manifestare izbitoare de demenţă? Ce se va întâmpla dacă s-ar revolta împotriva risipei ăsteia? Nebunii care populează de-acum culoarele Adăpostului vor decreta oare că nu-şi are locul printre ei şi

că... *trebuie să dispară?*

Orice e cu putinţă. Experienţa claustrării prelungite nu poate decât să provoace o multitudine de nevroze. Nu e o prostie să crezi că o fracţiune psihotică a preluat controlul buncărului, punând în practică o filosofie a acumulării parazite...

Sarah face un pas înainte. Are convingerea intimă că supravieţuirea ei depinde de atitudinea pe care o va adopta. E pe cale de a da un examen. Un examen capital imaginat de nişte profesori smintiţi. De data aceasta, e speriată de-a binelea. Inima îi bate să-i iasă din piept şi tâmplele îi vâjâie. Coboară înapoi la etajul inferior şi merge de-a lungul palierului, cramponându-se de perete. Beth a încetat să-şi depene melodia stângace şi tăcerea s-a reinstaurat. O tăcere apăsătoare.

Sarah înaintează pas cu pas, temându-se de ce va descoperi.

— O! murmură fata înaltă şi slabă, aflată în pragul camerei sale. Ai fost la plimbare?

Sarah aruncă o privire înăuntrul camerei. Lucrul de care se temea s-a întâmplat: pianul a dispărut. Beth continuă să zâmbească, privind-o scrutător cu ochii îngustaţi. În spatele ei, celula şi-a recăpătat goliciunea monahală. Sarah încearcă să-şi dea seama câte minute a lipsit. Cinci, zece? Se poate demonta un pian de concert în zece minute? Dar era oare vorba de un pian ADEVĂRAT? Sarah ştie foarte bine că mobilele construite pentru prestidigitatori par întotdeauna grele şi voluminoase, când, de fapt, sunt făcute din panouri subţiri şi articulate, ce pot fi demontate în zece secunde.

Se răsuceşte pe călcâie şi aleargă înapoi spre scara metalică. *Trebuie să verifice ceva...*

Sarah iese febrilă prin trapa de comunicare şi se năpusteşte la prima uşă.

Camera e goală. Maşina a dispărut.

La fel e camera cu statui. Într-un interval de un minut, celulele pline până la refuz s-au golit ca prin farmec.

Sarah se prinde de tocul uşii. *Îmi pierd minţile*, îşi zice ea. *De vină e stresul coborârii, primele simptome ale unei isterii claustrofobe.*

În clipa în care se răsuceşte, îl vede pe David stând în mijlocul culoarului, cu mâinile în buzunare. Zâmbeşte, la fel ca Beth.

— Eşti palidă ca o moartă, constată el. Cred că eşti încă foarte obosită. Hai să te întinzi.

Şi, zicând acestea, o ia de cot, ca un medic care pune stăpânire pe un bolnav fără să pară că o face.

Sarah se desprinde cu o smucitură. Atâta vreme cât nu va fi elucidat misterul Adăpostului, toţi sunt duşmanii ei. TOŢI.

4

Georges se simte mic şi neînsemnat, aşa cum poate fi numai un şoarece pierdut în imensitatea unei parcări subterane. Sala de primire, „câmpia de tranzit”, cum i se spune aici, ar putea adăposti fără greutate o jumătate de duzină de catedrale. E o cavernă de beton de forma unui sertar lung, brăzdată de încâlceala unor conducte ruginite care schiţează reţele roşiatice ce trimit cu gândul la venele şi arterele de pe o planşă anatomică.

Canalizările pornesc de jos, se înalţă, se subdivizează şi se ramifică în derivaţii secundare din ce în ce mai subţiri, toate acestea fiind încoronate de o multitudine de volanţi şi de robinete. Conductele şerpuiesc în interiorul cavernei ca o osatură, aidoma unui schelet plutind în scobitura unei carapace un pic prea mari, şi acoperă în bună parte plafonul şi pereţii. Ici şi colo, deasupra lor sunt fixate manometre cu cadrane vechi, lipsite de indicatoare, iar vanele se înalţă ca nişte cactuşi de cupru uzat, iar formele lor neregulate funcţionează ca nişte repere geografice pe întinderea Adăpostului.

Între conducte se înalţă corturile, vreo mie la număr, din pânză cenuşie cu capiteluri mai mult sau mai puţin fanteziste, şi ale căror cabluri creează o plasă înspăimântătoare la nivelul solului, încât trebuie să fii atent pe unde calci. Să te împiedici înseamnă să înfrunţi riscul unei explozii de înjurături, deoarece o bună parte din corturi nu stau în picioare decât datorită unei reţele de noduri a cărei ruptură ar provoca prăbuşirea imediată a ansamblului.

Nenumăratele capiteluri creează pe întinderea sălii un peisaj de dune. Dacă stai lângă intrare, ai în faţa ochilor o perspectivă de coline cenuşii sau galbene ce trimit cu gândul la deşert. Coline de mărimi diferite, mai mult sau mai puţin

peticite şi turtite.

Câmpia de tranzit este de fapt un gigantic camping populat de nomazi imobili, de emigranţi condamnaţi la aşteptare. Georges a înţeles imediat acest lucru.

Corturile sunt agăţate de canalizări ca nişte pânze de păianjen fragile, precum corturile unui circ ciudat de mohorât. De la un capăt la altul al câmpiei de tranzit nu se văd decât aceste wigwam-uri despărţite de arii de circulaţie delimitate cu vopsea albă şi pe care nu se pune problema să te împiedici.

La sosire, Georges a fost nevoit să meargă de la un adăpost la altul, ca să solicite un loc, ceea ce i s-a părut cam stupid, deoarece în interiorul sălii e mai degrabă cald, iar utilizarea corturilor nu se justifică. Ridicând capul, a privit reţeaua de conducte şi a întrebat:

— Au scurgeri? De asta staţi în corturi?

Interlocutorul lui a dat din umeri.

— Canalizările sunt goale. Nu curge nimic prin ele. Corturile sunt pentru puţină intimitate. Aţi vrea ca toate cuplurile să facă dragoste în public, aşa-i? Bătrân pervers!

Georges nu a insistat şi şi-a continuat rondul. Băieţii împreună cu care coborâse scara porniseră instinctiv după el, punându-se sub tutela sa.

— Mă numesc Drey, a murmurat tânărul chel. Hart Drey.

— Eu sunt Corco, a mormăit băiatul puhav. Vladimir Corco.

În cele din urmă, au reuşit să obţină locuri într-un cort foarte peticit. Un bărbat slab cu chipul istovit le-a împărţit saci de dormit şi haine făcute dintr-o pânză gri ciudat de uşoară şi elastică.

— Sunt Petersen, şeful de cort, a mormăit el. Nu vă faceţi griji; mi se zice aşa fiindcă sună bine, dar eu unul n-o să vă

sâcâi. Scoateţi-vă zdrenţele şi puneţi-vă uniforma Adăpostului; e o ţesătură antibacteriană în care nu intră nici un miros.

Georges s-a dezbrăcat fără falsă pudoare. Ceva mai târziu, a văzut că o fetiţă de vreo zece ani, aşezată pe o saltea pneumatică, îl privea fără curiozitate. Petersen a dat din umeri:

— Nu vă faceţi griji! Puştii sunt blazaţi. La început, se adunau ciopor în jurul cuplurilor care făceau amor, dar acum asta nici măcar nu-i mai distrează. E mai bine să te obişnuieşti imediat cu promiscuitatea, altfel nu ai scăpare. La început, ne făceam paravane ca să ne izolăm, dar asta transforma corturile în adevărate labirinturi; aşa că a trebuit să renunţăm. Acum, toţi se culcă şi se spală la fund în public, e mai simplu aşa. Vedeţi totuşi că mai sunt şi pudici; dacă nu vreţi să vi se vadă vârful sulei, puteţi merge la ei. Corturile lor sunt însemnate cu un cerc roşu.

Georges şi-a pus uniforma cenuşie, care era un fel de salopetă cu multe buzunare, amintind de combinezoanele piloţilor.

— N-o să vă ţin o lecţie despre funcţionarea Adăpostului, a spus în treacăt Petersen. În ritmul în care sosesc oamenii, ar trebui să vorbesc cât e ziua de lungă. Uitaţi-vă la alţii cum trăiesc şi o să învăţaţi.

Georges a ales un loc liber, şi-a desfăcut sacul de dormit şi s-a întins ca să-şi menajeze piciorul.

Pe loc, a fost frapat de atmosfera de plictis ce domnea în interiorul wigwamului, aidoma unei apăsări languroase, a unei moliciuni de fumători de opiu pe care drogul îi abrutizează fără să le aducă euforie.

Majoritatea bărbaţilor şi a femeilor moţăiau, înfăşuraţi în sacii de dormit, cufundaţi într-o siestă forţată şi interminabilă. Copiii ocupau fundul cortului, strânşi într-o masă amorfă,

legănătoare. *Sunt drogaţi cu toţii*, şi-a zis Georges. *Complet amorţiţi de tranchilizante!*

— Hei, Petersen! s-a răstit el cu un glas şuierător. Ce se petrece aici? Au fost muşcaţi cu toţii de musca ţe-ţe, sau ce?

Şeful de cort a făcut un gest nedefinit.

— Nici vorbă! Nu intraţi în panică. Mulţi suportă greu aşteptarea, aşa că iau antidepresive. Când o să luaţi masa, puteţi alege între două cantine: cea care serveşte hrană normală şi cea care bagă tranchilizante în sos. Voi hotărâţi ce vă convine. În general, toţi încep cu mâncare normală, apoi se plictisesc şi mănâncă „ţe-ţe”. OK?

Drey şi Corco îşi aruncau priviri uluite. Ca să nu-i pună întrebări, Georges le-a întors spatele şi s-a trezit în faţa unei femei goale, lungită şi inertă, cu ochii goi, sugându-şi degetul mare.

Sub cort domnea o căldură înăbuşitoare şi animalică, dând o senzaţie de zăduf. Preţ de o clipă, Georges a avut impresia că se afla într-un cort de campanie, în spatele unei zone de lupte, în mijlocul unui contingent de răniţi îndopaţi cu morfină.

Femeia goală a continuat să se mângâie distrat, frecându-şi părul pubian. După vreun minut, a renunţat, înăbuşindu-şi un căscat, ca şi cum efortul era prea mare.

OK, şi-a zis Georges, *după o săptămână petrecută aici, ajungi ca şi ceilalţi. Va trebui să rezist din toate puterile. Dar de câtă vreme sunt ăştia aici? Un tranzit care se eternizează nu mai e o sală de aşteptare, ci un lagăr de concentrare!*

Asta se întâmpla în urmă cu trei zile. Între timp, Georges a mai prins puteri, dar nimic nu a atenuat indispoziţia pe care a resimţit-o când a intrat în cortul peticit. Acesta adăposteşte vreo douăzeci de bărbaţi, treizeci de femei şi doisprezece copii. Petersen domneşte peste această mică lume ca un

păstor peste turma sa de oi năucite. În şaptezeci şi două de ore, Georges nu a asistat încă la nici o încăierare verbală sau fizică. Apatia face „tribul” din cortul 23 să se cufunde într-o indiferenţă de animal decerebrat. Copiii sunt cuminţi, prea cuminţi chiar, şi în majoritatea timpului somnolenţi. Sporovăielile nici nu se înfiripă bine că se şi destramă, înghiţite de un şir de căscaturi necontrolate. Uneori, câte un cuplu încearcă să facă dragoste, dar omul sfârşeşte întotdeauna prin a adormi pe partenera lui, fără să-ţi poţi da seama dacă a putut ajunge la capăt. Timpul se înnămoleşte.

Georges nu se aştepta la asta. Îşi închipuise sala de primire ca pe un hol zgomotos, haotic, plin de o mulţime în delir, la limita isteriei. Se pregătise să înfrunte încăierările, îmbrâncelile, izbiturile copiilor alergând printre picioarele adulţilor. În schimb, iată că astăzi descoperă un fel de sală comună în care moţăie zece mii de convalescenţi! Un spital pentru somnambuli năclăiţi de sudoare, care-şi petrec ziua întinşi pe spate, fixând cu privirea cusăturile pânzei care le ţine loc de tavan.

Ora mesei e singura care provoacă oarecare agitaţie în dormitorul acesta tăcut. La sunetul sirenei, toţi ies din corturi şi se îndreaptă spre cantinele rulante pe care nişte bucătari cu bonete unsuroase le împing la intersecţiile aleilor. Cantinele rulante sunt nişte cisterne mari şi aburinde din care curge, prin nişte robinete murdare, o pastă de neidentificat. Georges a stat la coadă ca şi ceilalţi, cu gamela în mână.

Cei mai mulţi IN-migraţi se deplasează printr-o asemenea negură mintală, încât nici măcar nu se mai ostenesc să se îmbrace. Nudişti inconştienţi, se târăsc până la „rulantă” şi se îndoapă cu febrilitate, ca şi cum ar vrea să se ferească de primejdia trezirii.

Cantina care împarte hrana drogată are deasupra un fanion alb, iar cea care distribuie fiertura „normală” are unul roşu, ca şi cum ar fi crucial să nu fie confundată cu sora ei geamănă.

Foarte puţini oameni se strâng sub drapelul stacojiu şi avantajul imediat al acestei cozi reduse constă în faptul de a fi servit foarte repede.

— O! a mormăit bucătarul văzându-l pe Georges. Dumneavoastră sunteţi nou, nu-i aşa? Doar nou-veniţii vor să mănânce „normal”, dar o să vă treacă. În două săptămâni o să staţi la coadă cu ceilalţi... Chiar dacă va trebui să aşteptaţi de zece ori mai mult să fiţi servit!

Georges n-a răspuns şi s-a îndepărtat, mâncându-şi rasolul. Deşi are un aspect dubios, fiertura s-a dovedit plăcută la gust, dar fără îndoială că e vorba de vreo supă de proteine vegetale parfumată zilnic cu vreo aromă artificială diferită. Asta însă nu-l deranjează deloc pe Georges, care a fost întotdeauna foarte puţin pretenţios în privinţa alimentaţiei.

Masa odată terminată, te pomeneşti foarte repede confruntat cu pustiul orelor rămase. De îndată ce sunetul gamelelor se stinge, tabăra adoarme la loc şi nu mai rămân decât puţini plimbăreţi care rătăcesc de-a lungul aleilor. Vacarmul distribuţiei hranei e înlocuit de sforăielile oamenilor abrutizaţi de somniferele pe care le-au înghiţit. Începe siesta, care durează cel mai adesea până seara.

În cea de-a doua zi, Drey – tânărul chel – s-a agăţat de Georges ca un bolnav de mâneca unui medic taciturn.

— Nu credeam că o să fie aşa, a şoptit el. Aţi văzut? Parcă ar fi nişte morţi-vii! Credeam că o să fie un balamuc în toată regula... O atmosferă de piaţă arăbească, înţelegeţi? Ca într-o colonie de vacanţă de doi bani, simpatică, dar zgomotoasă. Şi când colo...

— Ştiţi cumva de când stau şi aşteaptă? a întrebat Georges.

— Am vorbit cu Marina, o ştiţi, bruneţica aia care şi-o freacă întruna, şi spune că e aici de patru luni. E soarta tuturor celor care nu au paşaport prioritar.

— Dar cum are loc apelul? Se strigă numele la megafon sau cum?

— Da' de unde, i-a şoptit Drey, trebuie să te duci la zidul de acces şi să-ţi pui paşaportul într-un lector care-ţi scanează banda magnetică de pe copertă. Computerul te identifică atunci ca fiind prezent şi candidat la accesul la etajele de locuit. Eşti repartizat pe o listă de aşteptare. Când eşti admis, computerul emite un semnal şi culoarea paşaportului ţi se schimbă...

— Ce?

— Coperta paşaportului, din neagră cum e, devine de un roşu-aprins. În ea a fost încorporat un microprocesor care activează anumiţi pigmenţi introduşi în carton. E simplu. Nu trebuie să examinezi nici o listă sau tabel. E de ajuns să-ţi scoţi în fiecare dimineaţă paşaportul din buzunar şi să vezi dacă e roşu! De asta cei care dorm obişnuiesc să spună că hibernează în aşteptarea verii...

— Mda, a mormăit Georges, dar iarna asta nu prea pare că are de gând să treacă! Ar trebui să mergem să ne înregistrăm cât mai repede. Spui că lectorul se află la baza zidului?

Drey şi-a muşcat brusc buza, cu un aer jenat.

— Da, numai că aici e o problemă. Marina susţine că există unele elemente dubioase care împiedică libera circulaţie a IN-migraţilor.

— Elemente dubioase? Vrei să spui, derbedei?

— Nu ştiu. S-ar putea. Micuţa n-a vrut să-mi spună mai multe. Se temea. Pare-se că trebuie să te fereşti de un anume Goobble.

— Splendid! Nici n-am sosit bine, că trebuie să dăm socoteală unor golani.

— Cred că-i vorba de altceva, a bâiguit Drey. Mai curând e o

chestiune... politică. Ceva mai mult sau mai puţin rasist. Marina e de părere că, dacă rămâi în spate, lângă scară, eşti în siguranţă.

— E o tâmpenie! Dacă rămâi la nesfârşit lângă scară, n-o să te poţi înregistra niciodată şi paşapoartele noastre n-or să se înroşească niciodată! Asta vrei? Să-ţi petreci restul vieţii într-un cort?

Tânărul şi-a vârât capul între umeri, cu un gest jalnic.

— Oricum, aici e mai bine decât la suprafaţă, a mormăit el. Aici nu sunt radiaţii şi mâncarea nu e o problemă.

— De unde vine haleala?

— E adusă prin reţeaua de canalizare. Unele ţevi funcţionează încă. Bucătarii nu fac decât să deschidă vanele de distribuţie şi să umple cisternele rulante; în felul ăsta se evită dezordinea.

Georges a încremenit. Căţărându-se pe o conductă groasă şi ruginită, a încercat să numere şirurile de corturi ce se întindeau până la peretele de acces, dar vederea l-a lăsat în scurt timp.

— Sunt cincizeci, a rostit Drey. Cincizeci de şiruri de câte zece corturi colective cu un număr variabil de locatari. Marina spune că sunt cu totul zece mii de persoane pe toată suprafaţa ariei de tranzit.

Zece mii, s-a gândit Georges. *Exact volumul pe care-l estimasem. Dar unde sunt ceilalţi? În acele faimoase NIVELURI DE LOCUIT? Să sperăm...*

Cei doi şi-au reluat plimbarea pe aleile goale dintre corturi.

— N-avem de ce să ne grăbim, a pledat Drey. Abia am sosit. Putem să ne tragem puţin răsuflarea. Nu? La naiba, coborâtul scării ăleia n-a fost deloc floare la ureche! Mie unul puţin îmi pasă dacă trebuie să stau o vreme în fundul clasei, oricum n-

am fost niciodată un elev bun. La suprafaţă, nu-mi mai găseam de lucru. Până la povestea cu energia-fantomă, eram electrician, dar, de îndată ce au început să circule casetele, nici gând să mai găsesc ceva de reparat. De-acum era treaba scârbelor ălora de mediumi! M-am înscris la şomaj, că doar nu eram nebun să umblu pe străzi cu ticniţii ăia de vandali.

Georges a tuşit, stânjenit de confidenţele acestea, şi a preferat să schimbe subiectul.

Din când în când, Marina iese din toropeală, şi atunci se întoarce spre Georges, începând să monologheze cu un glas stins, rostind cuvintele încleiat:

— Nici nu vă închipuiţi cât mă bucur că sunt aici! murmură ea. La suprafaţă, locuiam într-un cartier pustiu, eram singura locatară din blocul meu. Era groaznic. Uneori, noaptea, îmi puneam muzică la maximum... sau mă masturbam urlând ca o fiară, ca să-mi înnebunesc vecinii! Dar uite că nu mai aveam vecini. Ajungeam să-mi fie dor de loviturile lor în tavan. Noaptea, mă aşezam la fereastră şi mă uitam la celelalte clădiri. Erau toate întunecate, absolut toate, nu se vedea nicăieri vreo lumină. Ajunseseră ca nişte faleze scobite, prin care bătea vântul, asta ajunseseră! Nu mai puteam să suport. Aveam impresia că mă aflu singură de tot pe o plută în derivă, ca un soi de naufragiată pe bitum. Două treimi din oraş au ajuns acum pustii, Parisul nu mai poate fi locuit... Stăm acolo, ca nişte copii care ar încerca să se îmbrace cu hainele unui uriaş. Cum am putea să ne simţim bine? Parcă am pluti în nişte ţoale de zece ori mai mari. Ne sucim, ne învârtim şi până la urmă ne zbatem pe străzile oraşului aşa cum te zbaţi prins în cearşafuri când te trezeşti dintr-un coşmar, năclăit de sudoare... Imensitatea te înăbuşă până la urmă la fel ca strâmtoarea. Aici, în Adăpost, am regăsit o lume pe măsura mea. E ceva viu. Simţi mirosul oamenilor. Te loveşti de ei. Nu mi s-a mai întâmplat de mult asta.

— Şi atunci de ce dormi şaisprezece ore pe zi? întreabă de

fiecare dată, ritualic, Georges. Cred că ai avea relaţii mai normale dacă ai trăi cu adevărat cu ceilalţi...

Marina însă dă din umeri.

— Nu înţelegi nimic. Am nevoie să-i ştiu aici, nu să-i cultiv. Un copil cere la culcare să i se dea ursuleţul ca să doarmă cu el, dar nu se aşteaptă ca el să-i spună poveşti. Vreau o prezenţă, asta-i tot. De discuţii n-am nevoie. Oricum, oamenii n-au să-mi spună nimic ce nu ştiu deja. Puţin îmi pasă că stau în ultimul rând. Nici nu mai ştiu dacă m-am dus să mă înregistrez, n-are importanţă. Mi-e teamă ca în nivelurile de locuit să nu stăm din nou izolaţi, fiecare în mica lui celulă. Prefer promiscuitatea turmei. Să mănânci bine, să dormi bine şi să-i simţi pe ceilalţi lipiţi de tine, asta-i fericirea!

Marina repetă acest monolog aproape zilnic, ca şi cum ar încerca să se convingă de norocul ei. Georges a renunţat să mai discute cu ea.

De-a lungul ceasurilor, a descoperit că reţeaua de canalizare nu era chiar atât de moartă pe cât crezuse la început. În realitate există trei grupuri de ţevi: primul, care vehiculează fiertura păstoasă ce serveşte drept hrană, al doilea, care aduce apa potabilă, şi al treilea, care evacuează excrementele. Toate aceste tuburi sunt alăturate, desconsiderând igiena cea mai elementară, amestecându-şi bolboroselile şi clipocelile într-un concert greţos. Şi este cu neputinţă să-ţi dai seama dacă zgomotul de deasupra capului provine de la scurgerea hranei... sau de la trasul apei de la closet!

Lui Georges, cuprins de o delectare mohorâtă, îi place să-şi imagineze că ţevile uzate comunică între ele la anumite intersecţii şi că nişte vane defectuoase amestecă fără probleme dejecţiile şi pasta alimentară, reexpediindu-le refugiaţilor propriile excremente copios asezonate cu arome artificiale. Cel mai rău lucru e că i-e teamă că are dreptate!

Ceasurile trec, marcate de gâlgâiala ţevilor pline până la refuz. Când nu mai suportă, Georges iese în pragul cortului şi se apucă să discute cu Petersen, dar acesta e cel mai adesea extrem de reticent.

— Discuţii, discuţii, mormăie el. Numai asta am făcut când am sosit aici. Zi şi noapte. La naiba! Hai să-ţi povestesc viaţa mea, cum am fost în război, ce necazuri am avut... Hai să-ţi arăt poza nevestei mele, a copiilor, meşa de păr pubian a logodnicei mele! După o vreme, toţi s-au săturat, am înţeles în cele din urmă că nu mă asculta nimeni şi că puteam la fel de bine să-mi povestesc toate astea în minte, numai pentru mine. Băgaţi de seamă însă că nu trebuie să ne plângem, fiindcă în ultimul şir de corturi oamenii sunt încă normali. Abia au sosit, cei mai vechi fierb în suc propriu de cel mult patru luni; o nimica toată, ce mai! Lucrurile se strică atunci când începi să înaintezi spre primele şiruri. Acolo daţi de tipi care aşteaptă să fie chemaţi de un an, şi creierii încep să le clocotească în cap. Să pândeşti trei sute şaizeci şi cinci de zile dacă paşaportul nu ţi se face roşu e cam mult!

— Dar, tocmai, de ce durează aşa de mult?

— Se pare că nivelurile de locuit sunt construite treptat, şi asta cere timp. La ora actuală sunt chemaţi cel mult o sută pe zi, şi se spune că ritmul s-ar putea micşora. Conducerea Adăpostului a spus foarte clar: „Dacă nu vă convine, n-aveţi decât să urcaţi la suprafaţă, nimeni nu vă reţine aici!” Ce să zic, ca să te întorci la suprafaţă trebuie să ai vocaţie de alpinist! Am coborât o dată pacostea aia de scară şi mă mai mir şi acum că sunt în viaţă! Mă văd cam greu urcând-o înapoi. Oricum, dacă vă hotărâţi să mergeţi până la perete ca să vă înregistraţi, aruncaţi o privire înjur, o să vedeţi o ceată frumoasă de smintiţi.

— Faimosul... Goobble, de exemplu?

— Mda! Un şarpe în toată regula, tipul ăsta. De un an de

când tot bate pasul pe loc, i s-a urcat la cap. Probabil că direcţiunea a auzit de el şi a hotărât să-i elimine candidatura. Goobble acţionează începând de la şirul al douăzeci şi cincilea. O distracţie clasa-ntâi!

— De asta staţi aici?

— Poate că da. Nu mă grăbesc. Aştept să văd ce se mai întâmplă. O să-mi înregistrez paşaportul când somniferele n-or să mă mai adoarmă. Se pare că aici ajungi întotdeauna: te obişnuieşti, iar medicamentele nu-şi mai fac efectul. În general, ăsta e semnalul de plecare. Se crede că, pe măsură ce înaintezi, doza e ceva mai puternică şi de asta se mişcă oamenii: ca să-şi recapete somnul! Numai asta o să mă facă să o iau din loc. N-am nici o pregătire, n-am scrisori de acreditare, aşa că de ce m-ar chema înaintea celorlalţi? Ştiu bine că o să intru printre ultimii, cu oamenii de rând, după ce vor fi fost cazate toate cadrele.

În timp ce Georges strânge frânturi de informaţii, Drey şi Corco se cufundă în partide interminabile de cărţi. Plictisul i-a copleşit deja. Au făcut dragoste cu Marina, pe rând, apoi tustrei laolaltă. Tânăra s-a lăsat fără să manifeste nici cea mai mică pasiune, în două rânduri, a adormit în timpul actului, iar a treia oară a consimţit să juiseze scoţând un mic suspin comic. Corco are un aer mohorât; la ultima masă, şi-a înfipt lingura în gamela Marinei, spunând: „Ei haide, doar o înghiţitură, să văd cum e!” Apoi s-a cufundat într-o siestă interminabilă, presărată de sforăieli domoale. Georges nu-şi face iluzii, Corco va mânca şi el hrană „ţe-ţe” înainte de sfârşitul săptămânii. Drey va fi mai răbdător. Georges bănuieşte că, dacă se va hotărî să se pună în mişcare ca să ajungă la zidul de înregistrare, fostul electrician va veni cu el.

Mulţi oameni din cort vorbesc singuri. Georges a observat un bărbat cu părul cărunt care-şi povesteşte amintirile la microfonul unui magnetofon minuscul, iar seara ascultă benzile pe care le-a înregistrat în timpul zilei şi surâde

extaziat, privind în slăvi.

Corturile vecine funcţionează diferit. Acolo se practică pudoarea şi „respectarea intimităţii” cu ajutorul unui şir de paravane complicat îmbucate. Ocupanţii lor vorbesc în şoaptă sau comunică în scris ca să nu fie auziţi de tovarăşii lor, ceea ce creează o atmosferă ciudată de confesional. Văzând toate aceste draperii întinse pe cadre de lemn, Georges nu a putut să nu se gândească la paravanele folosite în spitale pentru a-i izola pe cei grav bolnavi... sau pe muribunzi. Contemplaţia i-a fost însă întreruptă brutal de un şef de cort care l-a alungat de acolo, tratându-l drept „voyeur”.

În noaptea aceasta, Georges a fost trezit de un fenomen ciudat. Abia adormise, când şi-a simţit hainele colcăind. Da... Colcăind, viermuind, deoarece sacoul şi pantalonii i se umflau ca un aluat în plină fermentaţie. Mânecile întinse la maximum aveau aproape consistenţa unui cocoloş de gumă de mestecat gata să plesnească. Sacoul s-a smuls brusc de pe trunchiul lui Georges şi a început să plutească la un metru de sol, aidoma rasei unui călugăr pântecos invizibil. Pantalonii nu au întârziat să facă la fel. Stând în capul oaselor, în sacul lui de dormit, Georges şi-a dat brusc seama că toate veşmintele din cort erau agitate deopotrivă de zvâcnituri! Sacoul său a început să se umfle ca un balon şi a sfârşit prin a exploda cu o detunătură seacă, azvârlind filamente cleioase în toate direcţiile.

Petersen a ieşit din sacul de dormit.

— A, da, la naiba! a căscat el. Am uitat să vă previn că uniformele astea sunt un rahat. Sunt făcute din fibre recuperate de Ministerul Materiilor Prime. Nu ştiu ce bagă în ele, dar până la urmă întotdeauna se agita, se umflă şi explodează.

Georges a înaintat câţiva metri în patru labe. Pantalonii lui căpătaseră o consistenţă elastică şi vătuită amintind de cea

a... *ectoplasmelor*!

La naiba! şi-a zis el. *E piele de fantomă! Fibre scoase din ectoplasmele polimerizate! Iată de ce ţoalele noastre dănţuiesc când e lună plină. Sunt bântuite!*

Deja pantalonii săi o luaseră la sănătoasa, părăsind cortul şi rătăcind printre ţevi. I se alăturaseră alte obiecte de îmbrăcăminte, formând o procesiune grotescă, având proeminenţe din ce în ce mai aberante. Pierzându-şi încetul cu încetul contururile, hainele se întorceau la starea lor originară. Ţesătura devenea pastă, iar pasta, o meduză spectrală. Domesticite preţ de o clipă, ectoplasmele îşi recăpătau libertatea la cea de-a douăsprezecea bătaie a miezului nopţii.

Georges s-a oprit în pragul cortului să privească explodând veşmintele redevenite sălbatice. Pantalonii săi au explodat în cele din urmă într-o jerbă de filamente care s-au organizat de îndată sub forma unui ghem fantomatic.

— Acum înţelegeţi de ce toată lumea umblă goală, a ricanat Petersen. Când te culci, nu eşti niciodată sigur că a doua zi îţi mai găseşti ţoalele! Până la urmă, te saturi. Presupun că e din cauza materialului din care sunt făcute...

Georges s-a mărginit la un mormăit evaziv. De fapt, era destui de satisfăcut să asiste la evadarea micilor spectre prinse în capcană de serviciile de recuperare. Fenomenul dovedea o dată în plus că nu poţi stăpâni elementele de pe lumea cealaltă şi că aceia care încearcă să o facă se ostenesc întotdeauna degeaba.

Ultimele veşminte s-au dizolvat în aer şi meduzele albăstrii aureolate de filamente au dispărut la rândul lor. *Bravo, aşa le trebuie!* şi-a zis el cu o bucurie tainică.

— Noi nu le mai dăm atenţie, filozofa Petersen în colţul lui. Neplăcut e când un cort în sine e atins de aceeaşi boală. Asta e într-adevăr amuzant, zău aşa! Închipuiţi-vă un cort care se

transformă în balon înălţându-se în aer sau într-un cocoloş enorm de gumă de mestecat! Din fericire, se întâmplă rar, fiindcă pânza din care sunt făcute corturile de aici datează dinainte de război, dar, mai devreme sau mai târziu, când stocurile se vor fi terminat, se vor face din porcăria asta născocită de tipii de la Recuperare. Vai de noi! Afurisit cadou ni s-a mai făcut!

Acum e târziu. Georges merge şchiopătând în jurul cortului. Să fie noapte? De unde să ştie? Lumina nu se stinge niciodată în sală, ca şi cum nimănui nu i-ar păsa de energia cheltuită. Dar cu siguranţă că direcţiunea Adăpostului consideră că întunericul nu ar face decât să amplifice tendinţele claustrofobe ale IN-migraţilor şi că e preferabil să lase tuburile fluorescente să strălucească aidoma unui soare artificial şi dătător de siguranţă.

Georges se aşază pe volantul unei vane. Îşi dă seama că pe zi ce trece pierde treptat noţiunea timpului. E drept că oamenii care dorm întruna, ca şi absenţa alternanţei zi/noapte contribuie la instaurarea confuziei. E incapabil să calculeze cu exactitate de când se află aici. Drey însuşi recunoaşte că a renunţat să mai măsoare scurgerea orelor. Capitularea aceasta are ceva regresiv şi Georges se teme de ea. În după-amiaza aceasta, Corco s-a dus pentru prima dată la coadă la „rulanta” albă, cea care distribuie mâncare drogată. Trecând pe lângă Georges, a dat din cap şi s-a răstit pe un ton arţăgos:

— Dacă tot ne plictisim în halul ăsta, măcar să dormim, nu?

Drey o va apuca oare pe aceeaşi cale? Da, fără îndoială, dacă Georges mai întârzie mult să pornească spre zidul de înregistrare.

Tabăra doarme, ca de obicei. Georges îşi lasă privirile să alunece peste şirul de creste ale corturilor. Se simte întrucâtva neliniştit la gândul de a pleca. Cum va fi primit de

veteranii tranzitului? Nu riscă oare să fie văzut ca un concurent periculos?

Şi-a amintit deodată că individul de la IN-migraţie îi promisese un paşaport privilegiat. Până în prezent, nu dăduse nici o atenţie acestei false favori, considerând că nu era decât o păcăleală grosolană, dar acum începe să revină asupra impresiei iniţiale. E foarte posibil, la urma-urmei, să aibă în buzunar un document menit să-i înlesnească integrarea în nivelurile de locuit. Dacă se hotărăşte să-şi pună în faţa scanerului banda magnetică aplicată de-a curmezişul copertei micului paşaport negru, care conţine fotografia, amprentele şi diversele sale semnalmente, numele său poate figura în foarte scurt timp printre cele ale „aleşilor zilei”. La urma-urmei, nu asta vrea el? Să meargă mai departe cu ancheta sa? Să descopere adevărul?

Nu va găsi nici cea mai firavă pistă dacă va rămâne în cortul 23, ci, dimpotrivă, riscă să cadă într-o dulce neurastenie care-l va preschimba într-un moşneag zaharisit, lunecând încet pe panta regresiunii fetale. Trebuie să plece neîntârziat... Şi fără să se gândească prea mult la acel Goobble care-i terorizează pe tovarăşii săi de bivuac. Să plece... Da, trebuie să plece.

5

Sarah e singură în celula ei. Cu puţin timp în urmă, pe când rătăcea cu privirea de-a lungul pereţilor, numărând, de plictiseală, buloanele şi niturile grinzilor metalice vizibile, a desluşit un fel de linie scobită pe peretele din stânga, ce desena un pătrat cu latura de circa cincizeci de centimetri, şi a simţit pe dată un şoc dureros în plex, iar respiraţia i s-a accelerat.

A fost de ajuns să pună vârful degetelor pe marginea superioară a panoului pentru ca acesta să se retragă aidoma capacului unui bancomat, dezgolind o cavitate întunecată, ocupată de ecranul unui monitor şi de claviatura unei console.

De vreo zece minute, Sarah observă maşinăria. Pe clapele terminalului a găsit o dischetă de mari dimensiuni într-un ambalaj de plastic şi, la drept vorbind, nu ştie ce are de făcut cu ea. La întâmplare, a pornit ecranul monitorului, care răspândeşte o lumină verde şi blândă în odaie. Fanta lectorului o hipnotizează, ca o gură verticală care-i aminteşte în chip ciudat de cea a stâlpului pomenilor de la biserica Grand-Pilier. I se pare că, o dată în plus, va arunca un pumn de monede în pilonul scobit ce susţine domul. Un obol pentru răscumpărarea păcatelor... Sarah scoate discheta din ambalajul ei. Monitorul pâlpâie, inundând celula cu pulsaţia lui verzuie.

Inima unei plante, îşi zice Sarah. *Inima unei plante pompând seva prin reţeaua de nervuri...*

Preţ de o clipă, îşi închipuie circuitele imprimate ale consolei sub aspectul unor muguri lipicioşi, iar firele ca pe nişte tulpini ramificate la nesfârşit. Toate măruntaiele electronice ale aparatului au căpătat alura unei grădini de zarzavat cu legume multicolore înconjurate de scântei. Computerul e o

pădure a cărei sevă poartă miliarde de informaţii. Cipurile au devenit nişte copaci noduroşi prinşi în pământ printr-un mănunchi de rădăcini tentaculare. Printre tufişurile componentelor, trăiesc animale şi...

Sarah se scutură. Capul i se învârte. Cu un gest scurt, introduce discheta în fanta lectorului. Lumina pâlpâie, şi ecranul începe să fie invadat de şiruri de litere.

DESTROY. Program de stocare domestică.
Survival Package.
Apăsaţi tasta O pentru a ajunge la tabelul de control.

Sarah mijeşte ochii. Are mâinile umede şi vârfurile degetelor îi sunt năclăite. Caută febril tasta „O” şi o apasă. Din nou, ecranul pâlpâie şi pe el apare un tabel, ca un orar al trenurilor. Sarah se apleacă. Lumina terminalului îi face faţa să-i arate ca a unei vrăjitoare fardate pentru sabat. Tânăra femeie citeşte fără să înţeleagă. Coloanele sunt alcătuite din şiruri de nume grupate pe „familii”. Astfel, fişierul *Frumuseţe* conţine termenii: uscător de păr, oglindă cu picior, bicicletă de apartament, greutăţi şi haltere diferite, saună demontabilă, asortiment de douăsprezece halate de baie, peruci, farduri şi lacuri, lămpi de bronzat, set de masaj...

Enumerarea continuă pe toată înălţimea ecranului. Alături, o a doua coloană deapănă o colecţie de veşminte feminine. Sarah observă că secţiunea *Lenjerie* oferă un sortiment mergând de la simplii chiloţi de bumbac până la stringul sexy, fără a uita corsetele fetişiste şi eternii lor ciorapi negri.

Tabelul conţine tot atâtea articole ca un magazin de mărime medie. Ultimele coloane oferă, în ceea ce le priveşte, o bibliotecă de trei mii de volume (*Acces la titluri prin subprograme*) şi de „material pentru timpul liber”, acesta conţinând piane drepte, un pian de concert, diferite viori, o harpă, accesorii de pictură incluzând pânze şi şevalete...

Sarah e perplexă. Indexul de selecţie clipeşte în zona neutră,

ca un animal minuscul trepidând în cuşca lui. Tânăra femeie îl deplasează cu ajutorul tastelor direcţionale ale claviaturii. Cursorul se plimbă de-a lungul fişierelor, sărind de la un obiect la altul.

Sarah întoarce privirea. O bănuială cumplită i s-a înfiripat în minte: nu cumva...

Pian de concert.

Indexul de selecţie s-a imobilizat. Cuvintele „Pian de concert” se luminează. Sarah se gândeşte la Beth şi-şi muşcă nervoasă buza de jos. Din nou, îi e teamă să înţeleagă şi, mai mult chiar, că *a înţeles deja*...

Pianul din celula lui Beth, enorm, imposibil...

Sarah apasă tasta ENTER.

O lumină ca de blitz o învăluie. O clipă, are impresia că monitorul a explodat. Celula e străbătută de iradiaţii orbitoare ce fulgeră în zigzag şi se intersectează. Culorile, la început şterse, devin din ce în ce mai violente. Fulgere roşii şi aurii ţâşnesc din tavan şi se concentrează în mijlocul camerei. Ceva se materializează pe podea. O masă care capătă rapid densitate. Sarah se aruncă înapoi. Pianul e pe cale de a apărea... Nu! De a se solidifica! Fulgerele încetează. Totul e acum normal; abia dacă se mai simte un iz de ozon, ca după un trăsnet.

Sarah întinde mâna. Lemnul lăcuit e cald la atingere.

Moleculele au acumulat căldură recompunându-se, îşi zice ea, fără a reuşi să asimileze realitatea fenomenului. De cealaltă parte a instrumentului, David Gordief o priveşte zâmbind.

— Ai înţeles, în sfârşit, rosteşte el pe un ton blând.

— Ce e drăcovenia asta? zbiară ea, încercând să scape astfel de frică.

— Un exemplu de stocare prin dematerializare. Dischetele transportă capitalul molecular al obiectelor codificat în memorie şi-l pot restitui la comandă. E la fel de simplu ca un joc de construcţie. Când erai mică, nu te jucai de-a construitul podurilor sau a fortăreţelor, cu ajutorul unor piese mici de metal pe care le asamblai cu ajutorul unor piuliţe? Cred că se numea... *Meccano*? Podul se făcea enorm, traversa camera de zi a părinţilor, trecând peste covor. Seara, trebuia de fiecare dată să-l demontezi... Şi atunci vedeai că toată arhitectura asta începea într-o simplă cutie de carton. Desfăcut în bucăţi, podul nu era decât o grămadă de elemente plate. Asta m-a fascinat dintotdeauna.

— Asta faceţi voi aici? „Desfaceţi” obiectele?

— Da. E un program mai vechi, care a avut nevoie de mult timp să devină operaţional. Un program creat de Mikovski, inventatorul lui DESTROY. Stocarea domestică permite să ai la îndemână întregul inventar al unui magazin mare. E ca şi cum ai închide magazinul *Samaritaine* într-o valiză... Îţi dai seama de importanţa invenţiei acesteia? Înghesuită într-o cameră minusculă, din fundul unui adăpost, dispui prin intermediul unei simple dischete de un volum de obiecte şi de mobile care ar încăpea cu greu chiar şi într-un magazin întreg! E suficient să tastezi pe consolă ca să materializezi specimenele arhivate. Atâta tot. În fiecare celulă, am instalat astfel un fel de debara vrăjită din care poţi scoate tot ce vrei la nesfârşit. Gata cu exodurile în care cari cu tine faimoasa valijoară din carton care „conţine-tot-ce-a-rămas-din-splendoarea-noastră-trecută”. Adăpostul e de-acum în stare să-i ofere fiecărui IN-migrat propria cavernă a lui Ali-Baba! N-are decât să caute în fişierul computerului. Totul e acolo, „demontat” şi transformat în kilobiţi. I-am băgat în memorie toate marile magazine din ţară.

— De când datează proiectul ăsta?

— Dinainte de război, când tropăitul cizmelor se auzea tot

mai tare. Se ştia – conflictul avea să fie cumplit şi trebuia creat un instrument de salvgardare. Dar guvernul s-a temut. Ca şi pentru proiectul DESTROY, a dat înapoi şi a trebuit să aşteptăm anii ăştia din urmă pentru ca operaţiunea să ia fiinţă. Iată de ce IN-migraţia le propunea paradisul tuturor celor care acceptau să coboare aici. Odată ajuns jos, nu duci lipsă de nimic. Stând în celula ta individuală nu mai mare decât o cameră de baie, ai lumea în vârful degetelor. E de ajuns să-ţi deschizi debaraua vrăjită, să deschizi un fişier şi să recompui lucrul de care ai nevoie. Spaţiul astfel ocupat e nul. Nu trebuie decât să dematerializezi obiectul respectiv de îndată ce nu mai ai nevoie de el. Nu crezi că e formidabil? Sunt sigur că te pregăteai pentru o viaţă de mizerie în fundul unei temniţe subterane şi că te vedeai recitind pentru a mia oară aceeaşi pagină de ziar vechi de cinci ani, peticindu-ţi hainele zdrenţuite şi înscriindu-te pe o listă de aşteptare pentru a avea dreptul de a citi unicul roman disponibil din nivelurile de locuit! N-am dreptate?

— Ba da... E drept că-mi imaginam viaţa din Adăpost ca pe un soi de claustrare lipsită de toate cele trebuincioase. Dar... chiar poţi stoca un pian pe o dischetă?

— Bineînţeles. E suficient să reduci fiecare element distinctiv la expresia lui cea mai simplă, adică la un fel de clonă materială. Obiectul este astfel depozitat sub formă de „rezumat”. Prin mecanismul de restituire, fiecare „clonă” se dezvoltă şi recompune ansamblul. Bineînţeles, trebuie ca obiectele să fie tratate în prealabil pentru a suporta disocierile repetate. Ca să te descotoroseşti de pianul ăsta, n-ai decât să apeşi tasta EXIT şi o să-l vezi dispărând.

David îşi trage răsuflarea. Chipul îi este acoperit de un strat subţire de sudoare. Sarah stă lipită de peretele din fund, cu omoplaţii frecându-se de beton. Între ei se află masa pianului, ca o epavă întrucâtva ameninţătoare sau aidoma carcasei unui animal adormit.

— *Survival Package* a fost conceput pentru un om mitic, continuă David. Pentru ultimul om de pe Pământ, pentru unicul supravieţuitor al sfârşitului lumii... Urma să fie bagajul său de supravieţuire. Un mod de a-l feri de goliciune şi de barbarie. Cu un computer portabil şi câteva casete de energie-fantomă, îşi putea crea din nou, după pofta inimii, fostul său univers. M-am gândit deseori la asta: un tip în zdrenţe în mijlocul unui peisaj deşertic, cu o servietă în mână. O valijoară blindată conţinând zece dischete, iar pe aceste dischete destule fişiere electronice pentru a putea reconstrui castelul de la Versailles. Fascinant, nu-i aşa? A naibii barcă de salvare! Mă arunc în apă, dar colacul meu conţine ceea ce-mi trebuie ca să construiesc un oraş pe prima insulă pustie la care voi ajunge. Ce zici?

— O insulă pustie rămâne întotdeauna o insulă pustie. Şi un oraş fără locuitori rămâne un oraş-fantomă.

— Nu vezi decât aspectul negativ al lucrurilor.

— Şi cum s-ar fi hrănit supravieţuitorul tău? Se poate stoca şi hrana pe dischete? O turmă de oi, cumva?

David se strâmbă şi-şi întoarce privirea, brusc stânjenit.

— Nu putem dematerializa materiile organice vii, pentru că atunci ar fi foarte simplu: n-ar trebui decât să-i arhivăm pe refugiaţi pe dischete şi nu am mai avea nici o problemă de spaţiu vital.

Sarah se crispează.

— Proiectul a dormit multă vreme în fundul unui sertar, murmură David, ca şi cum s-ar fi grăbit să termine acest curs de iniţiere. Succesul operaţiunii DESTROY a fost cel care i-a permis profesorului Mikovski să-l scoată din purgatoriu. La naiba! Nu pari să-ţi dai seama că suntem pe cale de a salva omenirea! Lumea de la suprafaţă e terminată, în majoritatea ţărilor radioactivitatea urcă vertiginos. Sunt toate stocurile alea de rachete îngropate, cărora nimeni nu le cunoaşte

amplasamentul. Rachete cu focos nuclear, sterilizant, bacteriologic... Stau acolo, reprezentând tot atâtea bombe cu explozie întârziată. Nimeni nu poate şti când vor exploda, şi asta nu va fi greu să se întâmple, când rugina va ataca circuitele lor de veghe, provocând impulsuri fanteziste şi ordonând aprinderea... N-am rămas prea mulţi, Sarah, vrei ca rasa umană să fie ştearsă complet de pe suprafaţa globului? Adăpostul este singura noastră şansă de salvare. Dar el nu e totul. Nu e suficient să te îngropi în fundul unei pivniţe ca să supravieţuieşti. Plictisul, suprapopularea, abandonarea oricărei activităţi culturale pot să ne facă să ne întoarcem în perioada cavernelor în numai zece ani. Nu vrem ca urmaşii noştri să comunice prin mormăituri şi să-şi dea în cap cu măciuca. După război, am găsit nu puţini supravieţuitori care petrecuseră şase sau şapte ani într-un buncăr. Toţi erau nebuni sau pe-aproape. Unii nu mai puteau trăi decât într-o ladă sau într-un sac. Alţii se zăvorau în maşini vechi de spălat sau în dulapuri pe care le încuiau pe dinăuntru. Asta se numea „stresul îngropatului de viu”. Ce mizerie! N-avem voie să facem aceleaşi greşeli. Trebuie să ne ascundem, fie, dar să ne ascundem în confort, astfel încât să ne salvăm integritatea psihologică. Ştiu bine, câmpia de tranzit e suprapopulată şi tensiunea e în creştere, dar vrem să-i dăm fiecărui IN-migrant chemat aici posibilitatea de a se bucura, imediat ce se instalează în nivelurile de locuit, de binefacerile stocării domestice. Cu preţul acesta vom evita depresiile nervoase şi tentativele de sinucidere. Un tip care se instalează într-o cameră cât un dulap, ştiind că are la îndemână stocul unui mare magazin, va avea o senzaţie de minunare care-l va face să uite de pulsiunile claustrofobe. Ai experimentat-o şi tu, de asta te-am lăsat să te descurci singură... N-ai scăpat acum de impresia asta de „capac” care te-a strivit în primele zile?

— Ba da, aşa cred... Şi chestia asta... Computerul ăsta... E ca o supapă. O să le puneţi peste tot?

— Da. În fiecare celulă de locuit... Dar va dura foarte mult.

Acest lucru ne sileşte să nu-i chemăm pe candidaţii înregistraţi decât în grupuri mici. Sper că până atunci câmpia de tranzit nu va fi devenit un câmp de bătălie.

David se apropie de consolă şi apasă tasta EXIT. Pianul dispare într-o fulgerare albăstruie ce se înfige în tavan ca o lamă.

Sarah nu şi-a putut stăpâni o tresărire. Întrebările i se învălmăşesc în minte, dar i-e silă să le formuleze. O teamă stranie o amuţeşte. David o apucă de şolduri şi o trage spre el.

— Îţi aminteşti, şopteşte el, sarcofagul de la Luvru? Când strigai de plăcere sub bolţile sălii mesopotamiene?

— Da...

Dar acum nu are nici un chef să facă dragoste. Pântecele îi e tare ca al unui deţinut care se pregăteşte să încaseze lovituri.

Sarah se gândeşte la toate obiectele-fantomă care dorm întipărite în dischetă şi nu poate să nu considere computerul ca pe un soi de cimitir electronic. Un cimitir în care fiecare lespede are forma unui circuit integrat de marmură neagră.

David îi trage fermoarul combinezonului, o apucă brutal de sâni şi o împinge spre cuşetă. Sarah ezită să se desprindă, dându-şi seama dintr-o dată că-i e frică de bărbatul acesta...

Cade pe spate, în timp ce el îi smulge pantalonii şi îi desface picioarele.

Sarah se întreabă dacă mirosul de spermă va reuşi să-l acopere pe cel de ozon, care continuă să plutească în odaie, aidoma unui parfum *sui generis*[10] al pianului dispărut.

[10] Special, original, particular; unic în felul său.

6

Georges a părăsit cortul 23 de două zile şi a pornit printre corturile peticite ca la asaltul unui şir interminabil de dune. Cu toate acestea, înaintarea i-a fost considerabil încetinită de mănunchiurile de cabluri şerpuinde de pe jos. De două ori, s-a împiedicat de pânza asta de păianjen ce aminteşte de odgoanele unui catarg şi a căzut greoi, exact pe şoldul bolnav. În urma acestui accident, a fost nevoit să facă o haltă prelungită şi, cum nimeni nu a vrut să-l găzduiască peste noapte, a dormit în canalizare. Ca un vagabond... Pentru prima oară de la sosirea în Adăpost, a avut senzaţia că e lipsit de rost şi e singur.

De îndată ce te îndepărtezi de zona de primire, câmpia de tranzit îşi pierde rapid orice urmă de aspect ospitalier. Fiecare cort funcţionează ca un teritoriu autonom ce veghează straşnic asupra graniţelor sale. Diferitele corturi alcătuiesc în acest fel tot atâtea triburi distincte care nu întreţin nici o relaţie între ele. De aici rezultă o atmosferă apăsătoare de război rece, în care cel mai mic incident poate degenera rapid într-o bătălie în toată regula.

În mod curios, oamenii nu au aerul acela abrutizat care o caracteriza pe Marina şi pe camarazii ei de somnolenţă. Aici, se recurge mult mai puţin la somnifere, ca şi cum ar fi important să rămâi vigilent. Fiecare cort pare să aibă, astfel, un anumit număr de santinele a căror sarcină e să rămână treze, mâncând doar hrană „sănătoasă”. Georges a hotărât să facă pe moşneagul neputincios şi să nu încerce să intre în vorbă cu nimeni. Până în prezent, a reuşit să nu fie băgat în seamă, şi asta e tot ce-şi doreşte.

A dormit foarte prost sub conductă, dar nu a încetat să observe împrejurimile, pândind santinelele care patrulau în pragul corturilor. Acum e evident că situaţia devine încordată

pe măsură ce te apropii de zidul de înregistrare. Totuşi, în ciuda acestui climat de suspiciune generală, Georges a reuşit să primească fără nici o dificultate câte o masă de la diversele „rulante” la care s-a prezentat. Constatarea aceasta l-a mai înseninat. Cel puţin nu o să moară de foame!

În dimineaţa aceasta, pe când ieşea din ascunzătoare, a remarcat o tânără care făcea la fel, la vreo zece metri mai încolo. Fata era goală, dacă lăsai deoparte zdrenţele uniformei cu care încercase să se îmbrace. Fragmentele de ţesătură ectoplasmică îi atârnau în fâşii unsuroase pe sâni şi pe coapse. Capul îi fusese ras cu puţin timp în urmă şi părul abia începuse să-i crească.

Văzându-l pe Georges, a avut un moment de ezitare, apoi s-a hotărât până la urmă să vină la el şi să-i întindă mâna să-l ajute să se ridice.

— Ei, bunicule, a aruncat ea, bătrâneţe, haine grele, aşa-i?

Georges s-a chinuit să zâmbească, aşezându-se cu precauţie pe o ţeava.

— Mă numesc Sabra, a continuat fata. Nu-i uşor să găseşti un adăpost pe aici. Au paranoia teritoriului, de câte ori intri într-un cort, rişti să fii linşat.

— Par agresivi, a observat Georges.

— Da, asta se cheamă boala campingurilor. E din cauza suprapopulării. Gloata provoacă un sentiment de sufocare, de năpădire... Sau mai curând de invazie, şi atunci toţi se apucă să-şi apere spaţiul vital respingând orice nou-sosit. E mai bine să nu ceri ospitalitate, fiindcă au tendinţa să ia asta drept o provocare. Pentru fete e uneori mai uşor, fiindcă se găseşte întotdeauna un tip care să le bage înăuntru pe ascuns, cu condiţia să se lase călărite. La început, am acceptat, fiindcă mi-era teamă de şobolanii care umblă prin conducte, şi apoi am fost văzută de un şef de cort... Mi-a ras capul pentru ca santinelele să ştie că sunt o târfă gata de orice pentru a-şi

petrece noaptea într-un sac de dormit. Apoi, am păstrat distanţa. Dacă voi fi descoperită din nou, am încurcat-o. A doua oară, nu mai glumesc.

S-a uitat atentă la Georges înainte de a continua:

— Şi tu, bunicule, te duci să te înregistrezi? Ai ceva curaj, la vârsta ta! Bătrânii rămân de obicei în fundul sălii, lângă scară. Numai tinerii se avântă pe teritoriul lui Goobble.

— Cine e acest... Goobble? Mi s-a pomenit deja de el de câteva ori.

— Şeful „gorilelor”. Un tip căruia i-a intrat în cap că în Adăpost e prea multă lume, că o să ne sufocăm până la urmă şi că trebuie făcut loc...

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, *Old Daddy*, paranoia campingurilor i-a paradit creierii. Crede că, suprimându-i pe paraziţi, va grăbi înregistrările. După părerea lui, tipii de la IN-migraţie sunt prea darnici, fiindcă lasă pe oricine să coboare aici, aşa că a făcut o selecţie. Se bazează pe intuiţie. Îi priveşte pe oameni în adâncul ochilor ca să vadă dacă vor fi buni recruţi pentru nivelurile de locuit.

— Şi dacă nu sunt?

— Atunci trebuie să te fereşti de accidente. Goobble e un bun planificator de accidente. Şi apoi, mai e şi *Operaţiunea Sângerarea*, dar o să vezi tu asta mai târziu, n-aş vrea să te sperii şi să faci cale-ntoarsă!

Au pornit la drum, mergând de-a lungul conductei. Sabra l-a luat de braţ pe Georges ca să-l ajute în porţiunile dificile. Au mers aşa o bucată de vreme, fără să vorbească, atenţi la tropăiturile şobolanilor prin ţevi. Apoi au făcut popas şi fata s-a dus după mâncare.

— În privinţa asta nu-s probleme, a explicat ea. Sunt obligaţi

să ne dea de halit, aşa-s regulile. Şi, oricum, rulantele nu sunt proprietatea unui clan anume.

Georges digeră anevoie pasta groasă a tocanei sintetice. Îl doare piciorul. Câţiva metri mai încolo, Sabra clăteşte gamelele la robinetul colectiv, prin care nu curge decât un fir de apă. Fata are un chip animalic şi obtuz de umblăreaţă hârşiită. Capul ras îi accentuează conturul pătrat al fălcilor şi aspectul cărnos al buzelor. Sânii grei i se ciocnesc la fiecare mişcare. Georges e bucuros că a întâlnit-o, deoarece Drey şi-a amânat în cele din urmă plecarea, sub pretextul unei idile bruşte cu Marina. Sabra are ceva dătător de siguranţă, o vitalitate care lui Georges începuse să-i lipsească. E nevoit să recunoască faţă de sine însuşi că această călătorie de înregistrare se anunţă destul de neplăcută şi în el se furişează o anumită oboseală. Uneori, se întreabă dacă nu ar fi trebuit să rămână în cortul 23, iar accesele acestea de laşitate îl umplu de o ruşine difuză.

— Hei, ia uită-te! exclamă Sabra. Sunt sigură că nu ai mai văzut niciodată aşa ceva!

Cu mâna întinsă, fata arată trei oameni care se deplasează printre corturi pe nişte catalige, ca nişte circari. Scena e frapantă. Cocoţaţi pe stânjenii de lemn, necunoscuţii aproape că domină corturile, şi capetele lor ating reţeaua de conducte suspendate.

— Nu-i rău, ai? rânjeşte fata. La mintea cocoşului...

Georges se încruntă, perplex.

— Dar la ce le foloseşte asta? Sunt santinele... paznici?

— Da' de unde. E un mod de a domina mulţimea, de a te ţine deoparte de gloată. Sunt nişte individualişti care refuză să se amestece cu turma. Nu suportă aglomeraţia, îi înnebuneşte, aşa că şi-au imaginat stratagema asta. La zece metri deasupra solului, au impresia că respiră mai uşor, că nu mai sunt supuşi înghesuielii.

— Şi nu coboară niciodată?

— Nu. Când vor să mănânce, lasă în jos o gamelă legată la capătul unei sfori până la cantina rulantă. Ca să doarmă, e şi mai simplu. Agaţă un hamac de conductele din plafon, se întind în el şi-şi leagă cataligele de o ţeava, aşa cum legi o barcă la un debarcader. Dimineaţa îşi strâng bagajul, îşi încalţă cataligele şi pornesc din nou la drum. Sunt nişte înfumuraţi, nu vorbesc niciodată cu cei de jos.

— Dar nu se întâmplă să li se fure cataligele?

— Ba da, uneori, în timp ce dorm. Atunci rămân pe conducte, ca nişte naufragiaţi. Dar mai sunt şi alţii, la fel de smintiţi, o să-i vezi curând. Sunt porecliţi lilieci, fiindcă se agaţă cu picioarele de conductele supraînălţate şi se lasă să atârne, cu capul în jos şi cu mâinile încrucişate la piept. Se pare că e o postură yoga care le aduce seninătatea şi îi face să intre în meditaţie profundă. O să-i vedem în scurt timp.

Sabra se opreşte din vorbă ca să aranjeze gamelele în geantă.

— Pornim mai departe? propune ea. Aş vrea să ajungem la următorul colector înainte de venirea „nopţii”; acolo e un nod de canalizări sub care vom fi la adăpost în cazul în care Goobble ar declanşa Operaţiunea „Sângerarea”.

Georges se ridică. Umbra oamenilor pe catalige trece peste el şi se îndepărtează. Preţ de o clipă, îi invidiază, cocoţaţi cum sunt la înălţime.

— Nu mai visa, mârâie Sabra, ghicindu-i gândurile. Sunt teribil de vulnerabili. E de ajuns o lovitură cu securea ca să-i doboare şi când cad îşi frâng oasele. L-am văzut pe unul care a căzut peste catargul unui cort, ca un fluture, şi a rămas acolo, tras în ţeapă, o lună întreagă, putrezind, cu vârful catargului ieşindu-i prin piept. Nu era prea plăcut să-l vezi.

— Cine i-a tăiat cataligele? Goobble?

— Nu mai spune! Aşa crezi? Şi eu care ziceam că a fost doar o secure care zbura prea jos! Hai, la drum, bunicule!

Georges duce la gură plosca mică şi deformată pe care Sabra a scos-o din geantă şi bea cu lăcomie apa, deşi aceasta are un gust oribil de fier.

În sfârşit, i-a văzut pe oamenii-lilieci!

La început, a crezut că erau nişte oameni spânzuraţi sau agăţaţi acolo ca pedeapsă, să dea exemplu pentru cine ştie ce delict, dar Sabra l-a lămurit repede. Georges a numărat şase, legaţi de picioare de o conductă ce trecea pe deasupra corturilor, la şapte sau opt metri de sol. Cei mai mulţi aveau într-adevăr braţele încrucişate la piept, dar câţiva îşi lăsau să atârne membrele superioare, ca şi cum erau lipsiţi de orice forţă. *Ca nişte exponate de măcelărie*, şi-a zis Georges, *ca nişte animale atârnate de un cârlig, aşteptând să fie jupuite...*

O repulsie surdă l-a cuprins la vederea acestor feţe congestionate, vinete, cu pielea întinsă de afluxul sângelui. S-a uitat la braţele lor, la mâinile mari, cu vene dilatate, şi aceasta l-a trimis cu gândul la nişte mănuşi chirurgicale pline de sânge coagulat. Zece degete de nailon extensibil transformate în caltaboş...

— Au făcut un pact cu „cataligele”, i-a explicat Sabra, ca să le aducă de mâncare... De altfel, destui „lilieci” sunt foste „catalige” care au găsit astfel un mod şi mai radical de a se izola de mulţime. Stând aşa, cu capul în jos, au tendinţa de a nu vedea decât tavanul, înţelegi?

— Dar asta nu le provoacă tulburări organice? Cred că inima are de suferit din cauza poziţiei ăsteia inversate. În plus, corpul nu mai e irigat cum trebuie...

— Exact, l-a întrerupt fata. Se necrozează peste tot şi, pe deasupra, le plesnesc o groază de vase de sânge din creier. Unii sunt afazici, alţii surzi, dar sunt fericiţi aşa. Lumea nu-i prea place fiindcă se cacă şi se pişă pe corturi, aşa că uneori

puştii trag în ei cu praştia.

Georges şi-a plecat capul ca să alunge din câmpul său vizual imaginea acestor torturaţi de bunăvoie, cu feţele buhăite şi buzele înnegrite.

Sabra înaintează pieziş, ca un crab, examinând neliniştită împrejurimile. Georges se simte foarte obosit. Mersul printre ţevi este extraordinar de încet, deoarece nu poţi parcurge mai mult de trei metri fără să fii nevoit să escaladezi o barieră de conducte.

— E „noapte”, şopteşte Sabra, nu se mai aude nimic. Vino, trebuie să ne ascundem undeva, oamenii lui Goobble pot să apară dintr-o clipă într-alta.

Fata se lasă în genunchi, alege conducta cea mai groasă care şerpuieşte la nivelul solului şi se strecoară dedesubt.

— Fă ca mine! îl sfătuieşte pe Georges. Lasă-te pe burtă.

Georges ezită. Îl doare şoldul şi perspectiva de a se târî pe sub conductă nu-i prea surâde, dar tonul fetei are ceva presant, care nu prevesteşte nimic bun.

— Mişcă-te odată! şuieră ea. „Gorilele” nu au mai apărut de două zile.

Georges se lungeşte sub conductă, între două bălţi de apă murdară. Capul i se freacă de metalul ruginit. Sosirea sa pune pe fugă un rozător.

— Priveşte! şuieră Sabra. Ce-ţi spuneam? Uite-i!

Nişte oameni în salopete de camuflaj au năpădit efectiv aleea centrală. Cei mai mulţi sunt cu pieptul gol, dar toţi poartă nişte măşti ciudate de sudor. Armamentul lor se compune din arbalete metalice înzestrate cu o lunetă de ochire, iar la centură au o teacă plină cu săgeţi mari.

Georges îşi ţine răsuflarea. Comandoul s-a împrăştiat rapid. Fără zgomot, oamenii cu măşti de fier s-au apucat să

escaladeze conductele verticale ca să ia poziţie deasupra corturilor. Întinşi pe ţevi, ca nişte prădători pe crengile unui copac, îşi armează cu gesturi lente arbaletele perfecţionate. Măştile de sudură care le ascund în întregime faţa dau o nuanţă înspăimântătoare înfăţişării lor. Văzându-i, te gândeşti imediat la nişte cavaleri din Evul Mediu, care ar lupta goi, doar cu un coif pe cap.

— Ce-i cu măştile astea? suflă Georges. Ca să bage frica în oameni?

— Sistem de ţintire cu infraroşii, răspunde laconic Sabra. Le permite să localizeze prin pânza corturilor poziţia celor care dorm! Fiecare ţintă conturează o siluetă mică de culoare roşie în fanta vizorului. Înţelegi de ce eram aşa grăbită să mă bag sub ţeava asta?

— Dar de ce fac asta?

— Ţi-am mai spus: pentru „sângerare”. E modul lor de a subţia numărul celor care aşteaptă. Iau un cort la întâmplare şi trag prin pânza lui, fără să vadă faţa victimelor. De ce crezi că sunt toate aşa de peticite?

Sabra amuţeşte. Răsuflarea ei scurtă, amplificată de conducta sub care stă, evocă gemetele unei femei care face dragoste.

„Gorilele” şi-au dus armele la umăr. Corzile scot un zgomot sec. Proiectilele zboară cu un fâsâit mătăsos. La impact, pânza corturilor răsună ca o piele de tobă. Georges înţepeneşte. Nu-i e deloc greu să-şi închipuie oamenii ţintuiţi la pământ, străpunşi prin sacul de dormit. Comandoul se îndepărtează deja spre alt cort. Bărbaţii mascaţi aleargă sprinteni de-a lungul ţevilor, sărind, peste ambranşamente cu o graţie de felină.

— E şi Goobble printre ei? întreabă Georges.

— Tot timpul, dar nimeni nu ştie cum arată. „Gorilele” sunt

mereu mascate. E o societate secretă. O falangă neagră. Imediat ce-şi încheie expediţia, îşi reiau locul printre ceilalţi, care dorm, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Arbaletele scot din nou un plesnet sec; acum zgomotul e mai îndepărtat. Georges zgârie cimentul cu unghiile, urmărind cu mintea traseul săgeţilor scurte cu tijă de fier, şi i se pare că percepe izbitura surdă a vârfurilor străpungând carnea victimelor moleşite de somn.

— Dar de ce santinelele nu le semnalează apropierea? murmură el. Ar fi suficient ca oamenii să se ridice şi să înceapă să fugă în zigzag...

— Nu sunt aşa de sigură. Tipii ăştia sunt foarte buni ţintaşi. Şi apoi, santinelele sunt complice. E un pact. Goobble le-a interzis categoric oamenilor lui să tragă în paznici. O santinelă care ar da alarma ar provoca imediat abolirea acestui privilegiu. Cred că nimeni nu vrea asta. Turele de gardă se schimbă săptămânal...

— Ceea ce e totuna cu a spune că timp de o săptămână nu rişti să fii omorât! OK, tot e ceva.

— La început, oamenii se arătau foarte vigilenţi, trăiau în stare de alertă, dar apoi timpul a tot trecut şi mulţi înghit întruna somnifere, aşa că sunt ţinte perfecte. Oricum, nu se ştie niciodată când intră în acţiune Goobble. S-a instaurat un anumit fatalism, ştii, ca în timpul războiului, când atâţia oameni nici nu mai coborau în adăposturi în timpul alarmelor aeriene...

Georges mormăie ceva. Pânza corturilor scoate un sunet sec sub impacturi.

— Or să săgeteze vreo cincizeci, comentează Sabra, la întâmplare. În unele corturi, şmecherii aprind un foc de tabără, şi căldura bruiază vizoarele. Există însă riscuri de incendiu, şi uneori sistemul de stingere automată instalat pe conducte intră în funcţiune, inundând imediat cortul

respectiv. E o porcărie. Oricum, nu-i compătimesc; dacă ar fi mai deştepţi, s-ar băga sub conducte, ca noi, dar uite că vor neapărat să facă parte dintr-un clan! Dintr-o societate! Pentru nimic în lume n-ar vrea să fie asimilaţi nomazilor. Sunt de acord să emigreze, dar nu şi să ajungă vagabonzi.

Georges nu o mai ascultă, urmărind evoluţiile „gorilelor" sus, pe conducte. Salturile lor îi fac pe oamenii-lilieci să tremure şi să înceapă să oscileze ca nişte şunci atârnate de o grindă. Georges îşi spune că nu ar fi prea greu să iei o placă de metal de la o conductă stricată şi să ţi-o strecori în sacul de dormit, transformând-o într-un scut care să oprească săgeţile. Dar oare oamenii de aici mai au destulă prezenţă de spirit ca să conceapă o asemenea strategie? Nimic nu e mai puţin sigur. Georges îşi aminteşte de Marina, care era atât de îndopată cu neuroleptice, încât s-ar fi uitat cum arde cortul 23 fără ca măcar să schiţeze un gest de a fugi!

Dorm şi se oferă sacrificiului, ca nişte animale ale holocaustului, având conştiinţa total diminuată.

... Acolo sus, „cataligele" se ghemuiesc în hamacurile lor şi se fac că dorm, sperând că „gorilele" vor uita de ei. Ar fi atât de uşor să-i străpungă de la mică distanţă şi să-i lase agăţaţi între două conducte, cadavre golindu-se de sânge picătură cu picătură şi pătând pânza corturilor într-o hemoragie interminabilă.

Da, atât de uşor...

Poate că „gorilele" au cedat atracţiei acesteia a corpurilor prea oferite, prea uşor de distrus? Langoarea victimelor a creat călăii, aşa cum o mâncare fină cheamă gura care să o devoreze. Ucid din senzualitate, fiindcă masele acestea de carne lascive şi tolănite în amorţeala somniferelor nu pot provoca decât violenţa şi crima... Fiindcă prada provoacă întotdeauna dorinţa de a ucide. Fiindcă...

Georges se freacă la ochi. Vederea i se tulbură. Nu există

oare un pact tacit între trăgător şi ţinta sa? Tot dormind atât, nu meriţi oare somnul de veci? Aici însă, Moş Ene nu împarte nisip, ci săgeţi de arbaletă; sunt mult mai eficace.

Pânza corturilor vibrează ca nişte vele de fregată care încasează şocul unei vijelii bruşte.

Oare câţi sunt acum, ţintuiţi la pământ, sângerând în învelişul impermeabil al sacilor de dormit, umplându-i cu cheaguri care dimineaţa, când fermoarele vor fi trase, se vor revărsa, fărâmiţându-se în bucăţi de pastă neagră? Câţi oare?

Georges se ghemuieşte şi mai mult. Sabra nu mai spune nimic, ascultând poate cum pleacă vieţile pe care somnul le-a trădat.

S-a sfârşit. Oamenii cu feţele ascunse sub măştile de sudură bat în retragere, întrucâtva groteşti cu pantalonii lor de camuflaj şi bocancii militari. Groteşti şi terifianţi.

Georges nu mai ştie prea bine de ce e aici. Dacă ar fi singur, s-ar întoarce, dar nu vrea să pară că ar capitula de faţă cu Sabra. Îşi imaginează lesne dispreţul care ar strâmba boticul dur al fetei. Va merge mai departe. Totuşi, peretele de înregistrare i se pare atât de departe...

Fără ca măcar să-şi dea seama, adoarme. Pe câmpia de tranzit, totul s-a liniştit din nou. Ucigaşii au dispărut. Vânătoarea s-a terminat.

Georges doarme, jalnic în veşmintele sale zdrenţuite. Ici şi colo, de-a lungul aleilor, bucăţi de uniformă rătăcesc, umflându-se şi luptând să-şi recapete forma iniţială de ectoplasmă. Nişte pantaloni explodează, marcând un epilog derizoriu al unui masacru aleatoriu.

7

Sarah e întinsă pe pat, cu un braţ sub ceafă. Poartă un bikini de un roşu-aprins ce pare alb în lumina lămpii de bronzat. Pielea ei goală, unsă cu loţiune solară, are o lucire uleioasă.

Podeaua celulei e plină de obiecte disparate. Alături de un pick-up, se află o stivă de romane poliţiste şi de dragoste în ediţii ieftine, iar într-un colţ sunt aruncate grămadă nenumărate rochii, cele mai multe de un model excentric, printre care figurează câteva furouri şi gulere de pene de struţ. Un mantou de blană zace făcut ghem în praful pardoselii de ciment. Ciorapii de mătase au fost aruncaţi la nimereală, ca nişte piei de şarpe.

Sarah priveşte fix plafonul, vrând să nu mai vadă mormanul acesta de obiecte care o copleşeşte şi o sufocă. I se pare că, adolescentă fiind, a fost nevoită să aplice aceeaşi strategie ca să suporte plictisul după-amiezelor de vară. În ciuda ştergerii amintirilor, simte un fel de certitudine vagă, ca o zdreanţă de memorie-fantomă ce refuză să se destrame în apa tulbure a amneziei.

Sarah se vede la paisprezece ani, cu părul strâns în coadă de cal, într-o cameră transformată în câmp de bătălie şi plină de plăci, de albume de benzi desenate şi de reviste de rock. E întinsă, răstignită în mijlocul dezordinii, având căşti la urechi şi capul plin de un vacarm muzical pe care abia de îl mai aude. Îi e greaţă din cauza celor zece sticle de apă minerală băute în câteva ore şi a ciocolatelor ronţăite fără să îi fi fost poftă. E cald. Îi vine să plângă. Se simte pustie şi încolţită, înghiţită de mlaştina asta de jucării care nu mai reuşesc să o facă să uite de răul existenţial. Ştie că totul se va termina ca de obicei, în baie, cu şalele proptite de chiuvetă, cu o mână în chiloţi şi cu degetul arătător înverşunându-se să provoace o plăcere de mântuială, care nu va aduce decât o scurtă clipă

de uşurare nervoasă.

Sarah vede toate acestea, şi aceeaşi greaţă o cuprinde încetul cu încetul. Are impresia că are paisprezece ani şi că se plictiseşte în camera unei vile oarecare închiriate, vara, lângă o plajă care duhneşte a loţiune de bronzat.

Şi-a petrecut după-amiaza jucându-se cu *Survival Package* şi făcând să se materializeze obiectele cele mai inutile. David nu minte când spune că o dischetă conţine tot atâtea articole ca un magazin mare. Minuscula nişă a terminalului e aidoma unei prăpăstii fără fund în care ar fi fost vărsat tot conţinutul Galeriilor Pariziene. E suficient să te apleci, să întinzi mâna...

Şi să cazi în prăpastie?

Sarah se ridică şi stinge lampa de bronzat. Pielea îi este uşor iritată. „Asta-i culmea, îşi zice ea rânjind, am făcut insolaţie la cinci sute de metri sub pământ!”

Îşi plimbă privirea peste toată dezordinea din cameră, la cărţile abia răsfoite, la rochiile îmbrăcate în intervalul a câteva minute, la plăcile pe care nu le-a ascultat decât pe jumătate şi, îndreptându-se spre consolă, apasă tasta EXIT. Obiectele se volatilizează într-o izbucnire de lumină. Chiar şi bikiniul de pe ea dispare, lăsând-o goală, acoperită doar de arsurile lămpii. Celula îşi recapătă aspectul monahal. Tânăra femeie oftează. Ziua care a trecut i-a lăsat un gust amar în gură. Se întreabă din ce în ce mai des dacă sistemul de stocare prin dematerializare e altceva decât un soi de jucărie, şi mai ales dacă va reuşi cu adevărat să juguleze impulsurile claustrofobe ale refugiaţilor. Problema nu e uşoară; Sarah ştie că suprapopularea şi diminuarea spaţiului vital atrag după sine apariţia la animale a unor comportamente extreme, mergând de la refuzul categoric al raporturilor sexuale şi până la mutilările voluntare, trecând prin canibalism. Dacă nu va izbuti să stăpânească aceste fenomene, omenirea întreagă riscă să fie înghiţită de nebunie. Nu e stupid să te temi că

peste trei sau patru ani va fi război între etaje în unicul scop de a „face loc”. Sarah însăşi, văzând cum i se umple celula, s-a simţit cuprinsă de un început de panică, de parcă odaia ar fi fost brusc invadată de o viermuiala de insecte.

Sarah stinge lumina şi se întinde în pat. Pielea îi este extrem de sensibilă, aproape dureroasă. *La naiba! Ce m-a apucat să mă bronzez? Nu mi-a plăcut niciodată soarele...*

Închide ochii. De fapt, s-a jucat de-a „vacanţa pe plajă” ca să uite de spaţiul redus al temniţei, vrând să-şi dea preţ de o clipă iluzia unei profunzimi nemărginite, a unei panorame interminabile de cer şi mare. Dar totul s-a preschimbat într-un ghem vâscos ce îi apăsa stomacul. *Trebuie să dorm*, îşi zice ea cu o energie care face să-i vibreze nervii.

Nu l-a mai văzut pe David de patruzeci şi opt de ore. Beth a lipsit şi ea, făgăduindu-i că-i va da în curând de lucru. Asta şi vrea Sarah. A răsfoit broşurile pe care i le-a lăsat David, care sunt expuneri seci descriind funcţionarea Adăpostului şi situaţia din interiorul sălii de tranzit. Sarah e gata să accepte orice muncă, numai să nu mai stea închisă în celula ei, fiind dispusă să se ocupe de distribuirea pastei nutritive, să se ocupe de întreţinerea reţelei de canalizare sau...

„Încă nu eşti pregătită, a obiectat Beth, zâmbind matern. N-o să te uităm, nu-ţi face griji. Trebuie doar să te obişnuieşti cu noul tău mediu. Deocamdată, avem prea multe pe cap, aşa că nu-ţi pierde răbdarea.”

Mereu aceleaşi discursuri liniştitoare, debitate pe un ton de adormit copiii! Sarah s-a săturat. Ar vrea să... Ar vrea să nu cadă în depresie în fundul văgăunii ăsteia infecte.

Sarah îşi înfige unghiile în buretele saltelei. Un zgomot umed răsună de pe coridor, un clipocit de picioare goale care merg şovăitor, făcând pauze îndelungate.

Imediat, tânăra femeie se gândeşte la David. O să vină, o să se întindă pe ea şi o să facă dragoste cu ea, fără ca măcar să

o întrebe dacă vrea... S-a schimbat. Cercetătorul distrat din muzeele goale a lăsat locul unui cadru superior hotărât, tăios. Se simte de-acum în el o voinţă care nu suportă contrazicerea. Sarah ştie că el o consideră o subalternă.

Sunetul de sucţiune se apropie. Sarah deschide ochii, dar e atât de întuneric, încât abia desluşeşte nişte contururi vagi. Nu a închis uşa, ca şi cum bietul subterfugiu al batantului întredeschis ar fi suficient pentru a mări volumul camerei. Nu a închis uşa, şi acum cineva înaintează prin beznă in direcţia ei... Nu e David, fiindcă el ar fi aprins lumina de veghe de pe palier... De ce s-ar juca de-a spărgătorul?

Sarah ar vrea să se ridice dintr-un salt ca să aprindă lumina, dar ştie că e deja prea târziu. În prag se profilează o siluetă...

Tânăra femeie îşi ţine respiraţia. Cu nările dilatate de spaimă, simte un miros de sudoare şi de... cafea (?). Umbra stă nemişcată în pragul uşii şi aşteaptă, la nesfârşit. Poate că vrea să se asigure că viitoarea ei victimă doarme adânc? Mintea lui Sarah e străbătută de ipoteze nebuneşti. Se gândeşte la rapoartele pe care le-a citit după-amiază, la acele... „gorile” la care făceau aluzie, la masacrele al căror teatru e sala de tranzit, la şeful acela misterios al cărui nume sună ca o marcă de gumă de mestecat: Goobble... Şi dacă vreunul din măcelarii ăia a reuşit să intre în spaţiul rezervat nivelurilor de locuit? Dacă a venit să ucidă cadrele responsabile de insuportabila încetineală a încorporărilor?

Sarah se ridică în capul oaselor. Trebuie să reacţioneze înainte ca asasinul să o ţintuiască în pat...

Umbra face doi paşi şi îngenunchează la piciorul patului. Mirosul de sudoare şi de cafea devine şi mai puternic.

— Vuuum, vuuum, face o voce de bărbat tânăr. Şi dumneavoastră sunteţi posedată? E cumplit, nu-i aşa? I-am spus lui Beth: Nu sunt o clădire de închiriat. Nu vreau locatari în interiorul capului meu...

Lui Sarah i se face pielea de găină. Vocea e şuierătoare ca un jet de aburi ţinuţi prea multă vreme sub presiune. Răsuflarea necunoscutului îi mângâie sfârcurile sânilor, ca un curent rece de aer, care face să i se zbârcească aureolele.

— Reîncarnările sunt o porcărie, continuă umbra ghemuită pe vine. E ca şi cum ţi-ai pune nişte armuri una peste alta, ştiţi: ca nişte jachete când ţi-e frig. Mda, nişte armuri groase. În cele din urmă, nu te mai poţi mişca deloc, îţi pierzi echilibrul şi cazi. Eu unul cad de o veşnicie. Am toate chestiile astea în mine... Oameni, obiecte... Sunt un depozit în toată regula. Cu dumneavoastră se întâmplă la fel?

— Ăăă... da, da, bâiguie Sarah. Cam aşa.

— Vuuum, vuuum... A sosit timpul. Ar trebui să aprindeţi lumina, trebuie să-mi fac treaba.

Sarah întinde braţul şi apasă butonul care aprinde singurul bec din celulă. Alături de ea se află un băiat mărunţel, complet gol, cu excepţia unei brăţări de identificare la încheietura mâinii drepte. În mână ţine ceva: un pachet de cafea boabe.

— Fac pentru două ceşti? întreabă el, deschizând pachetul. Vă place mai tare?

Băiatul toarnă boabele negre în căuşul palmei şi le vâră în gură.

— Vuuum, vuuum, mormăie el, zdrobind boabele între dinţi. Din colţurile gurii i se scurge o salivă maronie. Sarah face un efort ca să nu urle.

— Vuuum, vuuum, continuă băiatul.

Totul durează o veşnicie, apoi, în cele din urmă, se hotărăşte să scuipe o pastă dezgustătoare pe un colţ al saltelei.

— Ce mai trudă, geme el, ştergându-se la gură. Eu, care nu beam decât cacao, să mă pomenesc în pielea unei râşniţe de

cafea! Dumneavoastră ce sunteţi? Oală cu presiune? Maşină de spălat? Jos e o fată care trebuie să facă pe maşina de cusut; îşi prinde ace în vârful fiecărui deget şi înţeapă tot ce trece pe lângă ea. E mai bine să o ocoleşti! Râşniţa de cafea nu e cel mai rău lucru, n-am de ce să mă plâng. Cunosc un tip care face pe cuptorul electric. Un calvar în toată regula! Îşi bagă bucăţi de carne crudă în gură şi aşteaptă să se facă friptură! Alteori îşi pune o cratiţă cu apă pe cap şi spune: „Aveţi răbdare! Încă trei minute şi o să dea in clocot!” Ce să zic! E un lăudăros, când am băgat degetul, apa nici măcar nu se încălzise. Probabil că termostatul lui e dereglat, e nevoie să fie reparat, mai ales că e încă în garanţie, aşa că ar trebui să profite. Dumneavoastră ce sunteţi?

— Pră... prăjitorul de pâine, improvizează Sarah. Da, asta sunt: toasterul.

— Nu mai spune! pufneşte tânărul, făcând ochii mari. Prăjitorul de pâine? Înseamnă că vă băgaţi felii de pâine în păsărică şi aşteptaţi să se rumenească?

Sarah s-a aşezat pe pat. Acum se simte mai puţin vulnerabilă: nu trebuie decât să dea cu piciorul ca să-l lovească pe dement direct în faţă. O dată ce a depăşit prima reacţie de panică, Sarah îşi dă seama că e pe cale de a descoperi secretele Adăpostului.

— Locuiţi jos? întreabă ea. E mai bine decât aici? Mi-ar plăcea să dau o raita.

— O, e bine, rosteşte neglijent băiatul. Noi avem tot timpul lumină, e un avantaj.

— Cum vă cheamă?

— În momentul ăsta, Pat Sadly, dar se schimbă întruna. Acum un minut nu aveam un nume propriu-zis, ci mai curând o marcă: *Coffee Mill SuperCut*. Alteori mă numesc Catherine Corey. Depinde de reîncarnări. Ai mereu alte persoane în tine, dar vocile lor sunt depărtate, aproape nedesluşite. Obiectele,

în ceea ce le priveşte, sunt mai prezente. Ele cer să fie utilizate.

— Şi Catherine Corey asta vă vorbeşte?

— Eh, din când în când. Oricum, nu ştie să spună decât: „Mă numesc Catherine Corey, şi sunt moartă.” Nu e prea variat. Ce-aţi vrea să spună morţii? Numai în cărţi vorbesc ceasuri în şir. În realitate, fantomele nu fac decât să bâiguie. Murmură, şoptesc, aşa că nu e greu să nu le auzi. Cu obiectele e altceva.

Tace, părând să chibzuiască.

— Ştiţi ceva, rosteşte el, brusc transfigurat, eu, cu râşniţa mea de cafea, şi dumneavoastră, cu prăjitorul de pâine, ne-am putea asocia să pregătim împreună un mic dejun; nu-i aşa că e o idee bună?

— Da, s-ar putea, suflă Sarah. Ar trebui însă ca mai întâi să văd dacă localul dumneavoastră îmi convine.

— Bineînţeles, aprobă Pat Sadly sentenţios. E normal. Putem merge chiar acum, se potriveşte la ţanc, fiindcă Beth nu a închis bine sasul. Aşa am putut urca aici.

Tânărul se ridică, invitând-o cu un gest larg pe Sarah să-l urmeze. Fata se supune. Mâinile îi sunt umede şi de sub braţ i se scurg picături de sudoare, alunecând de-a lungul coastelor.

Sadly se deplasează în tăcere, cu pachetul de cafea în mână. Sarah se roagă să nu înceapă să facă „vuuum, vuuum” când trece prin faţa uşii lui Beth. Băiatul merge repede, parcurgând palierul şi coborând la iuţeală scara dintre cele două niveluri. Sarah îl urmează. Pat se îndreaptă spre fundul coridorului, unde se cască un perete fals ce dă spre o sală albă cu pereţii şi podeaua acoperite de plăci de faianţă. De fapt e o uşă metalică având o glisieră ascunsă sub un strat subţire de ciment. Sarah pătrunde în cameră. Pereţi de sticlă blindată o împart într-un şir de celule transparente.

Unele zone servesc vădit la stocarea materialului electronic şi a unei rezerve importante de casete cu energie-fantomă. Alte compartimente sunt ocupate de bărbaţi şi femei în pielea goală sau îmbrăcaţi în cămăşi de spital. Lumina tuburilor fluorescente aruncă reflexe ciudate pe ecranele monitoarelor. Sarah identifică un terminal mare în faţa căruia se află un fotoliu de piele neagră. În jurul consolei sunt dispuse fişete încuiate.

— Acolo nu ne ducem niciodată, comentează Sadly. E pupitrul de comandă al doctorului David.

Sarah se lasă condusă. Băiatul a apucat-o de încheietură şi o duce în ceea ce pare să fie o sală de spital.

— De obicei, nu putem ieşi, repetă dementul, dar în seara asta Beth a uitat să tasteze codul de închidere. Era obosită rău. De altfel, i-a şi spus doctorului David: „Sunt frântă, şi pe deasupra mi-a venit şi ciclul.”

Sarah nu-l mai ascultă. Celulele transparente sunt foarte strâmte, doar cu puţin mai mari decât cuşeta care se află înăuntrul lor. O fată roşcată cu părul ţepos stă îngenuncheată pe patul ei, agitându-şi mâinile ca şi cum tocmai şi-ar fi făcut unghiile. Abia când se apropie mai mult, Sarah vede acele lungi fixate cu leucoplast pe fiecare deget. Probabil că sunt ace de seringă pe care le-a luat dintr-un coş de gunoi al secţiei.

— Ea e „maşina de cusut”, rânjeşte Sadly. Ei, Vera, cum merge în seara asta?

În loc de răspuns, fata interpelată îşi înfige unghiile în perna din faţa ei şi strecoară printre dinţi: „Tic, tic, tic...”

— Nu-i daţi atenţie, murmură tânărul, e smintită. Şi, întorcându-se spre fata cu ace, strigă:

— Gura, Vera, că altfel îţi tai curentul!

Sarah e leoarcă de sudoare. Pe patul ei, Vera râde gâlgâit,

spunând că nu-i pasă, fiindcă oricum ea funcţionează cu baterii.

Sarah simte că-şi pierde curajul. Lectorii energetici care alimentează computerele zumzăie în toate cele patru colţuri ale sălii.

— Nu vi-i mai arăt pe ceilalţi, spune sec Sadly, fiindcă s-ar putea enerva. Ei, aţi văzut cum locuim noi? Mi-ar plăcea mult să vă mutaţi aici, că m-am cam săturat de toţi ticniţii ăştia, şi dumneavoastră păreţi mai normală. Cel puţin cu dumneavoastră se poate discuta.

Sarah bâiguie câteva banalităţi incoerente, uitându-se pe furiş spre uşă, neliniştită la gândul că s-ar putea închide, lăsând-o la cheremul bolnavilor.

— Vă mutaţi, nu-i aşa? insistă băiatul, şi faţa i se crispează într-o grimasă dureroasă, dându-i brusc înfăţişarea unui puşti insuportabil pe punctul de a se înfuria. Nu-i aşa? urlă el strident.

Vera se ridică în patul ei.

— Idiotule! Ţipă ea, nu vezi că nu e ca noi? Nu e posedată, n-are morţi care-i plâng în cap şi nici o maşină nu-i dictează ce trebuie să facă, e normală! Normală! Oricine şi-ar fi dat seama, dar tu nu eşti decât un idiot, bun numai ca să râşneşti cafeaua! Vuuum, vuuum! Biet imbecil!

— Nu! vociferează Sadly. Nu, nu, nu-i adevărat! Şi ea e nebună, ştiu eu. Mi-a spus.

Se cramponează de încheietura lui Sarah, înfigându-şi unghiile în carnea ei. Tânăra femeie îi dă un brânci. Băiatul păleşte.

— Târâtură! urlă el, aruncându-i conţinutul pachetului de cafea în faţă. Nici măcar nu eşti un prăjitor de pâine adevărat! M-ai minţit!

Orbită, Sarah se clatină şi se loveşte de peretele de sticlă.

— O s-o învăţăm noi minte! zbiară Vera. Ţine-o, să-i fac nişte broderii frumoase pe sâni!

Sare din pat şi se apropie, imitând zgomotul unei maşini de cusut. Degetele prelungite de ace de seringă se agită, scânteind în lumină.

— Ţine-o!

Sarah se zbate, dar Sadly a prins-o de mijloc cu amândouă braţele, imobilizând-o. Acele Verei îi zgârie umărul. Sarah dă din picioare, izbind în toate părţile.

— Tic, tic, tic, face nebuna. Tic, tic, tic.

Sarah încasează încă o zgârietură. Acele îi ating în treacăt sânii.

— O broderie frumoasă, mormăie Vera. Un model frumos cu fir roşu...

Sarah se înăbuşă. Deodată, cu coada ochiului, îl zăreşte pe David care intră în sală şi se năpusteşte la postul de comandă, unde trage un sertar şi scoate un baston electric de felul celor folosite de dresorii de lei. Vera îşi duce braţul peste umăr ca să-şi ia avânt. Acele scânteiază în vârful degetelor.

David năvăleşte în sală şi, cu un gest rapid, loveşte cu bastonul electric. Şocurile îi aruncă pe nebuni îndărăt. Apucând-o pe Sarah de mână, David o trage spre uşă şi comandă închiderea panoului de sticlă blindată, pe care-l zăvorăşte apoi imediat tastând codul potrivit.

Vera şi Sadly îşi turtesc feţele de geam, proferând injurii neauzite. David stinge lumina, cufundându-i în întuneric.

Sarah îşi dă drumul într-unui din fotoliile de piele. Dinţii îi clănţăne. Cu vârful degetelor, îşi şterge picăturile de sânge care-i alunecă pe piele.

— David, spune ea în cele din urmă, trebuie să-mi explici.

Tânărul se apropie de consolă şi pune bastonul electric la loc in sertar.

— Cine-s ăştia? insistă Sarah.

— Nişte foşti colegi, mormăie David. Lucrau cu mine. Li s-a întâmplat... un accident.

— Am observat, mulţumesc.

David dă din umeri.

— Uite ce e, i-o retează el, fără ironii ieftine! E vorba întrucâtva de un accident de muncă. Suntem în Adăpostul ăsta pentru o mie de ani. Înseamnă că timp de o mie de ani vom funcţiona în autarhie graţie binefacerilor energiei-fantomă. Or, abia ajunşi aici, ne-am dat seama că instalaţiile noastre sufereau de aceleaşi probleme ca la suprafaţă. Computerele, ca şi aparatura electro-menajeră, se blocau în mod inexplicabil. Mereu acele pene afurisite în faţa cărora mecanicii şi electroniştii se recunoşteau învinşi, lăsând locul mediumilor. Aici, pagubele au căpătat mult mai multă amploare. Trebuia să facem ceva. Am hotărât să examinăm aceste pene conectând nişte mediumi la maşinile stricate. Trebuia să „prospectăm”, să pătrundem în interiorul filtrelor de cafea sau al maşinilor de cusut blocate. Am pus deci electrozi pe aparatele defecte ca să le branşăm în paralel cu depanatorii. Era o tentativă de electroencefalogramă ceva mai specială: doi pacienţi legaţi la acelaşi înregistrator. Speram să obţinem un releveu precis al undelor schimbate între mediumi şi obiectele în pană.

— Şi totul s-a dus naibii, nu-i aşa? exclamă Sarah. Maşinile s-au ars, deteriorând creierul lui Sadly şi al celorlalţi...

David se agită, privindu-şi fix vârful pantofilor.

— În mare, da.

Sarah îşi trece mâna peste faţă. Dintr-o dată e foarte palidă.

— Stai puţin, spune ea cu o voce întretăiată, Sadly şi Vera vorbeau întruna de fantome care plâng în capul lor. Asta înseamnă că morţii cărora le înregistrăm „sufletul” rămân prizonierii benzilor magnetice?

— Cam aşa. Încep să bântuie curentul electric furnizat de lectori, aşa cum spectrele de odinioară bântuiau conacele scoţiene. Energia noastră e plină de fantome care se lamentează cât e ziua de lungă...

— David, bâiguie Sarah, îţi dai seama ce spui?

— Dar e adevărat, ce naiba! Nu sunt ţicnit. Ne-a trebuit ceva timp să înţelegem asta. În laborator, lectorii energetici alimentau simultan mai multe aparate: computerele, dar şi filtrul de cafea, cuptorul cu microunde, fierbătorul de apă... Pe scurt, tot ce-şi aducea fiecare când era de serviciu. Curentul furnizat de casete se ducea şi venea între aceste diferite aparate... Ieşea din lector, intra în filtrul de cafea, în cuptor...

— Şi sufletul morţilor circula o dată cu el...

— Exact. Fantomele prizoniere ale înregistrărilor circulă de-a lungul firelor. Brusc, ele se pomenesc captive într-un corp străin, barbar. O râşniţă de cafea, de exemplu. Îţi închipui ce trebuie că simţi când te trezeşti în carcasa unui fier de călcat? Aşa înviere mai zic şi eu! În primul rând, trebuie să accepţi că eşti mort, lipsit de învelişul trupesc, apoi să te resemnezi cu perspectiva de a rătăci pentru totdeauna de la un aparat utilitar la altul. Nici un suflet nu poate admite aşa ceva. Să bântui un castel, mai merge, dar o bucătărie?! Acest dublu şoc a distrus în mare parte personalitatea şi amintirile defuncţilor, care au suferit un traumatism ireparabil, un fel de nevroză a electro-menajerului! În semn de protest, au început să perturbe funcţionarea aparatelor...

— Atunci penele inexplicabile care ridică atâtea probleme la suprafaţa sunt opera fantomelor înfuriate?

— Poţi s-o spui şi aşa. Dar eu unul nu cred că sunt cu adevărat înfuriate... ci mai curând pierdute. Debusolate. Se îmbufnează ca un copil speriat şi care nu mai vrea să meargă mai departe. Doar mediumii reuşesc să stabilească un contact cu ele şi să le liniştească pentru un timp. Ei deblochează situaţia până la următoarea criză.

— La naiba! Asta e totuna cu a spune că mediumii psihanalizează râşniţele de cafea sau televizoarele!

— De ce nu? Un lucru e sigur: chestia asta merge.

— De acord, sunt gata s-o recunosc, dar asta nu explică starea lui Sadly şi a celorlalţi...

— Dimpotrivă, asta explică totul, Sarah! Am comis o greşeală capitală conectând mediumii şi aparatele la acelaşi encefalograf. Le-am legat prin intermediul cordonului ombilical al electrozilor. I-am transformat în fraţi gemeni!

— Fără voia voastră le-aţi oferit fantomelor traumatizate ceea ce doreau mai mult: învelişuri trupeşti!

— Exact. Sadly şi ceilalţi sunt posedaţi, în înţelesul medieval al termenului. Spectrele scăpate din aparatele în pană au introdus în mintea lor imagini traumatizante, frânturi dintr-o „altă viaţă”, şi un fel de comportare mecanică legată de şocul „electro-menajer” de care-ţi vorbeam adineauri. Această dublă invazie i-a făcut să-şi piardă minţile. Sunt complet disociaţi şi-şi petrec zilele într-un continuu du-te-vino psihic care-i epuizează. Când sunt normali, lucizi, când se pomenesc posedaţi de sufletul unui mort, contaminat la rândul lui de o nevroză mecanică! Nu putem face nimic pentru ei. E întrucâtva ca şi cum ne-am pomeni în faţa unor păpuşi ruseşti. Ai în faţa ta nişte nebuni bântuiţi de sufletul altor nebuni. Nu mai rămâne decât soluţia exorcismului.

— Exorcismul...?!

— Da. Nu e altă cale. Ne trebuie un medium capabil să

intervină în permanenţă pentru a debloca nodurile psihice. Ele ne scot aparatele din funcţiune. Aşteptăm să vină un maestru al depanărilor, o adevărată celebritate pe care IN-migraţia a reuşit până la urmă să pună mâna.

— Doar n-o să vi se paraşuteze un depanator! Ce mai serviciu de întreţinere!

— Nu râde! Problema e serioasă. Şi, în primul rând, n-o să pice din cer. E un bătrân. Nu puteam să-l aruncăm într-un puţ de coborâre agăţat de o paraşută. Îl aducem pe scara cea mare, asta durează mult mai mult.

— Şi credeţi că un bătrân o să poată traversa câmpia de tranzit fără necazuri? După tot ce am citit despre masacrele făcute de „gorile”, sunt oarecum sceptică.

— Fii liniştită, nu e singur. Nu suntem idioţi. E însoţit fără ştirea lui de agenţi ai DESTROY. Art Drey o să vegheze asupra lui în timp ce coboară scara; iar Sabra Chong o să-l conducă prin câmpia de tranzit. Sunt nişte profesionişti adevăraţi. Omul nostru ar trebui să ajungă la zidul de înregistrare fără probleme prea mari.

— Văd că v-aţi gândit la toate. Şi credeţi că va reuşi să „exorcizeze” maşinile?

— Dacă el nu reuşeşte, nu ştiu cine ar mai putea s-o facă. Pe deasupra, sperăm că va forma o secţie de depanare de cel mai înalt nivel cu ajutorul câtorva discipoli pe care va fi liber să-i recruteze după criteriile lui personale.

Sarah ia o bluză albă agăţată de un cuier. Brusc, goliciunea o stânjeneşte.

— Trebuie să luptăm cu spectrele astea electrice, rosteşte sacadat David, altfel n-or să întârzie să invadeze reţeaua de distribuţie şi toate aparatele care sunt racordate la ea. *Survival Package* riscă să ajungă un castel portabil bântuit, ceea ce în timp poate deveni foarte periculos.

Sarah dă din cap.

— Şi proiectul tău de energie artistică? întreabă ea pe un ton obosit. *Gioconda, Venus din Milo*?

— E în desfăşurare. Energia muzeelor ne va finanţa aşteptarea. Ea va fi cea care va alimenta Adăpostul cu lumină şi căldură în timp ce Pământul se va regenera. Avem de-acum suficient „cărbune” ca să ne îndreptăm spre viitor. Nu vom suferi de nici o penurie.

Obrajii tinerei femei ard şi capul i se învârteşte. David o apucă de umeri.

— Participăm la un proiect fantastic, şopteşte el. Depozităm cuceririle întregii omeniri şi vom da naştere aici, în adâncul Adăpostului, neosupravieţuitorilor de mâine.

Sarah îl împinge uşor de lângă ea. Are febră. Ar vrea să vomite şi să se culce. Să se golească şi să se cufunde în somn.

— Sunt obosită, spune ea pe un ton de fetiţă.

— Bineînţeles, o să te conduc în camera ta. De mâine vei putea începe să lucrezi aici. Acum, că eşti la curent, o s-o secondezi pe Beth.

Sarah se lasă dusă. Nu se mai poate gândi la nimic. Subit, se întreabă dacă nu ar prefera munca ei obscură de sabotoare. David o sprijină ca pe o tânără lehuză. Acum e de-a lor...

8

Georges priveşte cu atenţie peretele de înregistrare. E un zid lung, cenuşiu, construit pentru a înfrunta loviturile de berbece, exploziile şi cutremurele de pământ. Încă de la prima privire îţi dai seama că orice tentativă de asalt s-ar dovedi zadarnică. Uşa sasului e îndeajuns de groasă pentru a descuraja şi o turmă de rinoceri care ar ataca-o. Batantul negru are o suprafaţă acoperită de ţepi, iar balamalele sale sunt montate pe nişte cricuri hidraulice enorme. Un tren plin de explozibil s-ar putea ciocni de el cu toată viteza fără să reuşească să-l clintească. De o parte şi de cealaltă a uşii, sunt fixate în perete două plăci de marmură, fiecare având câte o fantă în care pâlpâie o geană de lumină roşie.

— Acolo va trebui să-ţi bagi paşaportul, îi şoptise mai devreme Sabra. Aparatul îl va înregistra şi ţi-l va da înapoi. După aceea, nu-ţi mai rămâne decât să aştepţi până când coperta lui va deveni roşie.

Nu au putut însă părăsi conducta în spatele căreia se ascunseseră. În jurul peretelui de înregistrare, câmpia de tranzit vuieşte ca marea înaintea unei furtuni iminente. Mulţimea strânsă în faţa lectorilor magnetici îşi iţeşte chipurile arţăgoase şi pline de ură. Bărbaţii ţin în mână răngi de fier, iar câţiva trag după ei saci umpluţi cu buloane pe care par cât se poate de hotărâţi să le folosească pe post de proiectile.

— Goobble are dreptate! strigă un individ cocoţat pe catalige. Trebuie să facem în aşa fel încât lista de aşteptare să nu se mai lungească. Computerul e saturat de candidaturi! Trebuie să facem o pauză. Nou-sosiţii să aibă răbdare. Suntem aici de un an şi mai bine! De ce să nu aştepte şi ei puţin?

— Da! mârâie într-un glas pichetul de grevă care blochează accesul la lectorii magnetici. Nici o înregistrare până la noi ordine! Cei vechi să aibă prioritate!

Un grup alcătuit din vreo cincisprezece bărbaţi vădit furioşi iese dintre corturi.

— Lepădăturilor! vociferează cel care pare să fie şeful lor. Vreţi să blocaţi înregistrările fiindcă ştiţi că nu aveţi nici o şansă să fiţi chemaţi! Sunteţi nişte nimicuri fără nici o calificare... Nu e nevoie de voi în nivelurile de locuit. Vă temeţi să nu fiţi daţi la o parte şi să nu vi se ia locul de oameni mai competenţi! Ce faceţi voi e obstrucţionare abuzivă! Toată lumea are dreptul să se înregistreze şi n-o să acceptăm să trucaţi selecţia! N-o să vă sporiţi şansele micşorând numărul de înscrişi. Doar computerul poate hotărî!

Injuriile plouă de o parte şi de alta. Sabra se ghemuieşte şi mai mult.

— Ascunde-te bine! îi şuieră ea lui Georges. Se lasă cu bătaie.

— Ce facem dacă situaţia se înrăutăţeşte?

— Încercăm să profilăm de balamuc ca să ne strecurăm până la lector. Stai în spatele meu, se poate ca uşa să se deschidă imediat ce îţi vei fi băgat paşaportul în fantă.

— Baţi câmpii!

— Deloc. Dacă permisul tău e prioritar, n-o să fii lăsat să aştepţi.

Georges dă din umeri. Cu toate acestea, parcă îşi aminteşte că funcţionarul de la IN-migrări îi spusese ceva despre nişte scrisori de acreditare. Atunci nu le prea dăduse importanţă, dar acum, în contextul sălii comune, începe să spere brusc că funcţionarul nu a minţit.

În faţa sasului blindat, înfruntarea verbală s-a transformat

într-una fizică. Nou-sosiţii s-au năpustit asupra pichetului de grevă. Unii au apucat cataligele oratorului şi le scuturǎ, pentru a-l da jos. Loviturile scot un sunet sec de carne zdrobită cu bătătorul. Oratorul pe catalige îşi pierde echilibrul şi cade cu capul în jos peste un cort care se rupe cu un zgomot strident. Lipsit de sprijin, catargul cortului se clatină, iar cablurile plesnesc unul câte unul. Firele metalice şuieră şi şerpuiesc înjur, secerându-i pe toţi cei din preajmă. Oamenii se prăbuşesc, cu feţele şi piepturile crestate de mănunchiurile desfăcute ca de corzile unei „pisici cu nouă cozi”.

Debandada e cumplită. Majoritatea „cataligelor” şi-au găsit adăpost pe conducte, călare pe ţevi şi, mânuindu-şi uriaşele prăjini ca pe nişte suliţe de lemn, se străduiesc să-i străpungă pe combatanţii rămaşi jos. Sângele se scurge pe betonul prăfos.

Copiii ripostează cu praştiile, aruncând spre tavan buloanele grele şi ruginite. Loviturile prost ţintite îi nimeresc pe oamenii-lilieci, al căror pântece congestionat plesneşte, lăsând să se abată peste câmpul de luptă o aversă de sânge negru. Lovite la cap, mai multe „catalige” se prăbuşesc şi ricoşează pe pânza corturilor. De fiecare dată, ţesătura peticită de nenumărate ori se destramă aidoma velelor unei corăbii aflate în toiul unei furtuni. Mănunchiurile de cabluri şfichiuiesc aerul ca nişte tentacule, încolăcindu-se de picioarele şi grumazurile oamenilor.

Stâlpul unui cort cedează cu un pârâit de copac doborât şi în cădere loveşte reţeaua de conducte de alimentare. Ţevile se dislocă, lăsând să ţâşnească torente de pastă nutritivă, apă şi excremente. Duşul acesta greţos îi năclăieşte din cap până în picioare pe combatanţi, care nu încetează totuşi să lupte cu înverşunare.

— Acum e momentul! exclamă Sabra. Scoate-ţi paşaportul şi vino după mine!

Şi, sărind peste ţevi, îl apucă pe Georges de braţ şi-l trage după ea în mijlocul bătăliei.

Fata înaintează cu repeziciune, dându-i la o parte pe toţi cu câte un şut bine ţintit. Loveşte cu o eficienţă de profesionist, care-l lasă pe Georges cu gura căscată. În câteva minute, cei doi au traversat câmpul de bătălie şi au ajuns la zid.

— Repede! îi porunceşte fata. Bagă-ţi paşaportul în fantă!

Lui Georges îi tremură mâinile. În spatele lor, un om pe catalige dezechilibrat tocmai a căzut înfigându-se în catargul unui cort, iar acum urlă şi se zbate ca o muscă ţintuită cu acul, care refuză să moară. Sângele îi ţâşneşte în jeturi întunecate din gură şi din anus. Pe jos, oamenii se zvârcolesc, străpunşi de aşchiile de lemn sau de bucăţi de ţeava. Copiii se folosesc de plăcile de fier zimţate ca de nişte bumeranguri şi lamele acestea de ferăstrău improvizate sapă brazde stacojii în mulţime.

Georges introduce febril paşaportul în fanta de lectură. Sabra s-a aplecat în faţă, apărându-l cu trupul ei. Aparatul zumzăie şi documentul e aruncat înapoi, coperta devenind din neagră roşie!

— Uşa! îi porunceşte Sabra. Strecoară-te prin deschizătura ei imediat ce se va debloca.

— Şi tu?

— Misiunea mea a luat sfârşit, domnule Sarella, rosteşte fata. Mă bucur că v-am putut fi de folos.

Glasul ei şi-a pierdut orice accent zeflemitor. Georges rămâne încremenit, în timp ce uriaşa uşă se întredeschide cu un zgomot surd.

— Haide, repede! strigă Sabra, împingându-l în interiorul sasului întunecat.

Georges cade pe spate. Batantul blindat se închide deja la

loc, abia lăsându-i răgazul să o vadă pe Sabra luptându-se cu două brute înarmate cu ciomege. Un clinchet ca de seif pune capăt tumultului de pe câmpia de tranzit. Se aprinde o lumină albastră. Georges se ridică anevoie. Şoldul îl doare rău. În spatele unui grilaj cu bare groase, un bărbat în bluză albă îl priveşte zâmbind. Seamănă cu un medic... sau cu un negustor de fierărie.

— Bună ziua, domnule Sarella, salută el pe un ton egal. Mă numesc David Gordief. Vă aşteptam cu nerăbdare. Sper că traversarea câmpiei nu a fost prea dificilă?

Georges şchiopătează. Lumina albastră dă întregii scene un aer ireal.

— Vă aflaţi acum în nivelurile de locuit, continuă bărbatul în bluză de farmacist. Veţi trece printr-un stagiu de informare în cursul căruia vi se vor comunica dosare top-secret legate de securitatea naţională. Din cauza caracterului confidenţial al acestei informări, vă vom plasa într-o celulă de izolare. Această măsură nu are nimic înjositor, doar că preferăm pur şi simplu ca sosirea dumneavoastră să rămână secretă. N-are rost ca funcţionarii inferiori să-şi pună întrebări în privinţa dumneavoastră.

Gordief face un gest. Grilajul alunecă într-o parte. Georges mai aruncă o ultimă privire îndărăt, dar uşa etanşă înăbuşă orice zgomot.

— Nu vă faceţi griji pentru Sabra, murmură David cu un zâmbet liniştitor. Probabil e cel mai bun agent de însoţire pe care-l avem.

— A, mormăie Georges, asta era, deci...

Mâna albă a savantului i se aşază pe braţ.

— Veniţi cu mine; aveţi nevoie de odihnă şi de îngrijiri. Vom vorbi după aceea despre responsabilităţile enorme care vă aşteaptă aici.

— Staţi aşa! rânjeşte Georges. Să înţeleg că aveţi trei sute de filtre de cafea în pană?

— Cam aşa, recunoaşte cu o grimasă Gordief. Avem o problemă cu penele. O problemă serioasă şi ni s-a spus că sunteţi cel mai bun depanator. Ştiaţi că unii dintre clienţii dumneavoastră vă poreclesc „depanatorul cu mâini vrăjite”?

— Vag. Mă interesau mai mult bacşişurile decât complimentele.

David îl conduce de-a lungul unui coridor faianţat, amintind de un tunel de dezinfectare.

— Va trebui să asimilaţi enorm de multe informaţii într-un timp foarte scurt, afirmă el pe un ton îngrijorat. Sper că nu vă simţiţi prea obosit?

— O să mă descurc, cu condiţia să-mi faceţi rost de o friptură şi de o bere. După care va trebui să-mi găsiţi nişte izmene cu care să-mi acopăr fundul.

Georges înaintează şchiopătând, adoptând un ton morocănos şi un pic distrat, dar în sinea lui exultă: *Ai reuşit!* îşi repetă el. *De data asta ţi-ai vârât căpăţâna afurisită în gura lupului!*

Preţ de o clipă, se gândeşte la Minievska, pierdută, eşuată pe altă planetă, Minievska, cea care l-a considerat întotdeauna un moşneag smintit. *Acum o să aflu*, îşi zice el. *O să-mi vâr degetul în fundul adevărului! Şi nimeni n-o să mă împiedice să merg până la capăt! Nimeni!*

— O să vi se facă un control general, continuă plin de solicitudine David Gordief. E de o importanţă capitală să fiţi sănătos. Cred că vom începe cu o cură de somn de patruzeci şi opt de ore şi cu un aport masiv de vitamine...

Dă-i înainte! rânjeşte în sinea lui Georges. *Acum, că sunt aici, o să-mi vâr capul iscoditor în carnea voastră, aşa cum o căpuşă se prinde de pielea unui câine. O să vă sug sufletul, o*

să vă diger, pe voi şi misterele voastre... N-o să-mi scape nimic. Nimic. Mă aşteptaţi ca pe Mesia, ei bine, o să vă învăţ să mă adoraţi ca pe un zeu! Zeul depanatorilor. Cel fără de care nu puteţi face nimic!

Georges şchiopătează, dar surescitarea îi estompează durerea. A ieşit în sfârşit din tunel. Un tunel de şaizeci de ani.

9

Sarah îşi apasă fruntea de peretele de sticlă blindată care protejează perimetrul sălii de comandă. E îmbrăcată într-o bluză medicală de pânză albă, puţin cam prea scrobită, care-i irită pielea gâtului. Monitoarele zumzăie în spatele ei. De cealaltă parte a peretelui transparent, Pat Sadly mestecă boabe de cafea pe care le scuipă mereu pe jos, presărând pe toată pardoseala acoperită de lespezi mici pete maronii dezgustătoare.

— Trebuie să-i observi, i-a explicat Beth. Notează-le delirul, ciuleşte urechile... Vreau ca totul să fie aşternut pe hârtie. Când va sosi mediumul-depanator, trebuie să poată avea imediat sub ochi un raport clinic serios. Nu ne putem permite să pierdem timpul.

Sarah s-a supus şi s-a deghizat în infirmieră. De atunci încoace, stă la postul ei de observaţie. Zumzetul lectorilor de energie are tendinţa de a o moleşi, provocându-i o somnolenţă pe care o alungă anevoie.

Din când în când, intră cineva care verifică ecranele. Sarah îi adresează un zâmbet politicos, fără să aştepte cu adevărat vreun răspuns. Un microfon instalat în dormitorul dementţilor îi permite să le urmărească discuţiile. Cel care vorbeşte cel mai frecvent e Pat. Agresivă, Vera îl contrazice sistematic, iar, dacă încearcă să insiste, ea îl ameninţă cu acele. Sarah răsuceşte un buton pentru a mări volumul sunetului. Vocea Verei umple cabina de sticlă. Femeia povesteşte o amintire:

— Pe vremea aceea, locuiam într-o casă frumoasă de pe ţărm, murmură ea cu un glas monoton. O vilă micuţă şi drăguţă, cu obloane roz şi pitici din porţelan pe peluză. Dimineaţa luam micul dejun din nişte boluri mari, albastre. Pe masă erau întotdeauna zece borcane cu dulceaţă şi puteai să

iei din toate fără să fii certat. Pâinea era bună, aşa de bună! Soarele nu ardea niciodată şi norii aveau mereu forme amuzante; ne întindeam pe spate să ne uităm la ei. Sora mea striga: „Uite! Un porcuşor, şi acolo o locomotivă, şi acolo...” După-amiaza coboram pe plajă şi un marinar bătrân foarte drăguţ ne ducea la plimbare cu barca, o barcă frumoasă vopsită în dungi. Ne povestea întâmplări amuzante şi râdeam de făceam pe noi. Marea avea un gust bun, ochii nu te usturau niciodată când te scăldai şi puteai să te duci oriunde fără să fii nevoit să înoţi. Când ieşeam din apă, luam de jos o scoică mare şi o puneam la ureche ca să aud zgomotul valurilor... Dar de fiecare dată auzeam un glas care spunea: „Mă numesc Alexandra Goffer, am şaisprezece ani... şi sunt moartă.” Toate scoicile repetau acelaşi lucru. Şi algele semănau cu părul unui înecat. Vântul gemea ca un om suferind care nu mai ajunge să moară. Atunci ne întorceam acasă, cu ploaia care ne bătea în spate. Era aproape întuneric. Marea era ca de cerneală şi din cer se strecura o lumină roşie din care ţâşneau fulgere... Pe peluză, piticii îşi dădeau pantalonii jos ca să ne arate scula tare şi ţeapănă ca o coadă de târnăcop. Ne chemau, cotcodăcind: „Veniţi, nătăfleţelor, veniţi să vă luaţi gustarea! V-am pregătit zahăr candel!” Casa îşi pierduse toate culorile şi obloanele se bălăngăneau. Ploaia pătrundea prin ferestrele sparte... Şi înăuntru toţi erau morţi. Tata, mama, frăţiorul meu. Erau întinşi pe spate, cu feţele ca de ceară, şi limbile negre li se mişcau singure în gura putrezită, şi spuneau... spuneau... „*Mă numesc Alexandra Goffer, am şaisprezece ani, şi sunt moartă.*”

Delirul Verei s-a accelerat. Femeia respiră greu, comprimându-şi pieptul. Sub ochi are cearcăne. Sarah micşorează volumul sunetului. Monologul dementei a făcut-o să simtă un ghem dureros în stomac. Sarah ştie dinainte ce diagnostic va pune Beth: „Este vorba de un caz tipic de resurgenţă mnezică gangrenată de irupţia unui reziduu de

suflet rătăcitor. Şocul traumatic înregistrat la deces persistă şi e suficient pentru a devia orice fel de construcţie mentală. «Fantomele» fac să se coaguleze amintirile sau fantasmele ca laptele în care torni cheag.”

Tradus în cuvinte obişnuite, aceasta înseamnă că nu mai poţi gândi „normal”. Spectrele acţionează de-acum ca nişte macazuri mentale, atribuindu-şi privilegiul unor asociaţii de idei care se produc întotdeauna într-un sens morbid.

— Erau putrezi, urlă acum era, crăpaseră ca nişte hoituri vechi de pisici strivite. Atunci am hotărât să-i cos la loc ca să-i fac ca noi. Era uşor. Da, am fost dintotdeauna foarte pricepută la cusut... Tic-tic! I-am cârpit, tic-tic! Rănile, rupturile, le-am cusut pe toate la loc... Le-am pus petice de piele nouă, şi am cusut totul strâns, de două ori, da...

Sarah închide microfonul. Vera sare în pat, sfâşiindu-şi perna cu acele. De data aceasta, Sarah părăseşte postul de observaţie. Nu-i place să spioneze nebunia mediumilor cu minţile scurtcircuitate, deoarece are impresia că se uită pe gaura cheii...

Procesele lor mentale sunt stricate, marcate definitiv de pecetea morţii. Ei nu se mai pot gândi, de exemplu, la o floare fără să şi-o închipuie ofilită sau la o pisică fără să o vadă zdrobită pe şosea de un camion. Sufletul morţilor care şi-a găsit sălaş în mintea lor face să le deraieze fiecare gând. Omenirea viitoare pare să fi pornit cu stângul. Oare exorcismul va rezolva situaţia? David şi Beth aşa par să creadă, şi-l aşteaptă pe faimosul medium-depanator ca pe Mesia. Sarah, în ceea ce o priveşte, continuă să fie sceptică.

Depanatorii psihici pe care i-a văzut la treabă erau, la drept vorbind, destul de neconvingători.

Aşteptare, se gândeşte tânăra femeie. *Aici toată lumea aşteaptă!*

Sarah iese în grabă din sala de observaţie, lăsându-i pe

nebuni să-şi continue monologul sinistru, şi închide după ea diferitele sasuri, introducând cu atenţie codurile.

Palierele sunt pustii; probabil că e foarte târziu. Sarah îşi întinde braţele, încercând să dea la o parte pereţii, şi-şi încordează muşchii până la durere. Ar vrea ca pereţii să cedeze sub apăsarea mâinilor ei crispate.

Samson făcând să se năruie coloanele templului... Sarah provocând distrugerea Adăpostului...

Preţ de o clipă, visează la imaginea aceasta naivă aparţinând unui catehism fictiv, iar trupul i se învineţeşte la contactul brutal cu betonul. Nivelurile de locuit sunt reale, mult prea reale.

Întrerupătorul automat închide lumina de pe coridor, cufundând-o pe tânăra femeie în beznă. Timp de un minut îndelungat, Sarah nu-şi mai percepe decât zvâcnetul surd al sângelui în tâmple, după care în negura aceasta sonoră pătrund treptat şi alte zgomote: şoapte, clinchete metalice amintind de arme lovindu-se între ele. Sarah îşi ţine respiraţia. Vocile şuierătoare, excitate, dar prudente par să aparţină unor conjuraţi care se organizează în umbră. Se aud mişcări uşoare şi şoapte scurte.

Sarah se piteşte după o cotitură a culoarului. Acum desluşeşte nişte siluete la capătul lui: bărbaţi cu bustul gol, în pantaloni de camuflaj, încălţaţi cu cizme tot militare şi... cu feţele acoperite de măşti de sudură!

Sarah tresare. *„GORILELE! “Au reuşit să pătrundă în sanctuar! Sunt aici... La doi paşi, în timp ce David, Beth şi ceilalţi dorm fără să bănuiască măcelul care se pregăteşte...*

Sarah ar vrea să urle, dar gâtul i s-a uscat aşa de rău, că din el nu mai răzbate nici un sunet. Ucigaşii vorbesc cu glas scăzut, şi-au lăsat jos, la picioare, arbaletele de fier şi tolbele cu săgeţi, aproape goale. Par relaxaţi... Parcă ar fi nişte muncitori cinstiţi care se întorc acasă după o zi de trudă.

Printre ei sunt şi femei, îmbrăcate în tunici, dar vârful sânilor se reliefează prin stofa de camuflaj. Discută între ei, fără să aibă de gând să-şi scoată măştile. Capetele mari şi grele, cu o fantă îngustă în dreptul ochilor, îi fac să semene cu nişte cavaleri ciudaţi, dezbrăcaţi...

De ce ar invada Adăpostul fără săgeţi în tolbe? De ce ar zăbovi pe coridoare, fără ca măcar să aibă armele pregătite?

Sarah îşi apasă unghiile pe betonul zidului. Ceva îi scapă, ceva e în neregulă... „Gorilele" nu se comportă ca un comando care se pregăteşte să atace o fortăreaţă inamică.

Tânăra femeie se lipeşte de perete.

La capătul culoarului, ucigaşii îşi iau de jos arbaletele şi se despart. Unul rămâne singur în mijlocul coridorului şi, scotocind într-un buzunar, scoate un pachet de ţigări, apoi îşi ridică mâna stângă, pentru a-şi lua masca de pe faţă, ce-i conferea un chip de robot.

Sarah înţepeneşte, îngheţată de groază. În clipa aceasta a recunoscut aspectul acestui bust gol. Cunoaşte firele acelea de păr de pe piept... ca şi cicatricea mică de pe umăr.

Mâna încă nu a apucat să ridice masca de fier de pe faţă, dar Sarah ştie deja cine e bărbatul acela...

DAVID.

Cel care se îndreaptă spre ea e David, cu arbaleta în mână şi masca dată pe ceafă. Miroase puternic a sudoare, ca un om care a făcut un efort fizic considerabil. Trage din ţigară, clipind din ochi să se apere de fum. Sarah iese din umbră şi îi aţine calea.

— Deci, tu eşti Goobble? întreabă ea, încercând să adopte un ton calm.

Tânărul tresare, dar îşi revine imediat şi rămâne nemişcat, cu braţele atârnând, trăgând din ţigară. Seamănă întrucâtva

cu un pilot de vânătoare extenuat, care se întoarce la bază după o misiune dificilă.

— Goobble nu există, răspunde el simplu. E un personaj inventat, o sperietoare. Beth a avut ideea de a crea legenda asta.

— Voi îi ucideţi pe refugiaţi... Asta nu-i o legendă! Ieşiţi noapte de noapte să masacraţi oameni nevinovaţi, nu-i aşa?

David scutură din cap.

— Ah, Sarah, sunt foarte încurcat, rosteşte el pe un ton necăjit. Ar fi trebuit să fii la postul tău. Păcat că ne-ai surprins, e prea devreme... Ar mai fi trebuit puţin timp...

— Pentru ce? Pentru ce ar mai fi trebuit puţin timp? Să reuşiţi să mă convingeţi că te relaxezi vânându-i pe refugiaţi noaptea, după o zi de muncă în faţa computerului?

— Nu te prosti, nu e vorba de aşa ceva! Nu ne jucăm de-a vânătorii! Nu facem decât să ne continuăm munca!

— *Munca*? Crezi că o să înghit aşa ceva?

David se apropie de ea, făcând-o să se retragă instinctiv.

— Categoric, spune el sacadat. Nu judeca fără să cunoşti conţinutul dosarului. Ne deghizăm ca să nu lăsăm urme, ca să evităm ca bănuielile să se îndrepte asupra nivelurilor de locuit. Scopul nostru e să dăm impresia unor crime făcute de o bandă de nebuni care vor să micşoreze numărul de înregistraţi, pentru a accelera procedura de apel. Goobble există pentru a servi drept perdea de fum. Unii dintre agenţii noştri aflaţi pe câmpia de tranzit acreditează existenţa lui, colportând poveşti inventate de la un cap la altul. Manevra trebuie să ducă la crearea unui mit popular. Goobble e un epurator, un soi de bandit din popor, un refugiat care a luat-o razna, dar mai ales, MAI ALES, n-are nici o legătură cu şefii Adăpostului.

— Dar care-i scopul nebuniei ăsteia? De ce ieşiţi în fiecare noapte ca să asasinaţi bărbaţi sau femei fără apărare, care, în cea mai mare parte a timpului, sunt abrutizaţi de narcotice? N-are nici o noimă!

David îşi aruncă ţigara şi scoate un ultim nor de fum albastru.

— Nu ucidem decât monştri, Sarah. Doar monştri. Oamenii nu au de ce să se teamă de noi.

— Cum?!

— Misiunea noastră constă în uciderea mutanţilor reperaţi de serviciile de IN-migrare.

— Mutanţii... Care mutanţi? Doar nu te referi la soldaţii-animale care au fost creaţi în timpul războiului? Au murit cu toţii... Toţi. Nu erau decât nişte animale a căror durată de viaţă nu depăşea câţiva ani.

— Unii au trăit mult mai mult şi s-au acuplat cu oamenii. Copiii născuţi de pe urma lor poartă în cromozomii lor gene recesive. Iar noi nu vrem să prolifereze şi să invadeze Pământul, în timp ce neosupravieţuitorii vor fi lipsiţi de apărare, captivi în Adăpost. Îţi închipui aşa ceva? O mie de ani de răgaz, o mie de ani de împerecheri monstruoase. Abia ieşiţi din buncăr, supravieţuitorii noştri ar descoperi un „paradis” populat de oameni-câini, de femei-scroafe... O planetă colcăind de indivizi aberanţi, reproducându-se cu o viteză halucinantă. Îţi imaginezi scena? Un milion de oameni împotriva unui miliard de monştri hibrizi! Asta vrei să se întâmple?

— Nu se poate. Chiar aţi detectat mutanţi printre refugiaţi?

— Da. La vizita medicală făcută de serviciul de IN-migrare, dar nici unul din nefericiţii ăştia nu bănuieşte că poartă o asemenea tară. Nici unuia nu-i trece prin cap că tatăl lui era un animal-soldat care a făcut greşeala să supravieţuiască mai

mult decât era prevăzut... De altfel, e aproape sigur că femeile care s-au împerecheat cu aceşti monştri şi au rămas gravide habar n-aveau de adevărata natură a amanţilor lor. Probabil că şi-au zis că erau nişte băieţi de la ţară, cam neciopliţi şi nu prea isteţi... Dar nu şi-au închipuit niciodată că se culcau cu nişte animale şi că odraslele lor vor fi şi ele nişte fiinţe reduse mintal şi fizic.

— Taci!

— Dar ăsta-i adevărul, Sarah! Ştii bine că toate caracterele latente de bestialitate se pot reactualiza în două sau trei generaţii, ceea ce va avea ca rezultat nişte hibrizi înspăimântători, nişte „lucruri” de nenumit cu o înfăţişare respingătoare. Nimeni nu prevăzuse că aceşti soldaţi auxiliari ar putea supravieţui. Nimeni. Pe moment, nu s-a luat în considerare decât comoditatea subterfugiului. Fabricam carne de tun fără nici un scrupul. Nu aşteptam de la ei decât o doză minimă de inteligenţă: să poată recunoaşte o puşcă, să o încarce şi să o folosească. Militarii le-au încredinţat în cea mai mare parte a timpului misiuni sinucigaşe, din care nici unul nu s-a mai întors. Asta se şi dorea. Nişte imbecili care să se lase manevraţi fără nici un pic de spirit critic, capabili să se năpustească asupra duşmanului cu batoane de dinamită legate la centură!

Sarah respiră anevoie.

— Şi spui... Copiii lor sunt în Adăpost?

— Da. Şi sunt mulţi. IN-migraţia ne-a comunicat numele lor. Îi ucidem în timp ce dorm. Au tendinţa de a dormi mult fără să aibă nevoie de somnifere. E una dintre caracteristicile lor principale.

— Dar cum îi identificaţi? Rapoartele susţin că „gorilele” trag prin pânza corturilor în siluete reperate cu ajutorul vizorului infraroşu...

— Asta ţine de legendă. De fapt, toţi şefii de cort lucrează

pentru noi. Sunt agenţi ai IN-migraţiei. Îi identifică pe hibrizi şi le dau saci de dormit prevăzuţi cu balize emiţătoare. Căştile noastre ne permit să detectăm aceste semnale şi să ne localizăm ţintele. Nu tragem niciodată la întâmplare. Dacă vreun om a fost ucis cândva de o săgeată de-a noastră, nu a fost decât un accident.

— Îi omorâţi..., repetă Sarah abia auzit.

— Da, mârâie David, şi nu ne ruşinăm de asta. E o muncă murdară, dar care trebuie făcută! Peste o mie de ani, Pământul trebuie să devină un paradis, nu o cocină repopulată de odraslele unei turme de monştri!

— Dar de ce e nevoie de ritualul ăsta barbar? N-aţi fi putut imagina o procedură mai simplă?

— Să ucizi înseamnă să ucizi, oricum ai face-o. Nu avem de ce să fim umani cu nişte animale. Soarta animalelor e să ajungă la abator. Le ucidem fără suferinţă, şi asta-i tot ce putem face pentru ele. Pe deasupra, nu ne putem asuma riscul de a sta prea mult în câmpia de tranzit. Faptul că tragem de la înălţime ne fereşte de eventualele înfruntări cu populaţia. E o tehnică bună. Ce ai mai vrea? Să ne ducem la căpătâiul lor ca să le oferim un pahar de rom şi o mână de fân înainte de a le zdrobi ţeasta cu un ciocan?

— Eşti oribil.

— Nu, ei sunt oribili. Nu-şi au locul în lumea pe care o pregătim. Trebuie să salvăm rasa umană... Sau cel puţin ce a mai rămas din ea. Da' multe griji îţi mai faci pentru ei! Mă mir; credeam că, dimpotrivă, îi urăşti...

— De ce să-i urăsc? Nu mi-au făcut nimic...

— Glumeşti? Sau chiar ai uitat cu adevărat? Nu credeam că amnezia terapeutică e atât de eficientă...

Sarah se crispează. Pielea i s-a făcut ca de găină, iar sfârcurile sânilor i s-au întărit din pricina spaimei.

— Ce vrei să spui, David? Despre ce vorbeşti?

— Ce naiba, Sarah? Chiar nu-ţi aminteşti nimic? În timpul războiului te-ai angajat în reproducerile animaliere. Ai fost inseminată regulat cu spermă modificată. Aveai şaisprezece sau şaptesprezece ani... Ai născut zeci de lighioane din astea pe care un sergent care se ocupa cu recrutarea venea să le ridice la date fixe. Nu-ţi mai aminteşti nimic? La naiba, credeam că vrei să te răzbuni...

— Minţi! Minţi! Nu-i adevărat! Toate fetele care au participat la tipul ăsta de manipulări s-au sinucis în momentul armistiţiului!

— Deloc. Guvernul le-a oferit o terapie amnezică. Ai uitat totul, dar dosarul tău e complet. Aveai state foarte bune de serviciu.

Sarah se clatină, în pragul leşinului. O durere fulgurantă îi străbate pântecele, făcând-o să se îndoaie şi să cadă în genunchi.

— La vremea respectivă erai întru totul de acord, continuă necruţător David. Erai recunoscută ca o adevărată militantă... Vrei amănunte?

— Nemernicule! Lasă-mă!

— Ai fost păcălită, Sarah, mizeria asta de conflict te-a transformat timp de cinci ani într-o scroafă mereu gestantă. Eu îţi propun altceva decât un „efort de război”, vreau să scuipi pe trecutul tău, să colaborezi la edificarea viitorului! Drace! Nu-ţi cer să naşti monştri, ci, dimpotrivă, îţi propun să faci parte din arca viitorului. Trenul o să plece, Sarah, nu rămâne pe peron ca o proastă amărâtă! Trebuie să-ţi iei revanşa. Vino cu noi mâine seară; o să-ţi dau o arbaletă şi o să străpungi porcii ăştia deghizaţi în oameni, o să-i masacrezi ca să-ţi exorcizezi trecutul. Amnezia terapeutică e pentru cei slabi. Spală-ţi creierul cu sânge proaspăt, vino cu noi să cureţi abcesul! Mai sunt încă sute de exemplare pe câmpia de

tranzit. Şefii de cort ne semnalează fiecare lot nou cu ajutorul sistemului pneumatic camuflat în anumite ţevi. Avem multă treabă, Sarah. Trebuie să distrugem ca să construim mai bine; ştii că asta-i deviza noastră. Suntem DESTROYERI, Sarah... DESTROYERI. Să n-o uiţi niciodată!

Sarah a închis ochii. Pântecele şi sexul o dor. Se simte brusc sfâşiată. Îi e frică să se uite între picioarele ei, ca şi cum s-ar aştepta să vadă ieşind pe acolo spectrele tuturor animalelor cărora le-a dat naştere.

Dar oare animalele au măcar parte de o viaţă dincolo de mormânt sau acest privilegiu le este acordat numai oamenilor... *şi obiectelor*?

Sarah se târăşte de-a lungul culoarului. Dezvăluirile lui David îi sfâşie sufletul şi totuşi nu-i provoacă nici o amintire. Şocul nu a reuşit să-i învingă amnezia, aşa cum s-ar fi întâmplat negreşit în romane. Ştie... dar nu vede nimic. Creierul ei continuă să fie un mormânt opac, o temniţă umplută de o avalanşă de celule multicolore. Barajul terapeutic a rezistat, încasând lovitura în plin fără ca măcar să se fisureze.

David o prinde pe Sarah de braţ şi o sileşte să se ridice.

— Lasă-mă să plec, murmură ea.

— De acord, du-te şi culcă-te, mâine o să fii mai liniştită şi o să mai vorbim despre...

— Nu, vreau să spun, lasă-mă să plec din Adăpost. Nu sunt făcută pentru felul ăsta de viaţă. Trimite-mă înapoi la suprafaţă, o să-mi reiau activitatea de sabotaj, în alt oraş, unde nu sunt cunoscută... O să aveţi în continuare nevoie de energie şi de oameni care să pună capcane. Lasă-mă să mă întorc la suprafaţă... Sabotorii nu sunt atât de numeroşi ca să vă puteţi lipsi de serviciile mele.

David ezită, interzis.

— Nu ştiu ce să zic, recunoaşte el. Credeam că o să fii

bucuroasă să participi la proiectul nostru. Şi apoi, acolo sus, s-a pus un preţ pe capul tău, fiindcă eşti considerată vandal. Dacă eşti recunoscută, o să fii executată în nişte condiţii cu totul oribile. O să fii mai întâi violată, apoi răstignită pe o cruce de fier înfiptă într-un rug, ca să se înroşească precum un cuţit vârât în foc. Asta vrei?

— Nu, dar sus lupta era simplă. Clară. Aici, nu sunt bună de nimic. N-o să fiu niciodată decât o servitoare. N-am nici un bagaj ştiinţific. O să fac cafeaua, o să mătur coridoarele... Şi o să mă regulaţi din când în când, tu şi ceilalţi masculi din echipă. O să fiu târfuliţa voastră de serviciu. La suprafaţă, eram o luptătoare, poate chiar cea mai bună dintre toate sabotoarele. Ieşeam noaptea, răspândeam hazardul şi moartea. De cum apunea soarele, îmi puneam masca puterii. Acum, ai vrea să mă sileşti să păzesc nebunii, să le pregătesc mâncarea. Beth mi se adresează ca unei infirmiere stagiare. O să mă întorc la suprafaţă, David. Sunt mai folositoare acolo decât aici.

— Dar eu voiam să te pun la adăpost. Eu am insistat să fii adusă aici cât mai repede, profitând de influenţa pe care o am.

— Ai crezut că procedezi bine, dar vezi şi tu că nu a folosit la nimic. În două luni voi fi căzut pradă depresiei nervoase, o să fiu o asemenea povară încât o să vreţi să vă descotorosiţi de mine. Nu există nici o posibilitate de a urca la suprafaţă?

— Ba da. Există o cabină-obuz mai curând vetustă, dar nimeni de aici nu ar risca să o folosească. Ştii că, de regulă, sparg acoperişul ultimului etaj şi ţâşnesc ca o ghiulea?

— Da, am văzut o groază de jur-împrejurul puţului de coborâre. Aş putea s-o folosesc?

— Nu pot să te las să pleci aşa, de capul meu. De fapt, Beth e şefa. De ea depind deciziile administrative. E nevoie de aprobarea ei şi nu cred că o să accepte. Acum eşti la curent

cu toată operaţiunea de supravieţuire şi o asemenea informaţie nu trebuie să ajungă dincolo de pragul nivelurilor de locuit.

— Dar n-o să spun nimic!

— N-am de unde să ştiu. Dacă eşti capturată, vei fi torturată, iar durerea duce deseori la cele mai cumplite mărturisiri...

— N-ai încredere în mine...

— Nu. Sus, şansele tale de supravieţuire vor fi foarte scăzute. Vei fi probabil arestată după nici o lună şi ai putea fi tentată să-ţi răscumperi viaţa cu informaţiile pe care le ai. Nu suntem utilaţi ca să-ţi ştergem memoria. Dacă pleci, o să pleci cu mintea plină. Beth nu va accepta niciodată, şi n-aş condamna-o.

Sarah se desprinde de el şi-şi muşcă buzele. Chipul lui David trădează calculul probabilităţilor la care se dedă în momentul de faţă. *E o povară, nu se va adapta; ce rost are s-o mai ţinem? Ar fi bine să o suprimăm pe loc. Idioata asta o să-mi creeze probleme cu superiorii. Şi când te gândeşti că am cerut insistent „repatrierea “ei! Beth o să poată să-mi râdă în faţă. Parcă o şi aud: „Bună recrută ne-ai mai adus, David.” Ce rahat... Şi dacă aş omorî-o fără să le spun nimic celorlalţi? S-ar considera că a avut o criză depresivă...*

Sarah îi întoarce spatele. *Delirez*, îşi zice ea. *N-ar face aşa ceva. Nu...* Dar nu izbuteşte să se convingă. În David există ceva opac care o înspăimântă, ca un simptom al bolii puterii. Simte pericolul, aşa cum odinioară simţea ura obiectelor „câini de pază”. David şi Beth or s-o digere, or s-o fagociteze. Nu e decât un corp străin, un mecanism defectuos. Ar fi trebuit să-şi ţină gura, prefăcându-se că acceptă. Acum moartea ei e doar amânată. De ce pomenise de întoarcerea la suprafaţă? O veleitate absurdă de speranţă, poate?

Sarah se gândeşte: *De ce ar ezita să mă omoare, ei care în fiecare noapte ucid cincizeci de nevinovaţi cu arbaleta?! Nu*

au nici un motiv să facă atâtea mofturi.

Se îndreaptă cu paşi înceţi spre capătul palierului. David o urmăreşte în tăcere, măcinat de gânduri de nemărturisit. Sarah îşi crispează involuntar omoplaţii, ca şi cum s-ar pregăti să înfrunte şocul unei lame ce i-ar lovi vertebrele.

Dacă reuşesc să ajung în camera mea, n-o să mă ucidă în seara asta, îşi zice ea, strângând din dinţi. *Nu în seara asta*.

10

Georges păşeşte în mijlocul labirintului de sticlă al sălii de comandă, sprijinindu-se într-un baston pe care i l-a oferit cu amabilitate Beth, fata aceasta slabă cu aere de călugăriţă în civil. După atmosfera entropică a câmpiei de tranzit, Georges apreciază albeaţa standardizată a nivelurilor de locuit şi pustietatea palierelor. Cu o grimasă, se aşază în fotoliul mare de piele neagră din faţa consolelor. Pe ecranele verzi ale monitoarelor se perindă coloane de date cabalistice. Georges priveşte şirurile acelea minuscule în care se amestecă cifre şi simboluri, având impresia că vede desfăşurându-se hieroglifele unei stele egiptene, ca şi cum fiecare ecran ar transmite imaginea unui mic mormânt egiptean pătrat. Televizoarele personalului de conducere par să fi înghiţit fiecare pe rând cele trei piramide mitice din manualele şcolare de odinioară: ale lui Keops, Kefren şi Mikerinos.

Georges se lasă pe spătar, simţindu-se un căpitan instalat pe pasarela de comandă a unei nave de luptă.

Beth stă în spatele său, ca o infirmieră care se pregăteşte să împingă scaunul rulant al unui paralitic bogat, şi pe Georges îl amuză poziţia subalternă pe care fata înaltă şi uscăţivă se preface zâmbind că o acceptă.

Au trecut trei zile de când ocupă o cameră de oaspeţi la etajul cadrelor de stat-major, trei zile pe care şi le-a petrecut cercetând dosarele ultraconfidenţiale care i-au fost înmânate.

— Intervenţia dumneavoastră este capitală pentru noi, i-a spus Beth fără ocolişuri. De succesul dumneavoastră depinde reuşita unui proiect a cărui amploare ne depăşeşte pe toţi. Nu se pune problema să vă ascundem vreo informaţie cât de mică, fiindcă e indispensabil să cunoaşteţi tot.

A făcut o pauză şi a tras adânc aer în piept înainte de a

continua:

— Biroul de IN-migraţie vede în dumneavoastră un adevărat salvator. Un depanator miraculos. Cred că nu are rost să vă ascund vreo fază a proiectului. Ştiu că talentele dumneavoastră de medium, relaţiile privilegiate pe care le întreţineţi cu obiectele vă vor îngădui în foarte scurt timp să descoperiţi adevărul. N-are rost să ne prefacem. Cred că aţi ghicit de mult că energia-fantomă pe care o utilizăm în mod curent provine din sufletele omeneşti capturate cu prilejul accidentelor mortale, nu-i aşa? Acesta însă nu este decât un detaliu. Acum trebuie să vă vorbesc despre *Survival Package* şi de diferitele probleme pe care le avem de înfruntat...

Şi Beth i-a vorbit, îndelung, trecând în revistă toate aspectele problemei. Peste o oră, Georges ştia totul despre casetele bântuite şi despre pacienţii care înnebuniseră din cauza nevrozei maşinilor. Nu a fost foarte surprins.

— Credeţi că puteţi rezolva situaţia? l-a întrebat Beth.

Georges a dat din umeri.

— Nu e decât o chestiune de contact, micuţo. Dacă pot domoli spaima unui curent electric care se încăpăţânează să-şi amintească faptul că odinioară a fost om, o s-o fac. Totul depinde de intensitatea traumatismului. Ştiţi că reagravările sunt frecvente. Nu poţi elimina niciodată definitiv nelinişstea unei fantome, ci doar s-o calmezi, s-o amâni. Un spectru este prin definiţie condamnat să se lamenteze pe vecie, e ca un animal care tremură fiindcă aude tunetul; rolul meu se limitează la a-l mângâia pentru a-l reconforta.

— Dar aţi putea obţine, în timp, rezultate durabile?

— S-ar putea. Putem spera să micşorăm frecvenţa şi intensitatea penelor, ceea ce deja nu e puţin lucru.

Beth a dat îndelung din cap, iar Georges s-a întors în camera lui să se odihnească.

E stupefiat de uşurinţa cu care a acceptat incredibilul. Îl cuprinde un fel de pace ciudată. Parcă ar fi uşurat că nu a făcut drumul degeaba. Soluţia enigmei s-a dovedit la înălţimea căutării, şi această constatare îl umple de o mulţumire tainică pe care Georges o digeră, sătul.

Stând în faţa rezervei de casete energetice, îşi întinde mâna şi şi-o plimbă peste muchiile mobilei blindate. Pe dată, percepe masa de nefericire stocată în inima kilometrilor de benzi plastifiate. Se impregnează de imagini îndepărtate, înăbuşite, pline de reverii incoerente în care se amestecă fragmente de amintiri nostalgice, gangrenate în chip ciudat de bruşte accese de teroare. Fantomele prizoniere se învârt în cerc pe panglicile de ferit ca nişte peştişori roşii închişi într-un acvariu.

Panoul lui *Survival Package* îi atrage irezistibil privirea. Aţâţarea face să-i zvâcnească inima în piept...

De altfel, inima îi bate neregulat, într-un ritm desincronizat, tulburat de accelerări subite. O durere perfidă îi străpunge lui Georges pieptul, făcând ca tâmplele să i se acopere de sudoare.

Ei haide, îşi zice el, *nu e momentul să mori tocmai acum, când ai la îndemână toate lucrurile astea aşa de amuzante! Tu, fostul colecţionar care voia să ţină lumea într-o valiză, descoperi astăzi că utopia aceasta a devenit realitate! O să poţi să îndeşi muzee întregi într-o cutie de pantofi, să bagi marile magazine într-o cutie de chibrituri şi să împachetezi toate acestea în energia cea mai nebunească din câte au existat vreodată! Universul îţi aparţine, Georges, o să-l simţi furnicându-ţi vârful degetelor. Scânteile lui or să-ţi străbată nervii până la creier.*

Georges se înăbuşă. Durerea a sporit în intensitate. O înţepeneală rea îi cuprinde braţul stâng. Trage cu greu aer în piept.

— Când mi-aţi vorbit de stocarea prin dematerializare, am crezut o clipă că aveaţi de gând să faceţi la fel şi cu IN-migraţii! îi spune el lui Beth.

— E imposibil, răspunde ea obosită. *Survival Package* nu acceptă nici o materie organică vie. Şi, oricum, dischetele nu sunt veşnice, se uzează. După un anumit număr de dematerializări, obiectele încep să se recompună în mod mai mult sau mai puţin aleatoriu. Un scaun pe care-l faci să apară şi să dispară de o sută de ori devine din ce în ce mai puţin solid... Sau picioarele lui nu mai au aceeaşi lungime. Uneori, chiar se micşorează câte puţin la fiecare „reconstrucţie”. Un fotoliu mare de birou se transformă astfel treptat într-un scaun de bebeluş... Şi, dacă mai continui, te pomeneşti cu un model redus de casă de păpuşi! Fenomenul ăsta e deosebit de vizibil în cazul hainelor. Merită să le vezi scurtându-se de la o materializare la alta!

— Într-un cuvânt, observă Georges, avem totul la îndemână, dar e mai bine să nu ne folosim de nimic?

— Să zicem că e preferabil să ne folosim cu măsură. Ştiţi că primele care suferă efectul uzurii sunt cărţile? Literele devin din ce în ce mai mici, iar frazele se micşorează într-atât încât trebuie să le descifrezi cu lupa sau microscopul! De fiecare dată când recompui un obiect, comprimi încă puţin structura lui intra-atomică, îl... *tasezi*. Uzura nu e omogenă, ea se manifestă mai curând prin atrofierea unei părţi sau a alteia. Un palton se va reconstitui cu o mânecă mai scurtă decât cealaltă. La fel e cu pantofii: ar fi foarte greu să găseşti doi cu acelaşi număr! *Dar mai e o problemă...*

Beth tace, stânjenită. Georges se ridică. Se simte mai bine. Durerea din piept a dispărut.

— Ce problemă? insistă el.

Beth strânge din dinţi.

— David şi cu mine..., începe ea. *David şi cu mine credem că*

Survival Package *e bântuit!*

— Era de prevăzut! rânjeşte Georges. Energia e de vină, nu-i aşa?

— Da. Energia-fantomă a colonizat circuitele electronice ale aparatelor de stocare. Cred că spectrele infestează obiectele. Când iei un disc cu 33 de turaţii din discoteca stocului şi-l pui la un pick-up, auzi aproape inevitabil o voce îndepărtată care se suprapune peste muzică... Şi care repetă de fiecare dată acelaşi lucru: *„Mă numesc June, Andrew sau Betty, am vârsta cutare şi sunt mort (moartă).”* Uneori chiar laitmotivul ăsta apare tipărit între rândurile de pe paginile romanelor... sau pe stofa hainelor.

— Numai fraza asta?

— Da. Fantomele nu dispun de un vocabular foarte numeros, în schimb, acţionează asupra pigmenţilor gravurilor sau fotografiilor. Uitaţi-vă la asta. E o lucrare de iconografie despre pictură. O sută de reproduceri de tablouri celebre. Dacă le examinaţi cu atenţie, o să constataţi că au fost modificate capetele personajelor.

Georges ia volumul care are unele pagini îndoite la colţ şi întrezăreşte *Răpirea sabinelor*, *Diana scăldându-se*, *Pelerinii din Emaus*, *Venus şi Eneas*... Opere ale căror reproduceri se găseau în toate dicţionarele din copilăria sa. Georges îşi aminteşte că a rămas îndelung pradă fantasmelor în faţa trupului alb şi dolofan al *Dianei* lui Boucher. Evanescenţa aceasta totuşi extrem de carnală îl tulbura peste orice închipuire. În momentul de faţă însă nu mai recunoaşte chipul zeiţei... Figura aceea vaporoasă şi ca de păpuşă pe care a contemplat-o de atâtea ori cu lupa.

Peste chipul Dianei s-a suprapus o faţă ascuţită şi descărnată a unei alte femei. Capul acesta maladiv şi sever contrastează grotesc cu trupul gol al zeiţei mitologice a vânătorii. Georges întoarce paginile de hârtie cretată şi

tresare: *Gioconda* are un chip de sexagenar bărbos.

— Toate acestea ar putea fi rezultatul unei serii de montaje fotografice, murmură el.

— Nu! i-o retează Beth. Dacă închideţi cartea şi o deschideţi din nou peste o oră, o să vedeţi că feţele s-au schimbat iarăşi: *Gioconda* nu va mai fi bărboasă, ci roşcată şi cu părul coafat ca peria, iar *Diana* va avea capul unei mici punkiste sau al unei portărese buhăite. Fantomele au găsit acest subterfugiu ca să încerce să se reîncarneze: modifică structura cernelurilor şi a pigmenţilor, şi reorganizează desenele înlocuind trăsăturile modelelor reproduse de artişti cu ale lor proprii.

— E o nebunie!

— Mai rău decât vă închipuiţi. Nu ezită să intervină nici în romanele celebre. Am un exemplar din *Doamna Bovary*, în care Emma Bovary devine de-a lungul capitolelor: Emma Gaufrar, iar apoi, foarte repede, Emilienne Gaufrar. În final, cartea se întrerupe cu această simplă frază: *Emilienne Gaufrar are cincizeci şi cinci de ani şi e moartă*... Modificări analoge apar în studiile istorice. Aş putea să vă arăt o teză despre Napoleon I în care împăratul îşi schimbă încetul cu încetul numele, ca şi toţi prinţii imperiului! Fantomele sunt pe cale de a bulversa principiul stocării, destabilizând materia şi profitând de dezintegrarea obiectelor pentru a se strecura în spaţiul lor intraatomic. Devin întrucâtva nişte pasageri clandestini împotriva cărora nu putem face nimic.

Beth deschide un dulap metalic din care scoate o rochie cu modele imprimate şi un sul de hârtie de tapet, pe care i le aruncă lui Georges pe genunchi pentru a le putea examina cum trebuie.

— Uitaţi-vă la motive, îl sfătuieşte ea. Aţi mai văzut aşa ceva?

Depanatorul se apleacă. Rochia e presărată cu chipuri

minuscule de o banalitate înspăimântătoare, nu mai mari decât unghia degetului gros, de parcă pe suprafaţa veşmântului s-a întins o puzderie de fotografii de buletin.

— Odinioară era o rochie cu picăţele albastre, comentează Beth. Acum, picăţelele au devenit capete... La fel e cu tapetul. Morţii sunt obsedaţi de reîncarnare şi nu visează decât să-şi recapete o formă materială, indiferent de suport. Orice e bun pentru ei ca să-şi însuşească o textură... o *densitate*! Au început prin a ataca obiectele fiindcă acestea nu opun nici o rezistenţă invaziei, dar nu se vor opri aici.

— De ce anume vă temeţi?

— De o... epidemie de posesiune. Fantomele vor corpuri. Corpuri vii în care să simtă bine. *Survival Package*, reducând obiectele în pulbere moleculară, le-a furnizat un minunat mijloc de infiltrare! Spectrele s-au combinat intim cu materia disociată, sălăşluind realmente în ea. Aţi avut de-a face cu multe pene în profesia dumneavoastră, dar, în fiecare caz, fantomele care paralizau aparatele *nu erau decât în trecere*! Fluxul energetic le aruncase în haosul circuitelor şi al angrenajelor aşa cum marea aruncă un hoit pe plajă. Aici, lucrurile stau cu totul altfel. Ele locuiesc în textura lucrurilor... *Totul se întâmplă ca şi cum ar fi infestat cimentul dintre cărămizile unei case!* Curentul electric le-a dat acces la dispozitivul de stocare... Şi s-au întrepătruns cu atomii împrăştiaţi pe dischetele de silicon.

— Înţeleg, murmură Georges. E ca şi cum ai vărsa un praf de colorat într-un sac de ciment... E imposibil după aceea să mai separi culoarea parazită de masa cimentului. Dar nu-mi închipui cum ar putea să se ia de fiinţele omeneşti dacă acestea nu sunt puse într-o legătură strânsă cu curentul electric. Iar pentru asta nu ar trebui să se electrocuteze?...

— Asta ne-am zis şi noi la început. Nu făceam însă decât să subestimăm puterea şi dorinţa de reîncarnare a fantomelor.

De fapt, ele au dobândit o rapiditate extremă. De-acum pot să treacă fără greutate de la o textură la alta. Or, electricitatea este însuşi principiul vieţii. Fără ea, nu s-ar efectua nici un schimb chimic şi noi nu am exista. Electricitatea este pretutindeni... Aşadar, fantomele sunt şi ele pretutindeni! Polaritatea pozitivă sau negativă a oricărui element, oricât de neînsemnat, este pentru ele o punte care le permite să treacă de la un obiect la altul. În felul ăsta circulă! Obiectele din *Survival Package* sunt bântuite într-o asemenea măsură, încât trebuie atinse cât mai puţin cu putinţă.

Georges are o tresărire de dezgust şi dă drumul rochiei şi sulului de tapet, care cad pe podea. Beth îl linişteşte cu un gest.

— Nu vă temeţi, nu ăsta-i cel mai mare pericol. Contaminarea prin haine nu e cea mai rea. Pericolul e mult mai mare dacă fierbi alimente sau încălzeşti apă într-un cuptor sau o oală electrică reconstituite. Filtrele electrice reprezintă la ora actuală vectorul de infestare cel mai eficace.

— Vreţi să spuneţi că filtrele fac cafea... bântuită?

— Da. Morţii trec fără greutate din aparat în lichid şi din lichid în corpul victimei... Vă repet, se servesc de punţi succesive. Electricitatea, aparatele, produsul aparatelor. E ca şi cum ar pune nişte şine cap la cap.

— Şi sunt cazuri de... posesiune?

— Da. În nivelurile de locuit. A trebuit să blocăm toate băncile de stocare şi să izolăm circuitele electrice astfel încât să nu poată fi atinse.

Georges se scarpină în cap.

— Nivelurile de locuit, mormăie el, credeam că sunt o legendă...

— Nici vorbă! se indignează Beth. Ne-am trudit mult să mărim Adăpostul, dar am reuşit puţin câte puţin. Singura

problemă e că acum acest spaţiu a ajuns complet inutilizabil din cauza epidemiei de posesiune! Dispunem de sute de celule de locuit care rămân goale din pricina fantomelor. De ce credeţi că trăim într-un spaţiu atât de restrâns? A trebuit să zăvorâm sasul, să ne izolăm, să instaurăm un cordon sanitar ca să nu fim contaminaţi.

— Nivelurile de locuit există, îngână Georges, dar sunt neocupate? Am înţeles bine?

— Da, replică impacientată Beth, blocul ăsta nu e decât primul dintr-un gigantic ansamblu subteran construit în cel mai mare secret în timpul războiului. O, nu e ceva luxos, dar sperăm ca principiul stocării îi va ajuta pe refugiaţi să combată claustrofobia punându-le la îndemână un univers conţinut într-un simplu sertar.

— Dar pe câmpia de tranzit mi s-a spus că primeaţi în Adăpost o sută de persoane pe zi!

Fata înaltă şi uscăţivă schiţează un gest evaziv.

— E o mistificare, recunoaşte ea. Oamenii pe care-i chemăm sunt agenţi ai IN-migraţiei infiltraţi. Le dăm drumul înăuntru cât se poate de ostentativ ca să acreditäm teza bunei funcţionări a sistemului... Şi le dăm drumul înapoi noaptea, când toată lumea doarme.

— OK, am înţeles. Şi a doua zi îi chemaţi din nou în acelaşi fel, nu?

— Ba da. Se machiază, se deghizează. E un subterfugiu nu prea onorabil, dar care ne îngăduie să stăpânim nerăbdarea mulţimii. Câştigăm timp. Vă închipuiţi ce s-ar întâmpla dacă mâine am declara gloatei de brute înghesuite în sala cea mare: „Conducerea Adăpostului îşi cere scuze, dar suntem în imposibilitatea de a vă primi până la noi ordine. Aveţi răbdare sau faceţi cale întoarsă, scara e în spatele vostru!”? Chiar credeţi că am putea face una ca asta?

— Nu, mormăie depanatorul, ar ieşi un măcel...

— N-o să-i putem stăpâni la nesfârşit. Pentru asta vă aflaţi aici, să combateţi invazia de fantome şi să faceţi ca nivelurile de locuit să fie din nou operaţionale. Trebuie găsită o soluţie înainte ca epidemia să câştige teren. Nu ştiu cât timp vom mai fi cruţaţi. Aici nu utilizăm *Survival Package* decât cu zgârcenie şi nu am detectat nici un caz de infestare prin contact sau ingestie. Trebuie să spun că datorită lui David alimentăm maşinile cu o energie de alt tip...

— A, da... Am citit în dosare. O energie prevenită de la obiectele de artă, nu?

— Da, e foarte curată. Nu e nici o fantomă în ea. În aripa asta, aşa funcţionează totul. Probabil că din acest motiv nici unul dintre noi nu e încă „posedat”. Dacă am fi descoperit acest procedeu mai din timp, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Georges priveşte becurile electrice din tavan. *Ce vă face să ardeţi în clipa asta?* se întreabă el brusc. *O bucăţică din* Gioconda*? Sau o aşchie din* Venus din Milo*? Haliţi măruntaiele Luvrului, aşa-i? Şi ale muzeului Rembrandt, şi*... Se stăpâneşte imediat, deoarece surescitarea îi perturbă ritmul cardiac.

— O să vă duc să vedeţi nivelurile blocate, rosteşte Beth cu o reticenţă nedisimulată. Să nu atingeţi nimic, doar observaţi. O să ne punem nişte costume izolatoare, dar e mai bine să nu vă faceţi prea multe iluzii în privinţa lor. Ne protejează de scurtcircuite, dar nimeni nu va încerca să ne electrocuteze acolo. E mult mai parşiv. Fiţi vigilent. O să stăm foarte puţin.

— E... lume acolo?

— Bineînţeles. Primii care au ocupat nivelul, primii chemaţi; şapte sute cincizeci de persoane după ultimul recensământ. Când simptomele au devenit evidente, am sistat ocuparea nivelurilor.

De atunci încoace, trăim în expectativă. Aţi traversat câmpia de tranzit, aşa că v-aţi putut da seama singur de proporţiile pericolului. Deocamdată, somniferele ne sunt cei mai buni aliaţi, dar asta nu va dura la nesfârşit. Într-o bună zi se vor sătura să doarmă şi se vor revolta, se vor năpusti asupra uşii de acces ca s-o forţeze. Acum, că au ajuns jos, n-or să accepte în ruptul capului să urce înapoi la suprafaţă. Exteriorul îi îngrozeşte... şi nu pot să-i condamn pentru asta.

Beth se îndreaptă spre un dulap metalic şi scoate două combinezoane de cauciuc izolante, înzestrate cu cagule şi purtând sigla IN-migraţiei.

— Staţi o clipă, rosteşte Georges. E ceva ce nu prea înţeleg: dacă sunteţi efectiv supraîncărcaţi, de ce continuaţi să recrutaţi refugiaţi? De ce desfăşuraţi campania asta de publicitate intensivă? Ar fi suficient să închideţi uşile Adăpostului, să zăvorâţi ţestoasa aia de beton până când lucrurile or să se îndrepte...

— Sunt cu totul de acord cu dumneavoastră. Am încercat să-i conving pe conducătorii IN-migraţiei de această necesitate, dar nici unul dintre ei nu vrea să-şi asume răspunderea unei închideri temporare. Pe lângă faptul că subestimează gravitatea problemelor noastre, se tem să nu declanşeze o răzmeriţă dacă vor închide listele de înscriere. Ei susţin că populaţia rămasă la suprafaţă s-ar afla brusc în aceeaşi stare de spirit ca pasagerii unui vapor care se scufundă şi care văd îndepărtându-se sub ochii lor ultima barcă de salvare de la bord. În rândul şefilor există convingerea că închiderea ar provoca o năvală generală asupra intrării în Adăpost; mulţimea ar forţa poarta şi s-ar năpusti pe scara cea mare, invadând câmpia de tranzit...

Georges îşi pleacă privirile, imaginându-şi năvala şi haosul. Şi-i închipuie pe oamenii îngroziţi împiedicându-se pe treptele tunelului de coborâre şi declanşând avalanşe înspăimântătoare intre pereţii faianţaţi. I se pare că aude

sunetul moale şi umed al corpurilor ricoşând şi zdrobindu-se succesiv de muchiile treptelor.

Pasajul ar fi astupat înainte ca gloata înnebunită să fi străbătut o treime din traseu. IN-migraţia are dreptate la urma-urmei; închiderea adăpostului ar însemna declanşarea unei imense navale, a unui atac sinucigaş spre adâncimile buncărului.

— Au acceptat să micşoreze numărul de candidaţi, continuă Beth, dar asta-i tot. E treaba noastră să facem în aşa fel încât în cursul traseului să aibă loc o reducere.

— A, da, mormăie Georges. De asta aţi făcut scara aia ca un abator?

— Nu aveam altă soluţie. La început, era o simplă probă iniţiatică, un mod de a-i pregăti pe candidaţi cu asprimea condiţiilor de pe câmpia de tranzit. Apoi, o dată cu apariţia dificultăţilor, am modificat treptat aspectul tunelului, astfel încât să-l transformăm într-o capcană selectivă. Sala de aşteptare nu e extensibilă, încât trebuie să administrăm spaţiul cu o rigoare extremă. Neglijenţa serviciilor de IN-migraţie ne sileşte să-l „golim”. În cazul în care coboară o sută de persoane pe zi, asta înseamnă deja o sută de persoane în plus. Atâta vreme cât nivelurile de locuit nu vor fi redevenit utilizabile, vom fi nevoiţi să eliminăm surplusul de populaţie.

— Îmi trece prin minte ceva îngrozitor, murmură Georges, înţelegând brusc un anumit lucru. Dacă pricep bine, voi îi îndrumaţi pe Goobble şi pe zbirii lui? „Gorilele” n-au alt rol decât să desăvârşească opera scării. Într-un cuvânt, voi planificaţi economia masacrului!

— Aveam de ales? scrâşneşte Beth. Aţi prefera ca acum câmpia de tranzit să fie cuprinsă de o criză de nebunie distrugătoare? Ca refugiaţii să-şi organizeze singuri o gigantică noapte a Sfântului Bartolomeu, în cursul căreia să

se măcelărească până la ultimul? Atâta vreme cât Goobble va exista, nu vor fi ispitiţi să o facă singuri, ci se vor baza pe fantoma aceasta ca să îndeplinească o sarcină care le repugnă, dar pe care o consideră necesară. Suntem la cheremul unei explozii de violenţă care se poate produce cu prilejul unui incident minor. E suficient să izbucnească o încăierare pentru ca toată sala să o ia razna şi să fie un măcel. S-a mai întâmplat în anii de după război. Au fost descoperite adăposturi pline de morţi şi, când cadavrele au fost examinate, a reieşit că oamenii aceia se exterminaseră singuri. Lipsa de spaţiu vital naşte întotdeauna nebunia. Ştiţi că şi insectele, deşi sunt obişnuite cu aglomeraţia extremă, se mutilează şi se devorează de îndată ce teritoriul nu le mai ajunge?

— Cine se ascunde în spatele lui Goobble? Nişte agenţi de felul Sabrei, fata care m-a adus aici?

— Da. Curăţaţi nivelurile de locuit, şi în felul acesta măcelul va înceta.

Georges îşi îmbracă anevoie combinezonul de cauciuc care-i alunecă greu pe pielea umedă. Ezită. O întrebare îi stă pe limbă.

— Ştiţi, atacă el, venind aici, eram convins că vă serviţi de Adăpost ca să efectuaţi o selecţie între oamenii „normali” şi cei care prezintă simptome de mutaţie...

— De ce anume? croncăne Beth.

— De mutaţie. Mă gândeam la acei soldaţi-animale la care s-a recurs în timpul conflictului.

Fata înaltă şi uscăţivă dă din umeri.

— Dramatizaţi totul, rosteşte ea tranşant. Fenomenele astea nu erau destul de numeroase pentru a reprezenta un pericol pentru specia umană. Ca toţi hibrizii, erau şi ei sterili; pe deasupra, durata lor de viaţă nu depăşea cinci ani. Cei care

colportează asemenea basme sunt nişte imbecili. De la sfârşitul războiului, nu am detectat nici cea mai mică mutaţie genetică, cel mult o uşoară amplificare a puterilor extrasenzoriale... A avut loc o creştere a numărului de mediumi, dar nici un nou-născut nu s-a apucat să latre sau să-şi ascută ghearele de perna leagănului. Din cauza energiei-fantomă avem nevoie de mediumi, aşa că de ce i-am distruge? Şi, cu un gest impacientat spre uşă, porunceşte:

— Haideţi, nu avem mult timp!

Femeia arată întrucâtva grotesc în costumul de scafandru. Georges porneşte după ea.

Beth deschide panoul blindat al unui sas şi intră, scoţând scârţâituri uşoare în timp ce se deplasează. Georges o urmează. Batanţii de oţel se succedă ca în interiorul unui submarin. Lumina scade în intensitate, instaurând un soi de penumbră apăsătoare ce favorizează pulsiunile claustrofobe.

— Intrăm în zona izolată, explică Beth cu glas scăzut, începând de aici, toate cablurile electrice au fost tăiate. Distribuţia energiei e asigurată de un lector ale cărui emanaţii nu depăşesc teritoriul în care domneşte epidemia.

— Ce tip de energie utilizaţi?

— Cea provenită de la operele de artă, exclusiv, fiindcă e sănătoasă. Am retras din circulaţie toate casetele cu energie-fantomă. Oricum, aici nu trebuie decât să asigurăm iluminatul. Evident, am scos din funcţiune toate terminalele lui *Survival Package*.

Beth acţionează volantul central al unei ultime uşi şi Georges descoperă o înşiruire de mici celule dispuse de o parte şi de alta a unui coridor interminabil. Totul seamănă cu cabinele de pe un vapor. Pretutindeni, bărbaţi şi femei se deplasează cu un mers de somnambuli; sunt goi şi scot pe gură zgomote ciudate care par să încerce să reproducă zumzetul unui motor.

— Sunt posedaţi, suflă Beth, dar la ei domină şocul „electro-menajer”. Fantomele din ei nu au reuşit încă să se diferenţieze de obiectele în care s-au trezit prima oară.

Georges înaintează încet de-a lungul coridorului. Nebunii aleargă în patru labe de la o celulă la alta, mimând comportamente uneori enigmatice.

— E mereu la fel, comentează Beth. Se cred maşini de cusut, fierbătoare electrice, cuptoare cu microunde sau fiare de călcat.

Georges se opreşte. Un bărbat chel aşterne cearşafuri de-a curmezişul coridorului şi, de îndată ce rufăria e întinsă pe podea, se culcă peste ea şi începe să se târască, frecându-şi conştiincios burta de fiecare încreţitură a pânzei. Remarcând costumul de cauciuc al mediumului, îşi ridică mâna cu un gest prevenitor.

— Atenţie! Termostatul meu e reglat pe „bumbac”, ocoliţi-mă cu grijă dacă nu vreţi să vă topiţi!

Beth îl apucă pe Georges de braţ şi-l trage deoparte. Mulţi bolnavi se deplasează în genunchi, inspectând porţiunea inferioară a pereţilor, ţinându-şi mâna dreaptă la orizontală, cu arătătorul şi degetul mijlociu desfăcute în V, ca şi cum s-ar pregăti să alunge ghinionul.

— Ce fac ăia? murmură Georges, care a început să transpire în costum.

— Caută o priză ca să se încarce la loc. Nu uitaţi că se cred aparate electrice... Şi din când în când simt nevoia să se „alimenteze”. A trebuit să micşorăm intensitatea circuitului de distribuţie pe tot perimetrul, fiindcă la început, pur şi simplu, se electrocutau. Îi găseam încovrigaţi pe jos, cu degetele băgate în priză.

— De ce nu opriţi curentul de tot?

— Fiindcă au nevoie să simtă un uşor şoc electric când se

racordează la circuitul de distribuţie! Dacă nu ar simţi nimic, s-ar considera debranşaţi, lipsiţi de alimentare... Şi s-ar lăsa să moară.

— Cum?!

— Da. Se întind pe jos şi intră în catalepsie. Dacă îi întrebi, susţin că nu mai au forţă vitală. Aşa că lăsăm să circule în permanenţă zece volţi în circuite. E de ajuns ca să le dea iluzia că sunt realmente branşaţi.

Georges face câţiva paşi. Capătul culoarului i se pare foarte îndepărtat, pierzându-se după straturi succesive de penumbră. Beth se opreşte.

— Eu nu merg mai departe, decretează ea. Instrucţiunile mele mi-o interzic. O să vă aştept lângă uşă. Fiţi foarte atent; dacă vă simţiţi ameninţat, retrăgeţi-vă imediat. E posibil să reprezentaţi o pradă ideală pentru fantome. În nici un caz să nu acceptaţi vreo băutură sau vreun aliment. Nu uitaţi ce v-am spus!

Georges ridică mâna şi se îndepărtează încet. În foarte scurt timp, întunericul înghite costumul roşu al tinerei femei. Depanatorul are senzaţia că păşeşte printr-un văl de negură... sau de mâl.

Dementii aleargă printre picioarele lui, zumzăind preocupaţi. Cei mai mulţi se dedau unor simulacre de activitate mecanică. Georges percepe o anumită vibraţie nervoasă a atmosferei. Deşi nimeni nu-i dă nici o atenţie, se simte pândit, spionat. *Fantomele*, îşi zice el, lipindu-se cu spinarea de perete, ca pentru a se proteja de o lovitură pe la spate.

Georges înaintează pieziş, ca un crab, plin de încordare. Inima a început să-i bată din nou dureros în piept. Comportamentul grotesc al posedaţilor i se pare impregnat de o ameninţare difuză. Celulele se succed, goale sau ocupate. Georges tresare descoperind un schelet pe jos. Un morman de oseminte prăbuşite lângă o priză... Aplecându-se,

zăreşte desluşit două falange înfipte în orificiile prizei. Fragmentele de os sunt înnegrite, carbonizate de curent. Probabil că e un cadavru de demult.

Pe măsură ce înaintează, în cabine încep să apară diverse lucruri. Unele sunt pline de obiectele scoase din *Survival Package*. Ici şi colo se pot observa tentative de personalizare: tapet lipit pe pereţii de beton, gravuri agăţate deasupra cuşetelor. Georges pătrunde într-unul dintre apartamentele acestea de model redus şi imediat se strâmbă. Pe tapetul cu modele mari de flori se iţesc, în corola margaretelor, chipuri minuscule! Nişte chipuri ciudat de mobile care vibrează şi se deformează sub efectul unui clocot intern. Pe noptieră se află o stivă de cărţi. Georges recunoaşte coperta rozalie a editurii Lumiere d'Amour. Răscolind printre volume, descifrează câteva titluri: *Bien le bonjour, m 'amselle Hirondelle!*, *Le Grand Bonheur de Virginie*... Îmboldit de o intuiţie, deschide fiecare carte la pagina primului capitol.

Se numea Harriet Harlow, avea douăzeci şi cinci de ani şi murise..., începe primul roman. Al doilea enunţă aceeaşi axiomă, doar numele şi vârsta diferă. Georges se răsuceşte şi, cuprins de nelinişte, străbate precipitat mai multe cabine. Obiectele îl privesc. Asta pare absurd, dar nu poate scăpa de impresia că scaunele se întorc cu spătarul spre el de îndată ce se mişcă. Pentru prima oară în viaţă e lipsit de apărare. Obiectele îl... înspăimântă!

Georges se teme să-şi scoată mănuşile de cauciuc ca să intre în contact cu mormanul de obiecte din jur. Aici nu se mai pune problema să „mângâie" televizoare sau să „maseze" prăjitoare de pâine! Aşa cum spusese Beth, *morţii nu mai sunt doar în trecere, ci formează însăşi textura lucrurilor!*

Şi dacă se strecoară pe sub piele? se întreabă Georges. *Dacă se infiltrează în tine?*

Sus, la suprafaţă, aşa ceva nu i se întâmplase, bineînţeles,

niciodată, dar nu avusese de-a face decât cu nişte biete suflete debusolate, pe când în clipa de faţă se deplasează prin inima unei jungle. Spectrele scăpate din dulapul de stocare electronică şi-au sporit puterea. Curentul electric le-a transformat în pisici, iar maşina, în tigri! De-acum înainte, sunt capabile de cele mai cumplite infiltrări, de subminări desăvârşite.

Georges le simte de jur-împrejurul lui, în măduva scaunelor, în pielea veşmintelor, în carnea cărţilor, zâmbind de pe coaja tapetului şi din motivele rochiilor sau cravatelor. Fiecare desen le furnizează un pretext de a apărea. Se folosesc de cel mai neînsemnat material ca să schiţeze o materializare aproximativă. Orice le convine: cerneala, hârtia, stofele, vopseaua, lemnul! Georges se clatină, şiroind de sudoare în costumul etanş. Ce poate face în faţa acestei invazii? Într-un timp mai lung sau mai scurt, fantomele nu vor ataca oare şi miezul zidurilor, strecurându-se în grosimea betonului ca vietăţile acelea care rod piatra?

Nu, delirează, nu e cu putinţă... Scopul lor, prada lor privilegiată e omul... Vor să-şi recapete un nou înveliş de carne şi oase!

Georges împietreşte. A intrat într-o săliţă în care bărbaţii şi femeile bat pasul pe loc, stând la o coadă şerpuitoare. În fundul sălii, pe un fel de estradă, a fost instalată o maşină rudimentară din care ies fire electrice şi o manivelă. Unul câte unul, „pacienţii” urcă pe podium, îşi agaţă cleştişorii de cupru ai electrozilor de un pliu oarecare al pielii... şi rotesc manivela! Descărcarea electrică îi aruncă îndărăt, făcându-i să scoată un ţipăt răguşit, să cadă de pe estradă, după care se ridică zâmbind nătâng.

Un dinam! înţelege brusc Georges. *La naiba! Stau la coadă să se „prăjească “!*

Un bărbat, gras şi livid se desprinde din şir şi se apropie de

el. Plin de curiozitate, îşi trece mâna peste cauciucul costumului.

— Va trebui să vi-l scoateţi, observă el, altfel n-o să vă puteţi reîncărca. Cauciucul izolează electricitatea.

Georges încearcă să se desprindă de el, dar deja se apropie şi alţi dementi.

— Puteţi avea toată încrederea, afirmă bărbatul cel gras, arătând spre estradă. E ca lumea! Am făcut dinamul singuri; curentul de la prize nu-i bun de nimic, e ca o supă chioară. Dacă nu l-am avea decât pe ăla să ne încărcăm motoarele, am ajunge anemiaţi cu totul! Aici avem însă curent adevărat! Putem să ne zgâlţâim cum trebuie. E prima oară că veniţi? Nu trebuie să vă temeţi... Dacă vreţi, o să vă sprijinim, în timp ce altcineva roteşte manivela. Noi, maşinile, trebuie să ne ajutăm, nu-i aşa?

Şi începe să-şi agite braţele, chemându-i şi pe ceilalţi.

— Veniţi cu toţii, e un botez! Apoi, adresându-i-se lui Georges: Aveţi vreo preferinţă pentru amplasarea electrozilor? Cel mai bine e la scrot, fireşte, conduce bine curentul, şi apoi nu se văd nici arsurile. Eu aşa fac întotdeauna. Cleştii sub sculă, şi hop!, dau o dată din manivelă... Puteţi să mă credeţi, te revigorează. După aceea poţi funcţiona ore în şir; eu unul sunt uscător de păr; dumneavoastră ce sunteţi?

Georges se desprinde cu un brânci. În ciuda piciorului suferind, porneşte şchiopătând cu toată viteza spre uşă. Dementii se privesc fără să înţeleagă.

— Trebuie să-l oprim, rosteşte bărbatul cel gras. O să-şi consume toată electricitatea alergând aşa.

— Ai dreptate, întăreşte o femeie, n-o să-şi poată încărca acumulatorii cu curentul de la prize!

— SĂ-L OPRIM! urlă cineva. E spre binele lui!

Georges gâfâie, cu inima spărgându-i pieptul. Folosindu-se de labirintul cabinelor comunicante, încearcă să se ascundă de privirile gloatei. Din fericire pentru el, dementii se mişcă încet şi greoi.

Se imaginează preţ de o clipă înşfăcat, dezbrăcat, conectat la electrozii cuplaţi la dinam. *„E pentru binele lui!”*

Şi femeia care învârte manivela, activând bobina. Curentul porneşte...

Georges se loveşte de pereţi. Picioarele i se încurcă în obiectele care zac alandala pe jos, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să cadă printre discuri, slipuri colorate, ciorapi de mătase şi romane din colecţia Lumiere d'Amour. O durere sfâşietoare îi străbate braţul stâng.

Eşti obosit, Georges, foarte obosit... Scara, câmpia de tranzit, tensiunea nervoasă... Nu crezi că era cam mult pentru un moşneag?

Se ghemuieşte în spatele unui fotoliu mare de piele neagră, sperând că toţi ceilalţi vor trece pe lângă el fără să-l vadă.

După toate ocolişurile astea, şi-a pierdut simţul de orientare şi nu mai ştie unde e ieşirea. La stânga? La dreapta? Dacă ar striga-o pe Beth, l-ar auzi şi ceilalţi... Brusc, simte că s-a săturat de toată agitaţia asta. Vrea să se întindă şi să doarmă. În stânga simte o palpitaţie care-i loveşte întruna coastele. Georges strânge din dinţi, respirând cu zgârcenie. Ecoul unui tropăit neclar ajunge la el din fundul coridorului. Pericolul pare să se fi îndepărtat.

Georges închide ochii şi aşteaptă. Minutele trec, interminabile. Când inima şi-a recăpătat în sfârşit un ritm normal, se ridică şi păşeşte precaut spre sala alăturată. După ce străbate vreo şase celule goale, dă peste o femeie cu un zâmbet nedefinit, care-l priveşte apropiindu-se, fără un cuvânt. E goală, stă aşezată pe un taburet... Şi se mulţumeşte să arunce un zâmbet cu ochii în gol. Alături de ea, un bărbat

pare absorbit de o meditaţie profundă. Nu scoate zgomot de motor şi pare să fie dezinteresat de tot ce se află în jur.

Georges trece pe lângă ei fără să zăbovească. Un grup mic, alcătuit în cea mai mare parte din tineri, lucrează într-un colţ al sălii, asamblând scânduri recuperate din mobilele dislocate. Par să fabrice nişte lăzi... sau rame. Georges nu reuşeşte să ghicească motivul trudei lor. De altfel, nu are timp să caute un înţeles pentru actele dementţilor, fiindcă nu se mai gândeşte decât cum să iasă din labirintul cabinelor individuale, în care se ştie depăşit, învins...

Începe să intre în panică. Traversează în diagonală o sală plină de nebuni tăcuţi. Unii dintre ei îl observă cocoţaţi pe lăzi de lemn, alţii – în cea mai mare parte femei – stau cu spatele la perete, cu mâinile încrucişate peste pântece... şi zâmbesc. Georges se întoarce. E pe punctul de a se rătăci, de a se înfunda în interiorul nivelurilor de locuit. Dacă o va ţine tot aşa, n-o să mai găsească niciodată ieşirea. Brusc, se loveşte de o fată foarte tânără, cu părul strâns în coc, cu bustul gol şi cu şoldurile înfăşurate într-un cearşaf...

Braţele ei se termină chiar dedesubtul umerilor prin două cioturi vinete, cusute, pline de suturi improvizate...

Georges se dă înapoi. Infirma îl priveşte zâmbind, apoi îşi răsuceşte lent capul, ca pentru a-i permite să-i admire profilul. Depanatorul bate în retragere, convins că a trecut un hotar... că evoluează pe un teritoriu guvernat de alte legi, dar fără să-şi poată preciza impresia aceasta difuză.

Aleargă greoi, strâmbându-se de fiecare dată când zdruncinăturile se repercutează în şoldul său bolnav. Acum bâjbâie iarăşi în jungla obiectelor extrase din dulapul vrăjit. Pe pereţi, tapetul se coşcoveşte, miile de chipuri mici umflându-se ca nişte balonaşe de chewing-gum. Georges vede cum gurile lor minuscule se agită, se cască. Acoperământul mural pare acum spuzit de negi ciudat de mobili. Fotografiile de

buletin pitite în inima marilor flori imprimate se transformă în cloace translucide cu trăsături mongoloide. Tensiunea prea puternică le face să plesnească, şi se sparg, destrămându-se, presărând întreaga suprafaţă a tapetului cu o puzderie de cratere. Cam pretutindeni, obiectele ieşite din adâncimile lui *Survival Package* îşi dezvăluie adevărata lor natură ectoplasmică: se desfac şi se înmoaie ca o bucată de ciocolată pusă din neatenţie pe calorifer. Scaunele, fotoliile, hainele viermuiesc sub efectul unei misterioase efervescenţe interne, având de-acum consistenţa jeleului. Fotoliile de piele neagră plutesc deasupra podelei, ca nişte baloane pe care le ghiceşti uimitor de moi. Plăcile de pick-up, cărţile îşi iau şi ele zborul, afectate de aceeaşi boală. Cabinele se umplu de o grămadă heteroclită plutind în stare de imponderabilitate. Georges ridică mâinile ca să dea la o parte zburătoarele acestea de consistenţa gelului care încep să clocotească pe măsură ce câştigă înălţime. Fantomele dezagregă structura obiectelor, dilatând structura intraatomică a construcţiilor materiale. Cărţile din ediţia Lumiere d'Amour au căpătat aspectul unor clătite mari şi rozalii care derivă sub tavan, tremurând ca nişte meduze.

Georges se încovoaie şi înaintează în zigzag prin mijlocul roiului acestuia. Discurile se deplasează bătând aerul, precum calcanele, semănând cu nişte clătite spuzite de bule, nişte clătite de gudron, care învaţă să se folosească de aripi. Ectoplasmele se aglutinează unele într-altele, amalgamându-se treptat într-o bulă uriaşă de gel palpitând. De la o cabină la alta, obiectele sunt cuprinse de aceeaşi nebunie: îşi iau zborul, apoi se lăbărţează formând nori ectoplasmici care nu mai au nici o legătură cu forma lor primară.

Şi, deodată, bula colectivă explodează, eliberând o energie care-l izbeşte pe Georges între omoplaţi şi-l face să se rostogolească, dându-se peste cap până în mijlocul coridorului. Depanatorul se zbate, şocat. Deflagraţia a dilatat pereţii şi a împrăştiat cioburi de sticlă peste tot.

Georges o ia la fugă în patru labe, renunţând la orice demnitate. Ici şi colo, alte ectoplasme explodează la rândul lor, proiectând pe pereţi filamente lipicioase asemănătoare cu albuşul de ou scurs.

Depanatorul aleargă pe podea, lovindu-se de dementii care se târăsc în căutarea unei prize electrice, nepăsători la agitaţia din jur.

De ce m-au atacat? se întreabă Georges. *Fiindcă au simţit că reprezentam un pericol pentru ei... Sau să încerce să-şi însuşească trupul meu?*

Georges se ridică în picioare. Acum o desluşeşte pe Beth, care gesticulează la capătul coridorului.

— Uite-l! zbiară bărbatul cel gras care asigura funcţionarea dinamului. Să-l prindem înainte ca acumulatorii să i se descarce cu totul!

Georges înţepeneşte, interzis. O hoardă de dementi a apărut dintr-o sală anexă şi aleargă rapid către el. Dintr-o aruncătură de ochi, măsoară distanţa pe care o mai are până la sas şi se năpusteşte, şchiopătând. În spatele lui, gloata goneşte de-a lungul palierului cu un plescăit puternic de picioare desculţe.

Beth îl prinde de braţ şi-l împinge în sas, apoi intră la iuţeală după el şi trânteşte uşa metalică, răsucindu-i volantul. Lovituri surde răsună din cealaltă parte a batantului. Georges îşi smulge cagula. E leoarcă de sudoare.

— Cum e? îl întreabă îngrijorată tânăra femeie. Sunteţi foarte palid.

— E un iad, bâiguie Georges. Spectrele sunt stăpâne pe tot teritoriul... *Sunt pretutindeni.*

Beth dă din cap. E şi ea palidă.

11

Georges e îngrijorat. De la incursiunea în nivelurile de locuit nu poate scăpa de o presimţire funestă. Noaptea doarme foarte prost. E bântuit de imagini oribile sau enigmatice: vede din nou scheletul cu falangele înnegrite înfipte în priza electrică, aude zumzetul sinistru al dinamului şi se loveşte întruna de tânăra mutilată care zâmbea.

De fiecare dată se trezeşte transpirat şi cu inima prinsă ca într-o menghină... Întunericul i se pare atunci insuportabil, plin de ameninţări, şi se grăbeşte să apese comutatorul ca să aprindă tubul de neon din tavan.

Nu se simte deloc în largul lui. Mintea i se istoveşte adunând fragmentele unui puzzle al cărui model îi scapă complet. Nu i-a spus nimic lui Beth şi a avut grijă să se arate exagerat de obosit ca să mai câştige timp. Fata înaltă şi slabă a acceptat să-l lase să se odihnească înainte de a repeta experienţa. Georges a rămas întins o zi întreagă, prefăcându-se că doarme. E incapabil să conceapă cât de cât vreun plan de bătaie. Ce poate să facă în faţa acestei armate de ectoplasme dezlănţuite, dopate de magia electronică a lui *Survival Package*?

Până acum, nu a combătut niciodată fantomele, ci dimpotrivă: de fiecare dată când le-a detectat prezenţa în interiorul unui obiect bolnav, a încercat să le reconforteze, să le aducă un sprijin „moral”... Astăzi însă nu mai are de-a face cu nişte mâţe speriate, cu nişte animale îngrozite care se fac covrig în aşteptarea unei mângâieri. Spectrele care bântuie nivelurile de locuit sunt nişte fiare înfometate pe care nu trebuie să-ţi închipui că le-ai putea îmblânzi.

Ce soluţie ar putea preconiza?

„*Părăsiţi nivelurile infestate, turnaţi ciment în sasuri şi sudaţi*

uşile înainte ca sufletele rătăcitoare să ajungă să se îmbrace în corpurile voastre aşa cum vă trageţi chiloţii în fiecare dimineaţă!"

Ar fi, bineînţeles, singura variantă cu adevărat înţeleaptă, dar Beth şi statul ei major nu ar accepta niciodată să ia în calcul o asemenea soluţie. Niciodată.

Lui Georges îi e teamă să-şi recunoască incapacitatea de a stăpâni situaţia. Şi-a supraestimat puterea, dar, dacă ar recunoaşte-o faţă de Beth sau David Gordief, ar însemna să se condamne la moarte. Trebuie să câştige timp, cu orice preţ. Oricum, nu se pune problema să se ducă să înfrunte fantomele cu mâinile goale sau să încerce vreun contact fizic cât de neînsemnat. Ştie de pe acum că, în clipa în care şi-ar lipi vârful degetelor de vreun obiect bântuit, sufletul unui mort se va căţăra în el ca o sevă otrăvită şi că ar începe pe loc să-şi spună că-l cheamă Dupont sau Durrand, că are patruzeci, cincizeci sau şaizeci de ani „şi că a murit"... Va începe să zumzăie şi să mimeze comportarea unui uscător de păr, căutând cu coada ochiului o priză!

Nu, nu poate să rişte în nici un caz aşa ceva!

Între timp, doarme prost, foarte prost... Şi imaginile îl bântuie întruna, nelăsându-i nici o clipă de răgaz: a scheletului cu degetele carbonizate, a dinamului şi mai ales a fetei cu braţele retezate.

Fata cu cioturile cusute de mântuială îl sperie cel mai rău, fără să ştie de ce. Poate fiindcă zâmbea? Fiindcă părea fericită că e aşa, mândră să-şi exhibe umerii mutilaţi? Inteligenţa lui Georges e învinsă de acest mister. Aici e ceva inexplicabil, un aspect al problemei care nu cadrează cu restul.

Toate femeile acelea zâmbitoare postate de-a lungul pereţilor... Bărbaţii aceia cocoţaţi pe lăzi ca nişte predicatori într-un parc... Nu zumzăiau, nu imitau nici o activitate

mecanică.

Georges încearcă până la epuizare să-şi imagineze o explicaţie cât de cât convenabilă. În dimineaţa aceasta, a cerut să viziteze maşinăria Adăpostului, pretinzând că vrea să verifice planurile de cablare şi ansamblul dispozitivului de alimentare electrică. E un şiretlic slab, dar care-i va permite să-şi amâne răspunsul câştigând încă o zi.

David Gordief a venit să-l ia dis-de-dimineaţă ca să-i servească de ghid şi au străbătut geografia complicată a coridoarelor. Acum se află la nivelul cel mai de jos, în secţia „alimentară”, unde se elaborează subzistenţa lumii subterane.

David Gordief stă pe pasarela care şerpuieşte pe deasupra cuvelor cu pastă nutritivă. Georges ezită să păşească pe grilajul metalic. Marmitele în care fermentează clocotind tumultuos fiertura hărăzită alimentaţiei câmpiei de tranzit îi provoacă frică.

— De unde provine pasta asta? întreabă el răstit ca să-şi ascundă neliniştea.

— Din culturi tisulare cu proliferare rapidă, răspunde tânărul om de ştiinţă. Procedeul acesta este utilizat de-acum în toate Adăposturile importante. Microorganismele alcătuite din proteine şi din lipide asigură o alimentaţie perfectă. Dacă li se creează un mediu stabil, sunt capabile să se reproducă la infinit. Singura primejdie constă în apariţia eventuală a unui virus faţă de care coloniile ar fi neputincioase şi care ar distruge stocul... De asta suntem vigilenţi.

Georges îşi sprijină coatele de balustradă.

— Vreţi să spuneţi că fiertura asta este de fapt compusă din.. animale, care se reproduc accelerat?

— În mare, da. Să spunem că este vorba de animale rudimentare pe care încercăm să le vaccinăm contra tuturor

formelor de bacterii existente. Dar nu vă faceţi griji; după cum aţi putut vedea, consistenţa fierturii – o dată ce e gata – nu diferă prea mult de a piureului de cartofi. Cuvele îşi varsă conţinutul în ţevile astea căptuşite cu filamente termice. Fierberea se efectuează pe măsură ce pasta nutritivă îşi continuă traseul în interiorul reţelei.

— Ce fel de curent alimentează maşinile şi circuitul de încălzire? întreabă Georges, cu intenţia fermă de a pune o dată în plus sare pe rană. Puştiul ăsta cam prea sigur de el îl agasează. David clipeşte nervos.

— O energie curată, rosteşte el printre dinţi. Bucătăria e branşată la un lector care dă electricitatea recuperată din muzee. Pe aici nu se plimbă nici o fantomă, totul e curat.

— Hm-hm..., mormăie Georges.

De cealaltă parte a panoului de sticlă al postului de comandă, profilul lui Sarah conturează o umbră chinezească desăvârşită.

Colecţionarul strânge balustrada cu palmele umede de sudoare. Sunt trei zile de când a întâlnit-o pe Sarah în palierul principal. Mergea cu capul plecat, vădit absorbită de o frământare lăuntrică, şi nici măcar nu l-a văzut. Georges a fost cât pe ce să întindă mâna, să o prindă de umăr, dar nu a îndrăznit... Ce rost ar fi avut? Acum e prea târziu, o simte din plin. Ce ar putea să-i spună?

Sarah, cred că sunt tatăl tău. Nu-ţi aminteşti de mine?

Nu, ar fi ridicol. Şi apoi, părea atât de... rece. Umbra lui DESTROY planează asupra ei. E ca şi cum carnea ei ar fi mai rigidă decât a celorlalte femei, ca şi cum gura ei nu ar mai şti să zâmbească.

Prin ce întâmplare a urmat acelaşi drum ca el? Georges e prea obosit să mai caute un răspuns la această întrebare suplimentară. Se uită la profilul lui Sarah, mijindu-şi ochii.

Suntem ca aceia care luau odinioară metroul, îşi zice el. *Se urcau în acelaşi vagon cât era anul de lung, dar nu-şi adresau niciodată vreo vorbă. Am fi călătorit pe aceeaşi linie fără să schimbăm măcar un salut din cap!*

Georges face o grimasă. Nu mai e sigur de nimic. De acord, numele ei e Sarah, dar chiar e fiica lui? Tot căutând o oarecare asemănare, a privat-o pe tânăra femeie de orice personalitate reală. Poate fi oricine şi nu e nimeni anume. Nu cumva totul nu e decât un joc? Un ţel fictiv, un mod de a uita de moarte... Un subterfugiu ca să-şi păstreze curiozitatea? Ca să rămână viu?

Nu-i trebuie prea mult ca să o creadă. Vocea lui David Gordief îi zumzăie în urechi. Cuvele zumzăie şi ele, amestecând fiertura nutritivă. Georges e cuprins brusc de o senzaţie intensă de descurajare. Bătrâneţea e pe cale de a-l ajunge din urmă.

Tot fugind, ai sfârşit prin a ajunge la capătul fundăturii. Au fost scara, câmpia de tranzit, nivelurile de locuit... Acum nu mai ai unde să te duci. Te-ai lovit de zid. Paşii ţi se împotmolesc. Te împleticeşti în labirintul cabinelor...

Nu mai există nici un loc unde să mergi!

Nici un loc... Justeţea acestei constatări îl copleşeşte. Georges e cuprins de ameţeala nemişcării. Nu mai e decât un şobolan încolţit în fundul unei pivniţe, un şobolan epuizat pe care-l lasă puterile.

Minievska avea dreptate! Să cobori în Adăpost e ca şi cum te-ai întinde singur într-o groapă din cimitir; nu faci decât să uşurezi munca groparilor!

Rânjeşte.

Gordief, aflat tot lângă el, a tăcut. O fată în bluză albă tocmai a urcat scara ca să ajungă la ei şi îi spune încet ceva ce Georges nu desluşeşte. David se încruntă.

— A apărut o problemă, îi aruncă el depanatorului. Veniţi, trebuie să cobor la cuve.

Georges îl urmează prin labirintul pasarelelor care se clatină periculos sub paşii săi.

— Aia e! rosteşte asistenta, arătând una din marmitele care dă pe dinafară, lăsând să se scurgă pe jos o pastă clocotitoare care formează o baltă. Nu înţeleg, se vaită fata, e ca şi cum fiertura ar fi început brusc să fermenteze!

Comparaţia e bună. Balta nu se mulţumeşte să stagneze, să se lăbărţeze..., *ci se mişcă! Se umflă!*

Georges se lasă în genunchi, cu răsuflarea tăiată. Nu-i place deloc ce se întâmplă. Turbulenţele acestea îl duc cu gândul la altele, de sinistră amintire. Scurgerile de pastă nutritivă formează acum o ridicătură agitată de mişcări de neînţeles. Parcă ar fi un bulz de lut frământat de mâinile unui olar nevăzut. Pasta ia treptat un aspect umanoid de netăgăduit.

— O statuie, murmură Georges. O statuie făcută dintr-un bloc de pastă...

Aşa ceva pare grotesc, rizibil. În realitate, e terifiant. Fiertura îşi precizează contururile. Din grămadă apare un cap, un cap cu barbă. David Gordief dă semne vizibile de panică.

— E o ectoplasmă, bâiguie el. La naiba! Cineva a băgat o casetă de energie-fantomă în lector! Şi doar le-am interzis să se atingă de tipul ăsta de înregistrare; cine-i imbecilul care...

Se năpusteşte în fundul sălii şi se agită insultându-i pe asistenţi. Georges nu se clinteşte din loc. În minte i se face treptat lumină; priveşte figurina de pastă nutritivă care se desăvârşeşte încet sub ochii săi.

Gordief se întoarce, cu faţa frământată de ticuri nervoase.

— Nu pricep! gâfâie el. Nu pare să fie de vină caseta, doar dacă nu cumva e o greşeală de etichetare... Da, asta trebuie

să fie...

Georges îl prinde de încheietura mâinii.

— Calmaţi-vă, îi spune el cu glas surd, păstraţi-vă sângele rece, altfel veţi declanşa o panică generală. Chiar nu înţelegeţi ce se întâmplă?

— Ba da, bineînţeles! O ectoplasmă încearcă să se materializeze în miezul pastei...

— Nu, Gordief, de data asta nu e o ectoplasmă. *Nu suntem în prezenţa unei fantome...*

David se smuceşte.

— Eşti nebun, bătrâne! În afară de energia-fantomă, nu văd ce altceva ar fi putut provoca turbulenţa asta...

Georges se ridică şi întinde mâna spre gnomul de fiertură întărită. Pasta răcită s-a solidificat, astfel încât, din pricina maleabilităţii insuficiente, materializarea nu va merge mai departe.

— Nu e un spectru, rosteşte sentenţios depanatorul, ci o statuie.

— Asta-i bună! rânjeşte tânărul. E o ectoplasmă captivă în pasta răcită.

— Nu, rosteşte apăsat Georges. Eşti prost sau doar te faci? *Ai în faţă o operă de artă! O statuie care tocmai a încercat să se materializeze la loc...*

David se trage îndărăt, ca şi cum ar fi fost pălmuit. E livid. Gura îi este deformată de o strâmbătură de ură.

— Smintit bătrân! mugeşte el. Vorbeşti ca să nu taci! Ce ai în minte? Unde vezi tu o operă de artă? Eu unul nu văd decât o grămadă de fiertură răcită care s-a închis ca o crustă peste o fantomă scăpată dintr-un filament electric al reţelei de încălzire!

Beth coboară în goană scara, cu bluza fluturându-i şi părul răvăşit. Nasul îi palpită, adulmecând izul de catastrofă.

— Ce se întâmplă? strigă ea. Domnule Sarella, am auzit ce-aţi spus. Credeţi că?...

— E evident, i-o retează Georges. Energia voastră „artistică” e afectată de aceeaşi boală ca fantomele: are nevoie să se reîncarneze! N-are decât un gând: să-şi recapete forma originară. Operele de artă pe care le-aţi distrus continuă să existe sub formă fluidă. Energia lor, departe de a se risipi, tinde dimpotrivă să recâştige substanţa de care aţi deposedat-o.

Beth păşeşte spre eboşa imperfectă care începe să se crape.

— Dar de ce nu s-a mai întâmplat până acum? obiectează ea.

— Vă înşelaţi, o corectează Georges, s-a mai întâmplat, doar că abia acum am înţeles-o.

— Unde?

— În nivelurile de locuit.

— Delirează! explodează David. E un şarlatan! Hai să fim serioşi, doar n-o să stăm să ascultăm vorbăria unui medium prăpădit pe jumătate senil! Energia artistică e curată, n-avem de ce ne teme de fluidele extrase din distrugerea operelor de artă!

Asistenţii s-au strâns laolaltă, îngrijoraţi, şi încep să murmure.

— Vă rog, vorbiţi mai încet, îl imploră Beth, care a simţit stârnindu-se un suflu de îngrijorare. Georges, aveţi vreo dovadă a ceea ce susţineţi? Dacă aveţi dreptate, suntem într-o situaţie catastrofală.

— E nebun! vociferează Gordief. N-ar fi trebuit să-l aducem niciodată aici. Nu are nici o pregătire ştiinţifică, dar vrea să-mi

critice munca!

Georges îşi aşază mâna pe braţul tinerei femei.

— Ascultaţi-mă, spune el cu o ezitare imperceptibilă. Dacă sunteţi de acord să mă însoţiţi în nivelurile de locuit, o să vă aduc dovada pe care o vreţi. De data asta însă, va trebui să nu rămâneţi cuminte lângă uşă!

Beth îşi muşcă buzele. Privirile îi revin mecanic spre gnomul de fiertură răcită.

— Era o statuie, confirmă Georges. Probabil o operă celebră, al cărei „suflet” a supravieţuit distrugerii. În ea exista ceva prea mare pentru ca o simplă nimicire materială să o reducă la o banală descărcare electrică. Unitatea sa internă s-a menţinut dincolo de dezagregarea fizică. Într-un fel, repet, *a supravieţuit*.

— De acord, îl întrerupe Beth, să admitem. O să verificăm acum. Nu se pune problema de a lăsa să persiste nici cel mai mic echivoc. Vă propun să ne luăm costumele de protecţie şi să coborâm la etajele interzise. Poate că supravieţuirea aceasta nici nu este chiar aşa de nocivă, la urma-urmei?

Georges dă din umeri. N-are chef să discute. Ştie că are dreptate şi că a descoperit cheia enigmei. Energia sănătoasă e un mit. Gordief a comis aceeaşi greşeală ca Mikovski: fantomele sunt pretutindeni.

Beth a preluat comanda operaţiunilor şi îi grăbeşte să urce scara metalică. Cam pretutindeni, lucrul a încetat şi spre micul grup în mişcare se întorc feţe îngrijorate. Privirile se plimbă neîncetat de la Georges la statuia de pastă nutritivă. David Gordief fierbe.

În două minute, Beth i-a împins într-un nivel pustiu, apoi într-o sală în care sunt atârnate costume de cauciuc roşu. Cei trei se îmbracă fără un cuvânt. În aer pluteşte un miros de sudoare.

— E ridicol, mai aruncă o dată David, dar Beth îi impune tăcerea cu un gest şi se apropie de un sas pe care-l deblochează tastând un cod complicat.

Georges începe să transpire sub învelişul de latex. Se întreabă dacă a făcut bine dezvăluind adevărul. Poate că ar fi trebuit să lase lucrurile să-şi urmeze cursul? Ucenicii-vrăjitori ar fi fost pedepsiţi şi...

Nu. Există riscul de contaminare. Epidemia de posesiune poate urca dinspre măruntaiele Adăpostului la suprafaţă, contaminând ultimele teritorii încă sănătoase...

Ieşind din sas, regăseşte şirul de coridoare şi penumbra gălbuie a nivelurilor interzise. Gordief pare îngrijorat. Beth merge cu paşi mici. Nebunii aleargă în patru labe, văzându-şi de treburile lor.

— Ne expuneţi pericolului! şuieră David. Dacă suntem linşaţi de smintiţii ăştia...

— Ce căutăm? întreabă Beth. În ce constă teoria dumneavoastră?

— Nu-i o teorie, rectifică Georges, ci mai curând un diagnostic. Mi-aţi spus că tot Adăpostul funcţiona de-acum cu energie artistică?

— Da, şi?

— Atunci, dacă o să fiţi un pic atentă, o să deosebiţi două tipuri de posesiune foarte diferite între ele. Când mergi pe aici, nu-i observi de la început decât pe nebunii dominaţi de traumatismul electro-menajer, care se dau prăjitoare de pâine, uscătoare de păr, îşi duc existenţa zilnică preocupaţi doar de calitatea electricităţii...

— Nu ne spuneţi nimic nou! rânjeşte David.

— Staţi. Ceva mai încolo există un al doilea clan, al cărui comportament e întru totul diferit şi care pare cruţat de

nevroza maşinilor. Până acum nu făcusem legătura, dar incidentul de la cuve mi-a deschis ochii.

Cei trei înaintează lipiţi de pereţi, vorbind în şoaptă ca să nu atragă atenţia bolnavilor rătăcitori.

— Unde vreţi să ajungeţi? suflă Beth.

— Dar nu înţelegeţi? Pasta nutritivă pe care o trimiteţi aici ca să asiguraţi alimentaţia nebunilor e bântuită aşa cum erau şi obiectele din dulapul magic!

— Bântuită de energia artistică?

— Da. Dar fenomenul de posesiune se află într-o etapă iniţială mai puţin spectaculoasă decât cel declanşat de energia-fantomă, şi de asta nu i se dă atenţie.

Georges merge mai încet ca să se orienteze. Inima îi bate cu putere, aducându-i un gust de sânge în gură. Ezită, apoi localizează în sfârşit sala ocupată de femeile zâmbitoare. Acestea sunt tot acolo, înşirate de-a lungul pereţilor la intervale regulate, cu mâinile încrucişate pe pântece.

— Uitaţi-vă, bâiguie el. Vedeţi?

— Ce? mârâie David. Asta-i dovada dumneavoastră? Nişte fete lovite de sminteală blândă şi care zâmbesc în gol? Pentru asta ne-aţi adus până aici?

— Dar deschideţi o dată bine ochii! strigă Georges. Uitaţi-vă la atitudinea lor, la expresie... *Nu vă daţi seama că o mimează pe Gioconda?*

Beth îşi stăpâneşte un zvâcnet.

— Stau sprijinite de perete ca nişte tablouri puse din loc în loc într-un muzeu, explică Georges. Şi asta nu-i tot. În sala de alături, nişte tipi au făcut lăzi de lemn pe care stau cocoţaţi ca nişte statui pe un piedestal! Haideţi să-i vedeţi...

David şi fata înaltă şi slabă par loviţi de trăsnet. Georges e

nevoit să-i scuture ca să-i pună în mişcare şi îi duce în sala de alături. Nişte bărbaţi tineri complet goi stau în echilibru pe socluri de lemn rudimentare şi se strâmbă încercând să-şi stăpânească stoic durerea provocată de crampele din picioare.

— Observaţi-le atitudinile! le cere depanatorul. Ăsta-i *Gânditorul* lui Rodin! Celălalt e faimosul *Scrib ghemuit* de la Luvru! Iar ăsta-i *Moise* al lui Michelangelo... Spiritul operelor distruse e în ei, sunt contaminaţi, posedaţi.

Georges o apucă de încheietură pe Beth, care nu încearcă să se desprindă.

— Reconstruiesc ceea ce voi aţi distrus! îi aruncă el în faţă. Şi încă n-aţi văzut totul. Există un stadiu şi mai avansat al bolii. Haideţi pe aici! Vizita continuă! Urmaţi-l pe ghid!

Georges gâfâie, cuprins de o bucurie amestecată cu furie, care-i clocoteşte în arterele sclerozate, şi trece pragul altei odăi. Fata mutilată e acolo, nemişcată, cu cearşaful înfăşurat în jurul şoldurilor, oferindu-şi cioturile cusute curiozităţii vizitatorilor.

— Ăăă... Asta..., bâiguie Beth.

— E *Venus din Milo*, completează Georges. I-au tăiat braţele pentru ca să fie reproducerea exactă a modelului. Priviţi cioturile astea! Au respectat mutilările statuii de marmură: braţul drept retezat sub umăr, iar stângul smuls chiar de la subsuoară. Totul e identic: părul, pânza din jurul şoldurilor.

— Nu e cu putinţă...

— Ba sigur că e! Probabil că i-a implorat pe ceilalţi să realizeze operaţia asta de chirurgie sălbatică.

Beth se trage înapoi şi-şi dă pe spate cagula pentru a respira adânc.

— Dacă aveţi dreptate, ne aflăm în pragul catastrofei!

rosteşte ea. Asta înseamnă că suntem cu toţii la cheremul unui fenomen similar şi că de-a lungul lunilor vom cădea victimă operelor de artă care-şi caută un corp! În cazul în care curentul se propagă prin pasta nutritivă, toată câmpia de tranzit se poate pomeni contaminată! Adăpostul nu mai prezintă nici o garanţie de siguranţă!

— Ei, haide! intervine Gordief. Să nu ne lăsăm cuprinşi de panică. Cu siguranţă că nu e vorba decât de cazuri izolate şi de manifestări extreme. Probabil că doar operele mistice, puternic încărcate, provoacă tipul ăsta de perturbări, iar cele mai puţin cunoscute doar o exaltare estetică efemeră... Putem cel mult să ne temem că o să ne pomenim cu câmpia de tranzit plină de pictori amatori!

Încearcă să râdă, dar nu reuşeşte decât să croncăne.

— Terminaţi cu prostiile! şuieră Georges. Ştiţi bine că e mult mai grav decât pretindeţi! Aţi vrut să vă jucaţi cu o energie ale cărei mistere vă depăşesc... Totul e viu, Gordief! Ar fi trebuit să vă gândiţi la asta înainte de a vă pune pe vandalism!

Tânărul ridică pumnul. Beth se interpune. Statuile vii din „muzeu” îi privesc fără bunăvoinţă, părând să nu-i aprecieze pe aceşti vizitatori care se ceartă în loc să admire cele mai frumoase opere ale geniului omenesc.

— Hai să plecăm de aici, şopteşte Beth, altfel o să-i indispunem până la urmă.

Străbate în diagonală sala, găsindu-şi refugiu într-una din cabinele anexe. Nici nu a apucat însă bine să treacă pragul, că scoate un urlet de groază. Georges se repede, şchiopătând. Pe podeaua camerei zace un cadavru groaznic mutilat: o fată căreia i s-au tăiat capul şi braţele. Sângele s-a uscat pe ciment, lăsând pete mari şi negre în praf.

— Ooh! geme Gordief, oprindu-se în loc. Dar... ce are în spate?

În ciuda dezgustului, Georges se apleacă. Din cadavrul violaceu iese un miros respingător. Pe corpul nefericitei, în dreptul omoplaţilor, sunt cusute triunghiuri de piele, ce par să fie bucăţi de piele luate probabil de pe o canapea sau un fotoliu. Suturile grosolane au fost făcute cu ajutorul unor bucăţi de cablu electric... Rezultatul nu arată prea bine.

— Dumnezeule! oftează brusc Georges. Bucăţile astea de piele... Sunt nişte aripi... Au vrut să-i grefeze aripi!

— Nu pricep, mărturiseşte David.

— Gândiţi-vă puţin: aripi, capul şi braţele lipsă... E *Victoria din Samotrace*!

— Să plecăm de aici, geme Beth. E groaznic.

Georges o ia de umeri şi o scoate din cameră. Nici el nu se simte prea bine. Duhoarea de carne descompusă şi spaima îi întorc stomacul pe dos.

Tânăra mutilată îi priveşte cu o expresie de dezaprobare. O să vorbească? Sau tăcerea e obligatorie în incinta muzeului?

Georges se deplasează încet, ca un om care se dă înapoi din faţa unui câine înfuriat, având grijă să nu-i întoarcă spatele. Cu coada ochiului îi supraveghează pe tinerii cocoţaţi pe piedestalele lor. Cum se desfăşoară viaţa aici? După ce reguli? Oare nu coboară de pe socluri decât să mănânce şi să doarmă?

Oare sufletul operelor de artă distruse va înlocui încetul cu încetul fantomele ordinare care vegetează în capetele celorlalţi dementi? Nebunia maşinilor va ceda pasul în faţa exigenţei sculpturilor şi a pânzelor făcute pulbere?

Gordief bate în retragere fără să mai stea pe gânduri. Dacă nu s-ar teme să nu-i indispună pe oamenii-statui, ar lua-o la fugă, lăsându-i acolo pe Georges şi pe Beth.

— Încet, vorbeşte depanatorul, care percepe o electrizare

anormală a atmosferei.

E îngrijorat deoarece se ştie mai vulnerabil decât ceilalţi. Ca medium, el constituie o pradă perfectă pentru efluviile oculte ce plutesc prin sală.

În minte au început deja să i se infiltreze gânduri parazite... Georges se gândeşte că braţele lui Beth *sunt în plus şi că ar fi o minunată Venus din Milo dacă ar binevoi să strângă puţin din dinţi cât durează o amputare...* Georges scutură din cap, fără să reuşească să alunge ideea sâcâitoare implântată în adâncul minţii sale. *Braţele lui Beth... Ar fi de ajuns o bucată de fier ascuţit, doar nu poate fi chiar aşa de greu să tai un os, nu? De altfel, în privinţa braţului stâng, e suficient să smulgi humerusul din claviculă. Câteva ligamente de tăiat, şi braţul se va desprinde singur. E uşor.* Georges respiră greu. Inima îi bate nebuneşte. E atât de sensibil la emanaţiile energetice, încât nu are nevoie de nici un releu pentru a fi contaminat.

David şi Beth, în ceea ce-i priveşte, nu simt nimic.

Georges simte că trebuie să-i împiedice să plece. Muzeul cere fără încetare noi opere. Sunt atâtea săli goale!

Georges merge încet, căutând o armă, un ferăstrău. Braţele tinerei femei îi devin insuportabile; trebuie să scape cât mai repede de apendicele astea groteşti. Numai recurgând la amputare, îşi va putea împlini destinul. Toate femeile visează să inspire o operă măreaţă... Nu e oare şi mai sublim să devii tu însuţi o operă de artă?

O să-i faci un serviciu, îşi zice el. *Încă nu e conştientă de şansa care i se oferă, dar mai târziu, odată operaţia îndeplinită, o să-ţi mulţumească pentru că ai făcut-o să fie nemuritoare.*

Valul de sugestii se revarsă peste raţiunea lui, înăbuşind orice urmă de logică. Georges simte vag că în el a pătruns ceva, care-i ia treptat în stăpânire voinţa. O energie psihică alcătuită dintr-o însumare fenomenală de vibraţii nervoase. E

ca un...

Ca un instinct de supravieţuire formidabil. Cererea de nezdruncinat a cuiva care nu vrea să moară. Care nu POATE să moară. Trebuie să colaboreze... Trebuie să intre în slujba acestei entităţi aflate în căutare de trup. Trebuie să o ajute să şlefuiască universul după chipul ei.

David şi Beth au ieşit din sala de expoziţie şi merg de-a lungul coridorului, păşind pe lângă pereţi.

Lui Georges îi zvâcnesc venele. Albul ochilor îi este străbătut de vinişoare roşii...

Lucrul ACELA e aici, în jurul lui. O voinţă, da. O poruncă. E ca şi cum ar murmura la urechea depanatorului:

„Trebuie să mă nasc, iarăşi şi iarăşi. Eram de marmură şi acum trebuie să mă mulţumesc cu carne... Va trebui să mă mulţumesc cu aceste renaşteri aproximative până în ziua când îmi voi recăpăta iarăşi trupul de piatră. Ajută-mă, omule. Ajută-mă să-mi reproduc înfăţişarea, o dată în plus. Trebuie să mă văd, eu care am fost atâta amar de vreme oferită privirii oamenilor. Eu, care am fost expusă veacuri de-a rândul curiozităţii mulţimilor. Astăzi trebuie să mă contemplu ca să exist. Trebuie să mă văd, chiar dacă imaginea îmi este reflectată de o oglindă ştearsă sau uzată... *Pentru asta am fost creată. Nu exist decât prin privire.*”

Georges se sufocă. Incapabil să mai reziste poruncii, o ia la fugă şi se aruncă pe tânăra femeie, răsturnând-o pe podea. Beth scoate un urlet strident.

Bătrânul se întinde peste ea ca să o imobilizeze. Nu are cuţit, dar are dinţi!

Muşcă din carnea lui Beth prin cauciuc, încercând să sfâşie muşchii, să devoreze toată carnea aceea *în surplus. Toată carnea aceea inutilă...*

Ar vrea să-i explice victimei sale că procedează astfel pentru

binele ei, pentru a face din ea o operă de artă... Dar nu poate vorbi, fiindcă are gura plină.

Beth urlă de durere şi se zbate. David, după o clipă de stupoare, a început să-l lovească sistematic pe medium cu piciorul.

— Moşneag smintit! strigă el. Dă-i drumul, dă-i drumul odată!

Georges mestecă învelişul elastic al costumului de protecţie fără a reuşi să-l sfâşie. Tot ce izbuteşte e să o ciupească tare pe tânăra femeie. Pumnul lui David îi cade peste ceafă, încât se aud vertebrele trosnind. Cu toate acestea, se încăpăţânează, mestecând şi muşcând. Dacă nu ar fi fost costumul de protecţie, ar fi ros deja carnea până la os, ar fi...

Inima i-o ia razna, ambalându-se, oprindu-se şi poticnindu-se.

Gustul sângelui i se amestecă în gură cu cel de cauciuc. Se rostogoleşte pe o parte. Retina îi este străbătută de fulgerări de lumină.

— Şi-a pierdut cunoştinţa, se aude vocea lui David. Să-l lăsăm aici şi să o ştergem.

— Nu, răspunde ecoul unui glas feminin, trebuie să-l luăm cu noi. Avem nevoie de el... E singurul care a înţeles ce se întâmplă în realitate. Ridică-l...

Georges se lasă în voia sorţii. A eşuat. Forţa necunoscută se retrage din el, încetişor. Acum nu mai e decât un om. Un om bătrân şi bolnav, a cărui inimă nu ştie dacă să bată prea tare sau să se oprească definitiv.

E luat pe braţe. Aude uşa sasului închizându-se cu un pocnet. David îl aruncă fără menajamente pe podeaua de ciment. Vizita s-a încheiat.

Muzeul se închide, îşi zice el prosteşte înainte de a se

cufunda în neant.

12

Sarah e întinsă pe pat, în întuneric, cu ochii deschişi, aţintiţi asupra uşii. Nu s-a dezbrăcat, iar gândurile i se învălmăşesc în minte, aducând-o într-o stare de confuzie învecinată cu febra provocată de meningită.

Dezvăluirile lui David o obsedează. Încearcă să se imagineze în postura de mamă animalieră, dar acest lucru se dovedeşte la fel de dificil ca şi când ar încerca să reproducă gândurile unei ţestoase de pe fundul bocalului în care vegetează. În ciuda tuturor eforturilor sale, nu reuşeşte să provoace nici cea mai mică reminiscenţă. Are impresia că e o actriţă care se forţează să intre în pielea unui personaj faţă de care nu are nici o simpatie. Opacitatea mnezică rezistă tuturor asalturilor, instaurând în creierul lui Sarah un fel de seif negru, al cărui cifru s-a pierdut; sau un fel de cameră funerară faraonică, a cărei localizare scapă tuturor pronosticurilor şi care-i aduce la disperare pe arheologi.

Ajunge să se îndoiască din nou de David... Dacă a minţit-o cu unicul scop de a o îmboldi să se alăture comandoului exterminator? Putea să inventeze povestea aceasta la recomandarea lui Beth, pentru a face să se nască în ea un val de dezgust distrugător...

Sarah se agită. I se pare că trecutul ei de reproducătoare nu ar fi putut dispărea total. E drept că într-o anumită perioadă a vieţii ei a fost chinuită de vise ciudate, dar nu şi-a putut aminti niciodată conţinutul lor. De altfel, a considerat întotdeauna povestea asta cu inseminările artificiale o legendă. Brusc, se întreabă dacă David şi colegii lui nu se folosesc de basmul ăsta de adormit copiii pentru a-şi justifica politica de exterminare.

Şi dacă ucid efectiv ca să elimine preaplinul de candidaţi?

Sau ca să se descotorosească de subiecţii nedemni de-a fi recrutaţi: bătrânii, infirmii, alcoolicii sau bolnavii mintali?

Dacă s-au lansat cu trup şi suflet într-o cruciadă de epurare socială? Dacă stă să se gândească bine, nu i se pare chiar atât de absurd. De ce n-ar tria candidaţii selecţionându-i în funcţie de starea lor fizică şi de coeficientul de inteligenţă? Procedând astfel, le-ar da neosupravieţuitorilor mai multe şanse pentru o viaţă nouă. Poate că au de gând să populeze noul paradis al Pământului regenerat cu nişte îngeri lipsiţi de orice defecte?

Nu există mutanţi, îşi repetă ea. *E doar un basm în care au ajuns până la urmă să creadă şi ei. În realitate, îi masacrează pe cei mai slabi, pe cei mai puţin dotaţi. Monstruozitatea nu e decât un pretext!*

Sarah se ridică. Nu mai poate rămâne în interiorul Adăpostului. Poate că, în clipa aceasta chiar, David şi Beth discută despre eliminarea ei.

Şi apoi, nu-i place deloc ce se petrece în umbră. Se şuşoteşte prea mult în clipa de faţă. În sala cuvelor au avut loc în dimineaţa aceasta scene bizare şi de neînţeles. David şi mediumul s-au certat rău din cauza unui incident minor. Moşneagul părea să vestească iminenţa unei catastrofe misterioase.

Sarah se teme de depanator. I se pare că arată sinistru. Parcă ar fi un corb, o pasăre vestitoare de nenorociri. De altfel, are impresia difuză că l-a mai întâlnit cândva. Seamănă cu bătrânul acela cu şapcă de piele care o urmărea cu încăpăţânare pe vremea când ţinea prăvălia fericirii, sus, la suprafaţă. Faptul de a-l reîntâlni aici, în Adăpost, ar putea dovedi că avea dreptate când vedea în el un agent al IN-migrării pus să o supravegheze.

De când acesta a sosit aici, totul merge mai rău. Beth şi-a pierdut zâmbetul şi are tot mai multe gesturi nervoase,

neîndemânatice. David nu mai reuşeşte să-şi stăpânească ticul care-i deformează buza de sus la intervale regulate...

Sarah crapă uşa şi iese pe culoar.

O ia spre sala de gardă. Computerul care administrează diferitele funcţii ale Adăpostului trebuie să cunoască neapărat amplasamentul cabinei-obuz de care i-a vorbit David. Nu are nici un rost să se fi încercat ascunderea unui ascensor pe care toată lumea se teme să-l folosească!

Sarah se strecoară prin labirintul pereţilor de sticlă. Nebunii au fost drogaţi pentru noapte şi zac de-a curmezişul paturilor fără să mai scoată nici un zumzet mecanic.

Tânăra femeie înlemneşte, adulmecând catastrofa. Buncărul e ca o corabie care ia apă. Are presimţirea că, în câteva zile, totul se va prăbuşi. O fată de la sectorul alimentar i-a spus că i-a văzut în după-amiaza aceasta pe David şi pe Beth târându-l pe mediumul lipsit de cunoştinţă de-a lungul culoarelor. Toate acestea par să prevestească lucruri grave.

Sarah se instalează la pupitrul terminalului. Consola e plină de pahare de cafea. Câteva dischete din *Survival Package* au fost stivuite într-un teanc, ca nişte farfurii pe tejgheaua unei cafenele. Tânăra femeie ia două, pe care şi le bagă în buzunar, fără să ştie prea bine de ce. Poate din dorinţa de a lua cu ea un trofeu? Un trofeu... Sau o eventuală dovadă?

Se apleacă peste consola de gestiune curentă şi selecţionează datele utilitare ale Adăpostului: planuri, reţea electrică, configuraţia conductelor funcţionale.

În cele din urmă, găseşte o proiecţie a nivelurilor de locuit. Ascensorul se află la ultimul etaj, iar codul lui de propulsie este 666.

Sarah priveşte cu atenţie ecranul, întipărindu-şi în minte traseul pe care îl are de urmat. Acum trebuie să se mişte repede.

Se descalţă ca să străbată nivelurile, iar experienţa căpătată în timpul misiunilor nocturne o face să fie la fel de tăcută ca o umbră.

Trebuie să fugă înainte de a se lua decizia eliminării sale. Dacă David i-ar apărea brusc în faţă ca să-i taie calea, l-ar ucide fără şovăire...

La ultimul etaj, Sarah ajunge în sfârşit în faţa uşii metalice a cabinei. E un batant ruginit, vopsit într-un verde-oliv oribil.

Sarah bate codul de deschidere pe claviatura minusculă încorporată în perete. Panoul alunecă într-o parte, dezvăluind o cabină strâmtă şi matlasată semănând cu camerele capitonate dintr-un ospiciu de nebuni. Nişte curele de piele îi oferă pasagerului posibilitatea de a se lega de oricare dintre pereţii laterali. Un buton mare şi roşu se află pe peretele din fundul cabinei. Placa oxidată de deasupra lui anunţă:

Atenţie, această cabină e propulsată cu ajutorul unei casete roşii. Utilizatorii sunt invitaţi să-şi pună centurile de siguranţă pentru a nu fi aruncaţi peste tot în cursul traseului. Odată apăsat butonul de aprindere, dispuneţi de cincisprezece secunde pentru a vă echipa corect sau pentru a părăsi cabina.

Avertismentul nu are nimic încurajator. Sarah dă din umeri. Oricum, nu mai are de ales. Cu o lovitură de pumn, apasă butonul stacojiu, ca o ciupercă, şi se grăbeşte să se lege cu centurile de siguranţă.

Pe dată, se porneşte o sonerie de alarmă, făcând-o să tresară. „Paisprezece secunde”, anunţă o voce înregistrată.

Sarah îşi stăpâneşte anevoie un val de furie. Megafonul acesta va trezi tot Adăpostul!

Prin uşa întredeschisă desluşeşte culoarul gol. Dumnezeule! Cât timp mai are la dispoziţie până când ceilalţi vor sări din pat?

„Zece secunde”, rage goarna de fier.

O hărmălaie difuză răzbate de la etajele inferioare. Palierele încep să răsune de tropăituri. O scară de fier răsună de zgomotul paşilor urcând în grabă...

„Opt secunde”.

Dacă ar fi bănuit aşa ceva, ar fi pus nişte obstacole, ar fi blocat uşile de comunicare... Sarah transpiră, prinsă în harnaşamentul de piele care-i intră în carne.

„Patru secunde.”

În capătul culoarului apare David. E gol, cu Beth urmându-l îndeaproape.

— Nu! urlă el. Sarah, nu! Ieşi de acolo!

— Imbecilule, vociferează Beth, apucându-l de umăr. Ce mai aştepţi? Omoar-o! Omoar-o odată! Nu vezi că o să scape!?

David şovăie. În cele din urmă, îşi ridică braţul, iar Sarah întrezăreşte arbaleta pregătită.

— Trage! Trage odată! porunceşte Beth. Ne cunoaşte toate secretele, nu trebuie să iasă din Adăpost!

„Zero”, anunţă megafonul.

Batantul metalic se închide chiar în clipa când săgeata străbate lungimea coridorului. Vârful de oţel se turteşte de panoul blindat. În interiorul cabinei, Sarah închide ochii. Lumina s-a făcut roşie.

Dintr-o dată, sângele îi coboară în picioare, ca aspirat de o forţă nevăzută. Cabina se năpusteşte cu un şuierat de rachetă care decolează.

O să sparg tavanul puţului de aerisire, îşi zice disperată

tânăra femeie. *Cabina se va zdrobi de plafonul ultimului etaj... Sau o să-l spargă şi va ţâşni în aer pentru ca apoi să cadă îndărăt ca un avion fără aripi...*

Un şoc violent o comprimă de jos în sus, iar capul i se loveşte de peretele capitonat, făcând-o să-şi piardă cunoştinţa.

S-a sfârşit, îşi zice ea. *M-am zdrobit.*

13

Georges e întins pe pat. În piept simte o durere puternică. Are impresia că în cutia toracică i-a fost cusută o pisică sălbatică. Mâinile sale descuamate se odihnesc de-o parte şi de alta a pântecelui ca nişte păianjeni goi şi fără energie.

Beth stă ţeapănă pe un taburet, manevrând flacoane şi seringi în ambalaj steril.

— Vă e mai bine? întreabă ea, observând că depanatorul a deschis ochii.

Georges mormăie ceva. I se pare peste puterile lui să-şi mişte limba.

— Aţi avut o criză cardiacă, afirmă tânăra femeie. Aveţi nevoie de multă odihnă. O să vă vorbesc deschis: inima dumneavoastră este foarte uzată şi nu va mai rezista unui alt infarct.

Georges îşi ridică anevoie mâna, vrând să spună că asta nu mai are nici o importanţă.

— Aţi fost posedat? îl întreabă Beth. De asta m-aţi atacat?

— Nu posedat, murmură Georges, *entuziast*...

— Cum?

— *Entuziast* înseamnă literalmente *a-L avea pe Dumnezeu în tine*... Asta s-a întâmplat. Forţa energiei artistice mi-a umplut brusc mintea. Am devenit interpretul ei... Agentul ei. Mi s-a părut capital să vă amputez pe loc. Dacă David nu ar fi fost acolo, cred că v-aş fi devorat ambele braţe fără nici o remuşcare.

— Nu mă îndoiesc, face Beth cu un aer înţepat, frecându-şi maşinal hematoamele de pe umeri.

Tânăra femeie ezită, frământându-se pe taburet. Se vede că e indispusă, îngrijorată.

— Vorbiţi-mi deschis, spune ea, nu-mi ascundeţi nimic. Suntem pierduţi, nu-i aşa?

Georges se strâmbă.

— Pierduţi nu e poate termenul cel mai potrivit. Aş spune mai degrabă că suntem condamnaţi. Condamnaţi să devenim servitorii forţei pe care aţi crezut că o puneţi în conservă. Într-un timp mai lung sau mai scurt, *ea vă va modela după chipul ei*.

Beth îşi muşcă buzele, pălind brusc.

— Credeţi? bâiguie ea.

— Sunt sigur, suflă Georges. Încetul cu încetul, îi va contamina pe toţi nebunii din zona interzisă, apoi va ataca personalul de întreţinere retras aici... În sfârşit, va purcede la cucerirea câmpiei de tranzit. Asta va dura câteva săptămâni sau luni... Treptat, unul câte unul, veţi cădea cu toţii sub influenţa ei. Vă veţi urca pe lăzi sau bidoane goale pentru a mima poza cutărei sau cutărei statui celebre... *Nu veţi şovăi să vă mutilaţi atunci când operele vor prezenta degradări corporale*... Nu veţi mai avea decât o singură grijă: să deveniţi o oglindă desăvârşită, o imagine fidelă. În şase luni, câmpia de tranzit nu va mai fi decât un vast muzeu... O uriaşă sală de expoziţie. Vă închipuiţi asta? Zece mii de „statui” cocoţate pe conducte. Zece mii de refugiaţi luptând cu crampele ca să-şi menţină postura cât mai mult timp cu putinţă!

Îi scapă un râs uscat, care se transformă într-un acces de tuse, smulgându-i o grimasă.

— Putem renunţa la energia artistică, rosteşte Beth. David s-a înşelat, va fi pedepsit cum se cuvine pentru asta. Nu ar fi trebuit să renunţăm niciodată la utilizarea casetelor-fantomă.

— Haideţi, ştiţi foarte bine că nu există nici o scăpare. Dacă

utilizaţi energia artistică, vă veţi preschimba lent într-o armată de opere de artă vii; dacă vă întoarceţi la energia-fantomă, veţi sfârşi posedaţi de sufletul morţilor! Oricum, veţi sfârşi într-o fundătură. Trebuie să evacuaţi Adăpostul, să renunţaţi la măreţul mit al neo-supravieţuitorilor. Şi să faceţi cale întoarsă. Instalaţi un megafon şi strigaţi-le celor de pe câmpia de tranzit că trebuie să se întoarcă la suprafaţă. Nu există altă soluţie. Trebuie să începeţi să escaladaţi scara şi să evacuaţi cât mai repede nivelurile de locuit.

— Imposibil! zbiară Beth. Nu vor accepta niciodată. Vor crede că vrem să-i lăsăm pe dinafară paradisului. Va izbucni războiul! Se vor năpusti asupra peretelui de înregistrare!

Georges dă din umeri.

— Ştiu, spune el. Aveţi dreptate, şi am şi eu dreptate. Sunt reunite toate condiţiile pentru o catastrofă în toată regula. Dispuneţi de zece sau douăsprezece mii de candidaţi la posesiune grupaţi în corturile din câmpia de tranzit. Sunteţi liberi să-i utilizaţi cum vreţi. Eu unul nu mă mai simt prea implicat.

— Chiar credeţi că nu mai există alternativă?

— Nu. Minţile voastre, corpurile voastre vor deveni prada a două armate de vânători: morţii şi capodoperele, ambele aflate în căutarea unui suport de reîncarnare. Vă vor invada, prin intermediul hranei, al apei... Aţi spus-o chiar dumneavoastră: sunt înzestraţi cu o rapiditate remarcabilă. Se vor strecura de la un suport la altul: electricitatea, un filament de încălzire, hrana fiartă de aparatul respectiv... stomacul celui care va fi ingerat alimentul infestat. Întoarceţi-vă la suprafaţă, acolo nu se utilizează încă energia artistică; în ceea ce priveşte fantomele, nici un *Survival Package* nu le-a dopat într-atât încât să le dea puterea de a modifica textura obiectelor.

Beth dă din cap în semn de negaţie.

— E imposibil, spune ea cu un glas stins. IN-migraţia nu ne va autoriza niciodată să urcăm înapoi. Nu va înfrunta niciodată riscul de a lăsa să se întoarcă nişte ciumaţi ca noi, nişte oameni suspecţi de posedare. În cel mai bun caz, va fi astupată intrarea Adăpostului... Asta-i tot. Nu ne putem aştepta la nici un ajutor, Georges. Va trebui să învăţăm să controlăm catastrofa.

— Atunci va trebui să vă descoperiţi o vocaţie de paznici de muzeu! Zece sau douăsprezece mii de capodopere înseamnă muncă, nu glumă! Gândiţi-vă un pic, vă aşteaptă zeci de mii de ani de lucru! Atâta vreme cât energia va curge prin firele de alimentare, veţi arunca în arenă noi prădători... Nu ştiu ce se va întâmpla când nu va mai rămâne nici un om întreg la cap ca să se ocupe de buncăr. Probabil că maşinile se vor opri una câte una şi toţi oamenii ăştia vor muri de foame.

— Poate că nu toţi vor fi afectaţi, rosteşte precipitat Beth. De ce nu ar putea să rămână un nucleu de fiinţe lucide şi sănătoase? Nici măcar cele mai groaznice epidemii nu sunt niciodată mortale în proporţie de sută la sută!

— Exact, recunoaşte Georges, puteţi miza pe asta. La urma-urmei, există, cu siguranţă, şi nişte refractari. Nişte minţi prea obtuze pentru a fi expuse oricât de puţin fenomenului de infestare. Le veţi da o şapcă şi un pămătuf... Se vor plimba prin sala de tranzit şi vor şterge de praf statuile! Din când în când, vor face dragoste cu vreo frumoasă Venus în echilibru pe piedestalul ei, care se va supune străduindu-se să-şi menţină poza. Vă puteţi închipui o *Venus din Milo* însărcinată? Muzeul reproducându-se pe căi trupeşti? Operele de artă înmulţindu-se sexual?

Beth îşi roade unghia degetului mare.

— Nu glumesc, insistă Georges. Tot ce spun acum se va întâmpla. Amputările vor produce morţi, mulţi morţi din cauza condiţiilor deplorabile de igienă. Acest fapt va compensa

naşterile. Cu puţin noroc, populaţia va rămâne stabilă şi Adăpostul nu va exploda. Una peste alta, muzeul poate vieţui până când maşinile se vor opri din lipsă de energie.

— Într-o mie de ani, situaţia va evolua, subliniază Beth. Fantomele nu vor mai avea poate influenţă asupra minţii copiilor născuţi din mame posedate...

— Vreţi să spuneţi că odraslele statuilor vor fi vaccinate împotriva fenomenului de posedare.

— Da, de ce nu? Copiii foştilor ciumaţi, în timpul marilor epidemii erau deseori imunizaţi împotriva bolii. Nu e interzis să sperăm că acelaşi lucru se va repeta aici. De altfel, avem încă timp să adaptăm computerul de administrare astfel încât să gestioneze complet distribuţia energetică în lipsa oricărei intervenţii umane. David poate să creeze un sistem de cuve automatizate pentru producţia şi distribuţia pastei nutritive. Dispunem de un răgaz, aşa că o să-l folosim pentru a face postul de comandă complet autonom! În felul ăsta...

— Veţi fi liberi să înnebuniţi fără să mai aveţi grija administraţiei!

Beth se ridică, agasată, şi se întoarce cu spatele. Georges nu mai face deja parte din viitorul ei.

— Primesc rămăşagul, decretează ea. Am hotărât să cred despre copiii posedaţilor că vor fi imunizaţi împotriva acţiunii nefaste a energiei-fantomă.

— În definitiv, pariaţi pe mutanţi...

Beth se tulbură şi-şi vâră mâinile în buzunarele pantalonilor.

— O să anunţ IN-migraţia, decretează ea. Voi expune situaţia noastră. Dacă nu sunt prea proşti, vor înţelege necesitatea de a suspenda Operaţiunea „Ţestoasa”.

Îi aruncă o privire depanatorului, care încearcă să se ridice într-un cot.

— Nu vă agitaţi, rosteşte ea sec. N-o să am prea mult timp să vă acord.

— N-aveţi de ce vă teme, rânjeşte Georges. O să mor fără să vă deranjez. Nu vă cer decât un lucru...

— Ce?

— Un înregistrator de energie portabil... O capcană dintr-acelea de suflete care infestează oraşul la suprafaţă. Aveţi aşa ceva pe aici, nu?

— Da. Dar ce aveţi de gând?

— Să-l pun în funcţiune când inima mea o să înceapă să bată darabana pentru ultima oară.

— Vreţi să vă... înregistraţi? Vreţi să deveniţi o fantomă? Cunoscând tot ce implică asta?

— Da. Şi faceţi-mi o plăcere: când îmi veţi găsi cadavrul, luaţi caseta şi introduceţi-o în fanta de alimentare a unui *Survival Package*...

Beth face ochii mari.

— A unui...? De ce?

Georges izbucneşte într-un râs dureros.

— Pentru ca să trăiesc pe vecie printre obiecte, micuţo. Ca să devin un obiect... N-am fost cel mai mare colecţionar? O să ajung de cealaltă parte a oglinzii. Sau mai curând *de cealaltă parte a vitrinei*! E întrucâtva încoronarea carierei mele. O să devin ceea ce am venerat întreaga mea viaţă! Puteţi înţelege asta?

Beth are o grimasă.

— Nu ştiu, spune ea, oricum vă veţi primi înregistratorul. Dar nu aşteptaţi infarctul următor ca să învăţaţi cum să-l folosiţi.

— Nici o grijă. Mulţumesc. Şi drum bun, aveţi în faţă o călătorie de o mie de ani. Poate că ne vom întâlni undeva, la

cotitura vreunei posedări.

— Poate, murmură tânăra femeie, închizând uşa după ea.

Georges se întinde la loc. Conversaţia i-a epuizat. Îşi întinde mâna şi ia oglinjoara lăsată pe noptieră, şi-o apropie de faţă şi se contemplă îndelung.

Atunci, articulând exagerat fiecare silabă, rosteşte şovăitor:

— Mă numesc Georges Sarella. Am şaizeci de ani... şi am murit.

14

Sarah dârdâie din cauza febrei şi se ghemuieşte şi mai mult sub stiva de cutii de carton din care şi-a făcut adăpost. O durere cumplită îi sfâşie şalele de fiecare dată când schiţează o mişcare mai bruscă. Atunci când cabina-obuz s-a încastrat în plafonul puţului de ascensiune, şocul a fost atât de cumplit, încât tânăra femeie a crezut că şira spinării i se rupe în bucăţi. Curelele de piele i-au pătruns până la sânge în umeri şi în pântece. Zguduitura a proiectat-o în faţă cu o brutalitate nemaipomenită şi, preţ de o clipă, a avut impresia că era dislocată, că braţele aveau să-i fie smulse şi vor rămâne agăţate de zid, prinse în centurile de siguranţă.

Şi-a pierdut cunoştinţa. Cabina oscila, înfiptă în cimentul tavanului, aidoma unui obuz ce poate exploda dintr-o clipă într-alta.

Lui Sarah i-a trebuit mult timp ca să-şi recapete cunoştinţa. La început, a avut impresia că nu va mai putea face nici o mişcare, că trupul ei nu mai era decât un sac de carne umplut cu oase rupte, apoi şi-a mişcat o mână, un picior. Şi, imediat, durerea a izbucnit în josul spinării.

„Vertebre fisurate”, a diagnosticat ea. I-a trebuit mult timp să se elibereze de curele. Cabina vibra la fiecare gest pe care-l făcea, ca un teleferic blocat la jumătatea drumului şi pe care vântul îl face să se legene. *Se va desprinde*, nu înceta să-şi repete Sarah. *Se va desprinde din punctul de impact pe care l-a scobit percutând plafonul şi va cădea în fundul puţului... Trebuie să ies.*

Strângând din dinţi din cauza durerii, s-a târât spre uşă. Din fericire, batantul a catadicsit să alunece în lături la prima tentativă şi Sarah s-a pomenit în faţa unui abis. I-a trebuit un minut pentru a înţelege că ascensorul fusese ascuns în

interiorul unui coş uriaş de uzină.

Pe tubul de cărămidă încă înnegrit de funingine erau prinse trepte înconjurate de cercuri de siguranţă. Sarah a început să coboare scara, abia stăpânindu-se să nu urle. De două ori a fost cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa şi să se prăbuşească în gol. Sub picioarele ei se întindea incinta uzinei dezafectate, plină de hangare ruginite. Când a pus în cele din urmă piciorul pe pământ, bluza i se lipise de pielea leoarcă de sudoare.

S-a târât până la uzină. Într-o clădire, a găsit nişte salopete vechi de mecanic, parcă spălate în ulei. S-a îmbrăcat în cea mai puţin murdară, apoi s-a instalat pe o grămadă de cârpe, încercând să se odihnească, dar durerea a împiedicat-o să doarmă.

A rămas aşa o zi întreagă, sperând că nemişcarea îi va vindeca durerile. Apoi a început să i se facă foame, sete şi frig...

Sarah ştie că trebuie să se mişte înainte de a ajunge să fie prea slăbită. Când se ridică în şezut, vede oraşul prin ochiurile de geam sparte. Se află de fapt în spatele marii ţestoase de beton care marchează intrarea oficială în Adăpost. Ceva mai departe, peste acoperişuri, se desluşeşte domul bisericii Grand-Pilier. Un reflex de animal rănit o îndeamnă să privească această clădire din alte timpuri ca pe o vizuină unde îşi va putea linge rănile.

În dom vin puţini oameni. Cât despre preotul care mai ţine slujba din când în când, e sigură că nu o va denunţa. Poate că ar trebui să se târască până acolo? S-ar ghemui in fundul unuia dintre confesionalele acelea vechi, care nu mai sunt folosite decât foarte rar. Da, probabil că o idee bună. Ar putea chiar să mănânce alimentele pe care credincioşii le aşază în faţa statuilor sfinţilor...

Sarah se ridică şi din nou durerea ii explodează între şolduri. Tânăra femeie iese din hangar şi merge până la gard. Străzile

sunt ude. Un şir de oameni aşteaptă în faţa portalului ţestoasei.

Dacă ar mai ţine-o puterile, s-ar năpusti la ei şi le-ar spune adevărul. Dar ar asculta-o? Sarah porneşte de-a lungul stradelei. Îşi dă seama că poate fi identificată în orice clipă; cine nu o cunoştea pe „vânzătoarea de la prăvălia fericirii”?

Dar e aproape întuneric şi nimeni nu-i dă nici o atenţie acestei vagaboande îmbrăcate în zdrenţe unsuroase.

Sarah face un larg ocol pentru a evita cartierul în care a locuit. În jurul ei se înalţă turnurile negre ale imobilelor părăsite. S-ar putea ascunde într-unul din ele, bineînţeles, dar nu va trece mult şi va muri de foame. Şi apoi, există pericolul întruchipat în bandele de vagabonzi care jefuiesc locuinţele părăsite. Nu vrea să ajungă jucăria lor sexuală. Nu, doar biserica reprezintă un adăpost acceptabil. Iminenţa prăbuşirii stâlpului central îi ţine pe nepoftiţi la distanţă. Pe deasupra, Sarah ghiceşte în mod obscur că încheierea logică a drumului ei se situează acolo, sub bolta fisurată, în vizuina aceea precară, în inima oului ce se poate sparge în orice clipă.

Pe pereţi se văd afişele pe care se lăfăie portretul ei robot. Deasupra efigiei sale, cifrele unei prime considerabile par să alcătuiască o coroană de spini. Toate acestea nu mai au însă nici o importanţă. Sarah nu mai e nimic. Şi-a refuzat locul în paradis. În câteva zile, DESTROY va începe şi el să o hăituiască, deoarece cunoaşte secretele care fermentează în pântecele Adăpostului, iar cunoaşterea aceasta echivalează cu o condamnare la moarte... IN-migraţia va trimite după ea echipele ninja, ucigaşii îmbrăcaţi în negru, care se vor răspândi prin tot oraşul, răscolind cele mai mici unghere, patrulând prin clădirile părăsite, cumpărând de la vagabonzi cea mai mică informaţie ce le-ar permite să o localizeze.

Laţul va începe să se strângă. Nu e decât o chestiune de timp. Dacă ar mai dispune de capacităţile fizice de altădată,

ar încerca să plece cât mai repede din oraş, să se piardă în fostele teritorii devastate, dar nu mai e decât o infirmă care geme la fiecare denivelare a caldarâmului.

Îi va aştepta. Îi va lăsa să o încercuiască şi, când vor fi acolo, în jurul bisericii, se va căţăra în genunchi pe scara cea mare ce duce în vârful stâlpului. Va urca până în capătul coloanei, până la fanta de aramă hărăzită pomenilor.

Nu are nici un ban, dar are dischetele lui *Survival Package* luate din Adăpost... Le va arunca în interiorul stâlpului, sperând că dania aceasta suplimentară îl va face să se spargă.

Dacă zeii sunt de partea ei, îi vor acorda dreptul de a-i ucide pe torţionarii săi...

Da, Sarah speră că sunetul de tamburină al dischetelor se va preschimba într-un tunet cumplit. Atunci pilonul se va sparge ca un urcior şi din el vor ţâşni rafalele aurite care-i vor lapida pe cei răi.

DESTROYER-ii vor fi distruşi, primindu-şi dreapta răsplată. Ucenicii-vrăjitori vor pieri în avalanşa pomenilor adunate de douăzeci de ani...

Sarah înaintează strâmbându-se de durere. I-ar plăcea ca dischetele de silicon să-şi verse conţinutul heteroclit, umplând interiorul stâlpului de piatră cu o adunătură înspăimântătoare de obiecte, materializând între pereţii cilindrului de beton avuţia derizorie a marilor magazine scoase brusc din neant!

E imposibil, bineînţeles, dar Sarah visează la avalanşa aceasta ca la o prăbuşire izbăvitoare.

Sarah continuă să păşească anevoie. Cu coada ochiului, vede afişele care par să-i dea cu tifla, dar puţin îi pasă. Dacă are noroc, va aştepta să se însănătoşească în fundul unui confesional. Dacă steaua ei a hotărât să o părăsească, nu va pleca fără să-şi fi aruncat pentru ultima oară pomana în fanta

de aramă...

O, ce explozie frumoasă va fi! Şi-o imaginează de pe acum. Vede pilonul dislocându-se şi bolta năruindu-se. Aude vuind potopul de monede de aur rostogolindu-se pe lespezi, lovindu-i pe duşmanii ei ca gloanţele unui pluton de execuţie.

Biserica dislocată îi va îngropa sub dărâmăturile ei, înălţându-le un mausoleu dizgraţios sub care vor putrezi, schelete fărâmiţate cu gura umplută de dubloni şi scuzi.

Va ispăşi o dată cu ei, ea, Sarah-cea-Blestemată, cea care semănase moartea perfidă, cea care zămislise monştri.

Se va alătura tuturor celor pe care i-a aruncat fără ştirea lor pe căile distrugerii: copiii-animale concepuţi pentru a fi carne de tun, oamenii atât de obişnuiţi căzuţi victimă capcanelor pe care le pusese în secret în apartamentul lor... Toţi cei la distrugerea cărora a contribuit.

O exaltare stranie urcă în ea. Îi va aştepta pe hăitaşii IN-migraţiei cu pieptul gol, oferit ploii de stalactite. Se va aşeza în vârful scării, cu sânii ciuruiţi de acele de calcar. Nu o va durea însă. Va aştepta, senină, ţinând în căuşul palmelor ostiile de silicon ale dischetelor furate din *Survival Package*.

Când ucigaşii şi vânătorii de recompense vor trece pragul bisericii, o vor zări, cocoţată pe piedestalul ei de o mie de trepte. Albă, lividă, ciuruită de cuiele de calcar căzute din boltă. Dacă va fi îndeajuns de multă lumină, unii dintre ei vor avea poate răgazul să citească literele scrise pe fruntea sa cu litere de sânge.

O vocabulă cumplită şi definitivă. Semnul însuşi al condamnării lor. O sentinţă trasată cu vârful arătătorului...

Şi care se va rezuma într-un singur cuvânt:

DESTROY...

Epilog

Minievska doarme dezbrăcată în sacul de dormit militar de culoare verde. Lipit de buric, ţine strâns un glob mare de cristal. Ghemuită astfel cu genunchii la piept, în poziţie de fetus, pare o femeie însărcinată cu pântecele de sticlă...

Minievska moţăie, cu pleoapele întredeschise.

Prin uşa tăiată în peretele camionului-cisternă vede lacul vitrificat şi pe patinatorii care se strâng laolaltă pentru a pune la punct o nouă tehnică de apărare. Bătrâna strânge şi mai tare globul de cristal, a cărui căldură are ceva surprinzător. „Eu sunt cea îngheţată, constată ea. Sticla mi-a supt toată energia...”

Se ridică într-un cot. Deasupra acoperişurilor se înalţă fuioare de fum.

Ieri, serviciile IN-migraţiei au decretat închiderea temporară a Adăpostului şi decizia aceasta a declanşat o năvală nebunească spre ţestoasa de beton. Paznicii au reuşit doar cu foarte mare greutate să-i respingă pe manifestanţii care încercau să forţeze porţile metalice ale buncărului. A trebuit să fie folosite gaze neutralizante şi tunuri cu apă pentru a-i face pe oamenii înarmaţi cu târnăcoape şi leviere să dea înapoi.

Panoul blindat care închide intrarea în Adăpost a rezistat. De atunci încoace, mulţimea a făcut tabără de jur-împrejurul ţestoasei cenuşii, încercuindu-i pe gardienii IN-migraţiei. Farmaciştii s-au aliat cu tinichigiii pentru a încerca să producă explozibili care să pulverizeze uşa clădirii.

Nimeni nu poate spune cum va degenera înfruntarea aceasta. Un lucru e sigur, şi anume că închiderea Adăpostului i-a scos în stradă pe cei şovăielnici şi pe veleitari, pe cei care,

cu o lună în urmă, declarau că nu au nici un chef „să se închidă într-o gaură de şobolani”. Teritoriu interzis, Adăpostul devine astăzi o oază fantasmatică, un paradis rezervat unei mâini de privilegiaţi.

„*Ajunge cu prerogativele!* urlă sloganurile. *Vrem să avem cu toţii dreptul de a trândăvi în siguranţă! Vrem să coborâm cu toţii! Camarazi, mişcaţi-vă! Nu cedaţi capriciilor celor înstăriţi care refuză astăzi să împartă binefacerile cu noi! Să ne cerem partea noastră de fericire... Si, dacă nu ni se va da, SĂ COBORAM ŞI SĂ NE-O LUĂM SINGURI!*”

Minievska priveşte fuioarele de fum încolăcindu-se deasupra acoperişurilor cenuşii.

Totul merge prost, cerul se umple de semne rău-prevestitoare. Ca pentru a spori dezordinea, biserica Grand-Pilier s-a prăbuşit ieri... Cupola dislocată a îngropat piaţa sub un morman de dărâmături în care jefuitorii s-au şi apucat să scurme. Toată lumea ştia că o catastrofa e iminentă, dar faptul că ea avusese loc într-o perioadă tulbure nu a făcut decât să amplifice confuzia generală.

Minievska trage fermoarul sacului de dormit şi globul de cristal se rostogoleşte pe panta coapselor ei şi cade. Bătrâna tremură de frig. Dându-se jos din pat, îşi trage la iuţeală pe ea veşmintele înţepenite de jeg şi-şi aprinde o ţigară ca să se încălzească.

Pulberea de sticlă stârnită de vânt izbeşte în tabla camionului-cisternă. Patinatorii descriu cercuri largi peste zona vitrificata, temându-se de un atac de-al vandalilor. Atmosfera de haos care pluteşte peste oraş contaminează încetul cu încetul sufletul tuturor.

Minievska deschide un cufăr şi scoate o puşcă veche şi cutia de cartuşe pe care le păstrează în eventualitatea unei ultime lupte simbolice. Pe jos, globul de cristal interceptează razele soarelui, disociindu-le în benzi prismatice.

Ghicitoarea împietreşte. În cursul nopţii a fost asaltată de vise pe cât de stranii, pe atât de neînţelese.

A visat o sală imensă de muzeu plină de conducte. Reproduceri de statui celebre erau expuse din loc în loc, urcate pe piedestale improvizate. Erau acolo vreo sută de reproduceri după *Venus din Milo*... Şi multe din ele erau... însărcinate?!

Paznici în uniformă se plimbau încolo şi-ncoace pe culoarele dintre statui. Din când în când, unul din ei se urca pe un piedestal şi, dându-şi jos pantalonii, făcea dragoste cu o zeiţă de marmură... Apoi din nou, ceva mai încolo, cu vreo nimfa sau naiadă.

Minievska nu a izbutit să pătrundă înţelesul ascuns al acestui simbol, dar a fost puternic impresionată de atmosfera realistă a visului. Sala betonată, brăzdată de canalizări, i s-a părut cumplit de ADEVĂRATĂ. Cât despre statui, a avut senzaţia fugitivă că erau vii. Dar asta era absurd, nu?

De unde i-au venit în cap asemenea imagini? Nu există ţevi într-un muzeu şi statuile expuse nu sunt niciodată puse pe lăzi de lemn sau pe bidoane goale... Pe deasupra, paznicii nu se dedau la asemenea simulacre erotice... Sau, cel puţin, aşa crede ea.

Mai târziu, l-a visat pe Georges.

Chipul său apărea pe frontonul sculptat al unui dulap de stejar masiv... Zâmbea! Buzele de lemn începeau să se mişte, iar gura de lemn începea să vorbească... „*Minievska!* spunea el. *Am reuşit. Acum sunt cu ei. SUNT DE-AL LOR.*"

Părea fericit. Dulapul ţopăia pe cele patru picioare ca pentru a veni în întâmpinarea ghicitoarei, după care chipul depanatorului se dizolva, pentru a se materializa din nou în desenele de pe tapetul de pe pereţi...

„*Sunt de-al lor*" repeta el. Minievska a sărit din somn. Globul

de cristal lipit de pântecele ei rece era fierbinte... Ca un paratrăsnet care tocmai a absorbit zigzagul strălucitor al unui trăsnet.

Globul a captat ceva, nu se poate împiedica să-şi spună bătrâna. *O emanaţie, un mesaj pe care Georges a încercat să mi-l transmită de... dincolo. E mort. E mort şi-şi are lăcaşul în chiar centrul lucrurilor...*

Minievska rămâne perplexă. Enigma o depăşeşte. Ridică din umeri şi iese în pragul uşii.

Zona vitrificată străluceşte în soare. Se aud scârţâind lamele patinatorilor care-şi ocupă posturile de luptă. Vandalii nu vor întârzia să-şi facă apariţia.

Minievska ia puşca. Îi e frig. A dormit prost. În noaptea aceasta, globul de cristal i-a furat toată căldura.